126

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
18 JAN 1910
MADRAS

ஓம்

ருக்மிணீஸத்யபாமாஸமேத

ஸ்ரீதேவகீக்ருஷ்ணாய

பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

தசமஸ்கந்தம்.

ஸ்ரீதரீயவ்யாக்யானத்துடன்

காரத்தூர் மகா-ா-ாஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரியார்
அவர்களால்

சென்னை திருவல்லிக்கேணி
வாணீபூஷணம் பிரஸ் மானேஜர்
வரகவி-திரு-அ-சுப்பிரமணியபாரதி அவர்களின்
உதவியைக்கொண்டு தமிழில்
மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

"வாணீ பூஷணம்" பிரஸ்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

1909.

ஸ்ரீமத்பாகவத

பிரகடனம்.

ஐயா,

வாணீபூஷணம் பிரஸ் சொந்தக்காரர் S. ராஜா சாஸ்திரியார் நடத்திவந்த பாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தை ஐந்தாவது சஞ்சிகை முதல் அவரிடமிருந்து, நாங்கள் வாங்கி நடத்தி வருகிறோம். ஒவ்வொரு மாதமும் தவறாமல் குறித்த தினத்தில் சஞ்சிகையை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தக்க மூலதனம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் முக்கியமான இடத்தில் படமொன்று சேர்த்தனுப்பப்படும். அடுத்த சஞ்சிகை படத்தோடு வெளியிடப்படுமாதலால், தபாற்கூலி நீங்கலாக சஞ்சிகை ஒன்றுக்கு அணா 7-ம் மூன்று மாதத்துக்கு முன் பணம் அனுப்புவோர்க்கு ரூ 1-4-0 மாக சந்தா ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆகையால் தயவு செய்து மாதாமாதம் தங்களுக்கு வரும் சஞ்சிகையைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இப்படிக்கு,

ஏ. வி. ஐயர் அண்டு கம்பெனி,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௧௮॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, REGISTERED 18 JAN 1910 MADRAS.

𑌯𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 [illegible] 𑌸𑌤𑌿 [illegible] 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌃 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌨𑍍 । [illegible] ॥ ௧௮ ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

ஸ்ரீபகவானைப் பார்த்த நந்தர் முதலானவர்கள் பரமாநந்த சுகத்தை யடைந்து அவரை ஸ்தோத்தரித்து ஆச்சரியமடைந்து வணங்கினார்கள். (௧௮)

28-வது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

॥ अथैकोनत्रिंशोऽध्यायप्रारम्भः ॥

॥ रासक्रीडाकथाप्रारम्भः ॥

॥ श्रीशुकः ॥

भगवानपि ता रात्रीः शारदोत्फुल्लमल्लिकाः ।
वीक्ष्य रन्तुं मनश्चक्रे योगमायामुपाश्रितः ॥ ॥१॥

तदोडुराजः ककुभः करैर्मुखं
प्राच्या विलिम्पन्नरुणेन शन्तमैः ।
स चर्षणीनामुदगाच्छुचो मृजन्
प्रियः प्रियाया इव दीर्घदर्शनः ॥ ॥२॥

ऊनत्रिंशे तु रासाय [illegible] ।
गोपीभी रासरम्भे तस्य [illegible] ॥
ब्रह्मादिजयसंरूढदर्पकन्दर्पदर्पहा ।
जयति श्रीपतिर्गोपीरासमण्डलमण्डनः ।

भगवानिति ॥ ननु विपरीतमिदं परदारविनोदेन कन्दर्पविजेतृत्वप्रतीतेः। मैवं योगमायामुपाश्रितः [illegible] [illegible] तन्मात्रानुभवः [illegible] [illegible] [illegible] । किं च [illegible] निवृत्तिपरेयं पञ्चाध्यायीति व्यक्तीकरिष्यामः। ताः रात्रीरिति । याता [illegible] [illegible] प्रतिश्रुताः ॥१॥ तदेति॥ तदा तस्मिन्नेव क्षणे तत्प्रियेच्छयेव उडुराजश्चन्द्रः उदगात् उदितः। किं कुर्वन्? दीर्घकालेन दर्शनं यस्य सः प्रियः प्रियायाः [illegible] यथा विलिम्पति। तथा प्राच्याः ककुभः दिशः मुखम्। शन्तमैः सुखतमैः करैः रश्मिभिः। अरुणेन उदयरागेण। विलिम्पन्नित्यर्थः। सर्वप्रसिद्धः उडुराजः।

29-வது அத்தியாயம்

ராஸக்ரீடை.

சுகர் கூறுகிறார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மலர்ந்த மல்லிகைகளுடன் கூடிய சரத்கால இரவைச் (சிலநாள்) பார்த்து அதில் தமது யோகமாயையை உதவியாகக்கொண்டு விளையாடுவதற்கு மனதிற் கருதினார். (௧)

(தன் மனைவியை விட்டு) சில நாள் பிரிந்த ஒருவன் மனைவியின் வருத்தம் நீங்க முகத்தில் குங்குமத்தைப் பூசுவது போல், அப்பொழுது சந்திரன் கிழக்குத்திக்கின் முகம் சிவப்படையவும், சுகத்தைத்தருகின்ற கிரணங்களால் பிராணிகளின் தாபம் விலகவும் உதயமானான். (௨)

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂
𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑌾𑌭𑌂 𑌨𑌵𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 ।
𑌵𑌨𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌮𑌲𑌗𑍋𑌭𑌿𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂
𑌜𑌗𑍌 𑌕𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௩॥

𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌨𑌙𑍍𑌗𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂
𑌵𑍍𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌃 ।
𑌆𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾—
𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌵𑌲𑍋𑌲𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌃 ॥ ॥௪॥

𑌦𑍁𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌯𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑌾𑌃 ।
𑌪𑌯𑍋𑌽𑌧𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑌾𑌵𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌯𑌯𑍁𑌃 ॥ ॥௫॥

𑌤𑌦𑌾 𑌚𑌰𑍍𑌷𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌶𑍁𑌚𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍃𑌜𑌨𑍍𑌨𑌪𑌨𑌯𑌨𑍍 ॥௨॥ 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿॥ 𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌮𑍍। 𑌰𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌆𑌨𑌨𑌵𑌦𑌾𑌭𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑍍। 𑌨𑌵𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑌵𑌦𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍। 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾। 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌨𑌂 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍋𑌮𑌲𑌗𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌦𑍁𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌜𑌗𑍌 𑌕𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 ॥௩॥ 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃। 𑌸 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃। 𑌜𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 ॥௪॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌶𑌬𑍍𑌦𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌾𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌗𑍃𑌹𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿

குறைவற்ற மண்டலாகாரமாய் உத்தமஸ்திரீகளுடைய வதனசுந்தரம் வாய்ந்து குங்குமவர்ணமடைந்து ஆம்பல்கள் மலரப் பிரகாசியாநின்ற சந்திரனையும் அதன் ஒளியால் ரஞ்சிதமாய் விளங்கும் வானத்தையும் பார்த்து மாதுசிரோமணிகளும் மனமுருகும்படி இனிமையாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பாடினார். (௩)

மன்மத விகாரத்தைப் பெருக்கும்படியான இப்பாட்டின் சப்தமுண்டானபோது சில கோபஸ்திரீகள் பால் கரந்து கொண்டும் சிலர் பால் காய்ச்சிக் கொண்டும் சிலர் கஞ்சி காய்ச்சிக்கொண்டும் சிலர் ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டும் சிலர் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்துக்கொண்டும் சிலர் தங்கள் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டும் சிலர் போஜனம் செய்து கொண்டும் சிலர் வீடுமெழுகிக் கோலமிட்டுக்கொண்டும் சிலர் கண்ணுக்கு மையிட்டுக்கொண்டும் சிலர் வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டுமிருந்தார்கள். இந்தப் பாட்டைக்கேட்டதும் கோபஸ்திரீகளுடைய மனமானது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடம் லயமாகி தாங்கள் புறப்படுவதைத் தெரிவிக்கும் கால அளவுகூட

பரிவேஷயந்த்யஸ்தத்தித்வா பாயயந்த்ய: ஶிஶூந் பய: |
ஶுஶ்ரூஷந்த்ய: பதீந் காஶ்சிதஶ்நந்த்யோऽபாஸ்ய போஜநம் ||௬||
லிம்பந்த்ய: ப்ரம்ருஜந்த்யோऽந்யா அஞ்ஜந்த்ய: காஶ்ச லோசநே |
வ்யத்யஸ்தவஸ்த்ராபரணா: காஶ்சித் க்ருஷ்ணாந்திகம் யயு: || ||௭||
தா வார்யமாணா: பதிபி: பித்ருபிர்ப்ராத்ருபந்துபி: |
கோவிந்தாபஹ்ருதாத்மாநோ ந ந்யவர்தந்த மோஹிதா: || ||௮||
அந்தர்க்ருஹகதா: காஶ்சித்கோப்யோऽலப்தவிநிர்கமா: |
க்ருஷ்ணம் தத்பாவநாயுக்தா தத்யுர்மீலிதலோசநா: || ||௯||
து:ஸஹப்ரேஷ்டவிரஹதீவ்ரதாபதுதாஶுபா: |
த்யாநப்ராப்தாச்யுதாஶ்லேஷநிர்வ்ருத்யா க்ஷீணமங்கலா: || ||௰||

வஹிதம் கர்மவிஹாய யயு:-தத்ராஹ து:ஸஹ இதி || பய:ஸ்தாப்யம் ஸம்யாவ்யாம் அக்நி ஶ்ரித்வா தத்தாய: உத்ர தீக்ஷணா: காஶ்சித்யயு: | ஸாயாவ பாயயந்தீகணாந் உபஸ்தாநம் ஆஸ்வ அநவதாய ஸவாராயயு: ||௫|| ||௬|| லிம்பந்த்ய இதி | அந்யா: ப்ரம்ருஜந்த்ய: ஸம்மார்ஜநாதிகம் பரித்யஜ்ய: காஶ்ச காஶ்சித் க்ருஷ்ணம் த்ருஷ்ட்வா அங்கராக ஶாலஸ்த நலாஉநயாக்ருதஉவிபரீத்யேவேதி ஜாதயநாஹ| வ்யத்யஸ்தேதி ஸ்தாநத: ஸ்வஶரீவதஸ்தாயாவ்யயோயாரணேந விபர்யயம் ப்ராப்தாநி வஸ்த்ராபரணாநி யாஸாம் தா: || ௭ || நவக்ருஷ்ணாக்ருஷ்டமநஸாம் விக்நா: ப்ரதிபந்தீத்யாஹ— தா இதி || ௮ || அந்தரிதி | நலப்தோ விநிர்கமோ யாபிஸ்தா: ப்ராகவித்தபாவநாய காஸ்தாநிதராம் த்யாநம் சக்ருரித்யர்த: || ௯ || கிம்ச ததாநீமேவாபரோக்ஷேண ஸ்ரீக்ருஷ்ணம் த்யாநத: ப்ராப்தவத்ய: கர்மபந்தம் ஜஹுரித்யாஹ— ஶ்லோகத்வயேந| து:ஸஹேதி|| || ௰ || தவிதி | நநு கதம் ஜஹு: பரமாத்மநிஜ்ஞாநாபாவாதித்யாஶங்க்யாஹ | ஜாரபுத்த்யாபீதி | நஹி வஸ்துஶக்தி: புத்திமபேக்ஷதே அந்யதா அக்நாவிவீதாப்ரதவதீதிபாவ:| நநு

பொருமல் புறப்பட்டார்கள். அச்சமயத்தில் அவர்கள தாய் தந்தை கணவர் மக்கள் முதலியவர்கள் தடுத்தும் திரும்பாமல் அப்பாட்டின் தொனியைப் பிடித்துக்கொண்டும் கர்ணகுண்டலங்கள் அசைய அவ்விடத்துக்குவேகமாக ஓடிவந்தார்கள். ௫-௮

வெளியே வரமுடியாமல் வீட்டிற்குள் அகப்பட்ட சில கோபிகைகள், ஏற்கனவே வழக்கமாக கிருஷ்ணபகவானை மனதில் தியானித்து வந்திருக்கிறார்களாதலால், இப்பொழுதும் அவ்விதமே கண்களை மூடிக்கொண்டு மனதில் அவரைத் தியானித்தார்கள். (௯)

அந்த கிருஷ்ணபரமாத்மை அவர்கள் ஜாரபுருஷனென்றே மனதிற் கொண்டு அவருடைய விரகத்தினுலுண்டான பொறுக்கமுடியாததும் உக்கிரமுமான தாபத்தால் பாபகர்மங்களும், மனதிலேயே அவரை ஆலிங்கனமுதலி

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
18 JAN 1910
MADRAS.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌗𑌤𑌾𑌃 ।
𑌜𑌹𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃 ॥ ॥௧௧॥

॥ 𑌰𑌾𑌜𑌾 ॥

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌨𑍇 ।
𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑍋𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌧𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑍍 ॥ ॥௧௨॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃 ॥

𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌚𑍈𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌤𑌃 ।
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌤𑌾𑌧𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௧௩॥

𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑌹𑍁𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 । 𑌨𑌨𑍁 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌮𑍍। 𑌭𑍋𑌗𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 । 𑌦𑍁𑌃𑌸𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌸𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌯𑌃 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌃 𑌤𑍇𑌨 𑌧𑍁𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃। 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑌹𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑍋𑌗𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌸𑍁𑌖𑌭𑍋𑌗𑌃 𑌤𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌂 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃। 𑌅𑌤𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌜𑌹𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥௧௧॥ 𑌨𑌨𑍁 𑌯𑌥𑌾 𑌚𑍈𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌤𑍇—𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿॥ 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌮𑌨𑍀𑌯𑌂 ॥௧௨॥ 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌤𑌿 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿॥ 𑌅𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌽𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑌿 ॥௧௩

பன செய்துகொண்டதால் புண்ணிய கர்மங்களும் ஆகிய இவ்விரு பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டு அப்பொழுதே முக்குண சம்பந்தமான தேகத்தையும் நீத்தார்கள். (ஶ-௧௧)

அரசன் வினவுகிறார்.

ஏ முனிவரே ? (இவ்விதம் தேகத்தை விட்ட கோபிகைகள்) கிருஷ்ண பகவானை கேவலம் ஜாரபுருஷனென்று எண்ணியிருந்தார்களே யல்லது பரமாத்மாவென்றறியவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட குணங்களுடைய அவர்களுக்கு ப்ரவாகம்போல்பெருகும் முக்குண சுபாவமானது எப்படி ஒழிந்தது.

சுகர் கூறுகிறார்.

ஏ அரசனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடம் துவேஷம் பாராட்டிவந்த, சிசுபாலன் நல்கதிபெற்றானென்று முன் உமக்குக் கூறியிருக்கிறேனல்லவா? ஆகையால் (அப்பரமகாருண்யமூர்த்திக்கு) அன்பர்களானவர்கள் நற்கதி யடைவதில் யாது தடை? (ஶ௩)

𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌨𑍃𑌪 ।
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥ ॥௧௪॥
𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌭𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌮𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌰𑍌 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑍇 ॥ ॥௧௫॥
𑌨 𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇 ।
𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௬॥
𑌤𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 ।
𑌅𑌵𑌦𑌦𑍍𑌵𑌦𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌃𑌪𑍇𑌶𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌯𑌨𑍍 ॥ ॥௧௭॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌵𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌃 ।
𑌵𑍍𑌰𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌾𑌗𑌮𑌨𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥ ॥௧௮॥

𑌨𑌨𑍁 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤 𑌆𑌹। **𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿**॥ 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌏𑌵𑌂𑌰𑌪𑍂𑌵𑌾𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌅𑌤𑍋𑌨𑌤𑍇𑌷𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤 𑌇𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃॥௧௪॥ 𑌅𑌤𑍋𑌯𑌥𑌾𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹। **𑌕𑌾𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿**॥𑌐𑌕𑍍𑌯𑌂𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌂𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌦𑌧𑌤𑌃𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌃॥௧௫॥ 𑌨𑌚𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌯𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑌜𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹- **𑌨𑌚𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿**॥ 𑌯𑌤𑌃𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧௬॥ 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌾𑌹- **𑌤𑌾𑌇𑌤𑌿**॥ 𑌵𑌾𑌚𑌃 𑌪𑍇𑌶𑍈𑌃𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑍈𑌃 ॥௧௭॥ **𑌸𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿**॥ 𑌸𑌪𑍁𑌰𑌃 𑌸𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌾𑌸𑌮𑌿

குணரஹிதராயும் குணங்களைக் கொடுப்பவராயும் அப்பிரமேயராயும் நாசமற்றவராயுமிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய அவதாரமானது சகலஜீவராசிகளுடைய நற்கதியின் நிமித்தமே. (௧௪)

ஹரியினிடத்தில் காமம், குரோதம், பயம், சிநேகம், ஐக்கியம், பக்தி இவைகளை நாள்தோறும் செய்கிறவர்கள் அவருடைய சாயுஜ்யம் பெறுவார்கள். (௧௫)

(விருக்ஷமுதலிய) அசேதனங்களுக்கும் முக்திகொடுப்பவரும், நாசமற்றவரும் யோகிகளுக்கும் ஈசுவரனுமான கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் இது ஆச்சரியமென்று நீ நினைக்கவேண்டாம். (௧௬)

நன்றாய்ப்பேசுகிறவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன் ஸமீபத்திற்கு ஓடிவருகிறவர்களான கோபஸ்திரீகளைப்பார்த்து இனிமையான வார்த்தைகளால் மயங்கச்செய்து கூறுகிறார். (௧௭)

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கூறுகிறார்.

ஏபாக்யம் பெற்றபெண்களே! உங்கள்வரவு நல்வரவாகுக உங்களுக்கு எவ்விதமான பிரியத்தைச்செய்யட்டும். கோகுலம் க்ஷேமமா யிருக்கின்றதா? நீங்கள் வந்த காரணத்தைக்கூறுங்கள். (௧௮)

ரஜந்யேஷா கோரரூபா கோரஸத்வநிஷேவிதா |
ப்ரதியாத வ்ரஜம் நேஹ ஸ்தேயம் ஸ்த்ரீபி: ஸுமத்யமா: || ௧௯ ||
மாதர: பிதர: புத்ரா ப்ராதர: பதயச்ச வ: |
விசிந்வந்தி ஹ்யபச்யந்தோ மா க்ருட்வம் பந்துஸாத்வஸம் || ௨0 ||
த்ருஷ்டம் வநம் குஸுமிதம் ராகேசகரரஞ்ஜிதம் |
யமுநாநிலலீலைஜத்தருபல்லவசோபிதம் || ௨௧ ||
தத்யாத மா சிரம் கோஷ்டம் சுச்ரூஷத்வம் பதீந் ஸதீ: |
க்ரந்தந்தி வத்ஸா பாலாச்ச தாந் பாயயத துஹ்யத || ௨௨ ||
அதவா மதபிஸ்நேஹாத்பவத்யோ யந்த்ரிதாசயா: |
ஆகதா ஹ்யுபபந்நம் வ: ப்ரீயந்தே மயி ஜந்தவ: || ௨௩ ||

[illegible]

அழகியஇடையுள்ள பெண்களே! குரூரமான பிராணிகள் சஞ்சரிக்கும் கொடூரமான இந்த இராத்திரியில் நீங்கள் இங்கே இருக்கத்தகாது கோகுலத்திற்கு திரும்பிச் செல்லுங்கள். (௧௯)

(உங்களைக்) காணுமல் தேடுகிற தாய்தந்தை மக்கள் உடன் பிறந்தோர் நாயகன் முதலிய பந்துக்களை வருத்தாதேயுங்கள். (௨0)

யமுநாநதியில் வீசுகின்ற மந்தமாருதத்தால் அசங்குகிற மரங்களின் தளிர்களால் அழகுபொருந்திய பூரணசந்திரகிரணங்களால் ரஞ்சிதமாயும், மலர்ந்த பூக்களோடு கூடியதுமான இவ்வனத்தைப்பார்த்தீர்கள். ஆகையால் பதிவ்ரதைகளாகிய பெண்களே! சீக்கிரமாய் கோகுலமடைந்து கணவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யுங்கள். கதறி அழும் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுங்கள். கதறுகிற கன்றுகளை ஊட்டவிட்டுப் பால் கறவுங்கள். (௨௧-௨௨)

ஆனல் சகல பிராணிகளும் யென்னிடத்தில் அன்பு செய்வதால் உங்களுடைய சித்தமும் அன்புடன் என்வசமாகி நீங்கள் இங்குவந்தது யுக்தமே. (௨௩)

भर्तुः शुश्रूषणं स्त्रीणां परो धर्मो ह्यमायया ।
तद्बन्धूनां च कल्याण्यः प्रजानां चानुपोषणम् ॥२४॥
दुःशीलो दुर्भगो वृद्धो जडो रोग्यधनोऽपि वा ।
पतिः स्त्रीभिर्न हातव्यो लोकेप्सुभिरपातकी ॥ ॥२५॥
अस्वर्ग्यमयशस्यं च फल्गु कृच्छ्रं भयावहम् ।
जुगुप्सितं च सर्वत्र ह्यौपपत्यं कुलस्त्रियः ॥ ॥२६॥
श्रवणाद्दर्शनाद्ध्यानान्मयि भावोऽनुकीर्तनात् ।
न तथा सन्निकर्षेण प्रतियात ततो गृहान् ॥२७॥

॥ श्रीशुकः ॥

इति विप्रियमाकर्ण्य गोप्यो गोविन्दभाषितम् ।
विषण्णा भग्नसंकल्पाश्चिन्तामापुर्दुरत्ययाम् ॥ ॥२८॥

तद्बन्धूनामिति स्पष्टार्थाः श्लोकास्त्रयेण ॥२४॥२५॥ अस्वर्ग्यमिति ॥ फल्गु तुच्छं कृच्छ्रं दुःसाध्यं औपपत्यं जारसौहृद्यं ॥२६॥ किंच श्रवणादिति ॥२७॥ २८॥ विप्रियाप्राप्तनामस्मृतिराह । कृत्येवति ॥ शुचः शोकादुक्तेन

ஏ கல்யாணிகளே! மாதர்களுக்குக்கபடமின்றிக் கணவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதும் பந்துக்களுக்கு நன்மை செய்வதும் குழந்தைகள் பட்டினியிராமல் போஜனமிட்டுப் புசிப்பதும் முக்கியமான தருமம். (௨௪)

மஹாபாதகம் செய்யாத கணவன், குணம் கெட்டவனுகிலும் துர்ப்பாக்கியனுகிலும் விருத்தனுகிலும் ஜடனுகிலும் ரோகியாகிலும் ஏழையாகிலும் பரலோகமடைய விரும்பிய பத்னி அக்கணவனைக்கைவிடக்கூடாது. (௨௫)

ஸ்வர்க்கத்தைக் கெடுக்கிறதாயும் யசஸைக் கெடுக்கிறதாயும் கஷ்டப்பட்டு அடையக்கூடியதாயும் பயத்தைக் கொடுப்பதுமான ஜார புருஷஸௌக்கியமானது குலஸ்திரீகளுக்கு எக்காலத்திலும் இகழ்ச்சியானதே. (௨௬)

என்னை சிரவணம் செய்வதாலும் மனதில் தியானிப்பதாலும் வாயால் சொல்லுவதாலும் வெகு தூரத்திலிருந்து பார்ப்பதாலும் என்னிடத்து உண்டாகும் பக்திபோல் என் பக்கம் நெருங்கினதால் உண்டாகாது. ஆகையால் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். (என்று பகவான் கட்டளையிட்டார்.) (௨௭)

சுகர் கூறுகிறார்.

இவ்விதம் மனதுக்குப் பிரியமில்லாத பகவான் வார்த்தையைக் கேட்டு கோபிமார் மிக வருத்தமடைந்து, கோரிக்கை நிறைவேறாமல் சகித்தற்கரிய கவலையடைந்து அதிஞலுண்டான பெருமூச்சினல் உலர்ந்த கோவைப்பழம் போன்ற அதரங்களை யுடைய முகங்களைக் கவிழ்த்துகொண்டும் கால்விரல்களால் பூமியில் கீறிக்கொண்டும் மைகளைக் கரைத்துக்கொண்டொழுகும் கண்

𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌶𑍁𑌚𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯—
𑌦𑍍𑌬𑌿𑌂𑌬𑌾𑌧𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌲𑌿𑌖𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 ।
𑌅𑌸𑍍𑌰𑍈𑌰𑍁𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌮𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑌾𑌨𑌿
𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌰𑍍𑌮𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌰𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑌰𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑍍 ॥ ॥௨௯॥

𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌂
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 ।
𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌰𑍁𑌦𑌿𑌤𑍋𑌪𑌹𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿—
𑌤𑍍𑌸𑌂𑌰𑌮𑍍𑌭𑌗𑌦𑍍𑌗𑌦𑌗𑌿𑌰𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑌾𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௩௦॥

॥ 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌊𑌚𑍁𑌃 ॥

𑌮𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍋𑌽𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌦𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌂
𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌮𑍂𑌲𑌮𑍍 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵 𑌦𑍁𑌰𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍
𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌦𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍂𑌨𑍍 ॥ ॥௩௧॥

𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑌿𑌂𑌬𑌾𑌧𑌰𑌾 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌅𑌵𑌨𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 । [illegible] 𑌭𑍁𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌲𑌿𑌖𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌥𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌕𑌜𑍍𑌜𑌲𑍈𑌰𑌶𑍍𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌤𑌃 𑌉𑌰𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑌰𑍋 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 ॥௨௯॥ 𑌕𑌿𑌂𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌰𑌮𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌕𑍋𑌪𑌾𑌵𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌗𑌦𑍍𑌗𑌦𑌾 𑌗𑌿𑌰𑍋 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤 । 𑌸𑌂𑌰𑌮𑍍𑌭𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌂 ॥௩௦॥ 𑌮𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌮𑍍 । 𑌦𑍁𑌰𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹 [illegible] 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌵𑌤𑍀𑌰𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵 । [illegible] ॥௩௧॥ [illegible]

ணீரால் ஸ்தனங்களில் பூசிய குங்குமங்களை அழித்துக்கொண்டும் இவ்விதம் அதிக வருத்தமடைந்து மௌனமாக நின்றார்கள். (௨௮ ௨௯)

கிருஷ்ணனுக்காக எல்லா விருப்பங்களையும் இழந்தவர்களும் அன்பு குறையாதவர்களுமான கோபஸ்திரீகள் அழுவதால் நீர்பெருகும் கண்களை நன்றாய்த் துடைத்துக்கொண்டு அன்பில்லாத கணவன்போல் தள்ளுகிற கிருஷ்ணனைப் பார்த்து தயங்கின பரபரப்போடு சில வார்த்தைகள் கூறுகிறார்கள். (௩௦)

கோபிகைகள் கூறுகிறார்கள்.

ஏ ஸ்வதந்திரரே! நீர் கொடூரமாக இவ்விதம் சொல்வது தகாது ஸகல விஷயங்களையும் தள்ளிவிட்டு உம்முடைய பாதமூலத்தை அடைந்திருக்கிற பக்தர்களாகிய எங்களை தள்ளிவிடாமல், ஆதிபுருஷர் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களை காப்பதுபோல காக்கவேண்டும் (௩௧)

யத்பத்யபத்யஸுஹ்ருதா³மநுவ்ருத்திரங்க³
ஸ்த்ரீணாம் ஸ்வத⁴ர்ம இதி த⁴ர்மவிதா³ த்வயோக்தம் ।
அஸ்த்வேவமேதது³பதே³ஶபதே³ த்வயீஶே
ப்ரேஷ்டோ² ப⁴வாம்ஸ்தநுப்⁴ருதாம் கில ப³ந்து⁴ராத்மா ॥
குர்வந்தி ஹி த்வயி ரதிம் குஶலா: ஸ்வ ஆத்மந்—
நித்யப்ரியே பதிஸுதாதி³பி⁴ரார்திதை³: கிம் ।
தந்ந: ப்ரஸீத³ பரமேஶ்வர மா ஸ்ம சி²ந்த்³யா
ஆஶாம் த்⁴ருதாம் த்வயி சிராத³ரவிந்த³நேத்ர ॥ ॥௩௩॥

உபதே³ஶபத³ஶ்லோகேநாஹ । அஸ்த்விதி । விவிதி³ஷாவாக்யே ந ஸர்வோபதே³ஶா-
நாம் பரமாத்மபர்யவஸாநாதி³தி பா⁴வ: । அம்ஶஶ்லோகேநாஹ । ஆத்மா கில ப⁴வாநிதி ஹோ-
ஹ்யஸ்ய ஹிதஸர்வஸ்ய ஹோதா ஆத்மைவ ஸர்வத: ப்ரேஷ்டோ² ப³ந்து⁴ஶ்ச ப⁴வா-
நேவேதி । ஸர்வப³ந்து⁴ஷு கரணீயம் த்வய்யேவாஸ்த்விதி பா⁴வ: । அத²வா யது³க்த-
முபதே³ஶாநாம் பதே³ஷ்வாநேயத்வாது³பதே³ஷ்டரி த்வய்யஸ்து இதி அஸ்மாகம் யது³ப-
தே³ஶாநாம் ஸர்வதீர்த²ம் த்வய்யப்யுபதே³ஶாய த³த்தம் ப⁴வதி த³த்தம் । ந த்வம் த்வய்-
யுபதே³ஷ்டா । கிந்து ப⁴வாநாத்மேதி । அத²வா யது³க்தமுபதே³ஶ பதே³
தத்ராபி பாதிவ்ரத்யரூபே தா³ஸ்யம் ஸ்வாமிநி பதித்வம்
தாஸ்வேவ ப⁴வித்வ்யம் । யத்பத்யபத்யஸுஹ்ருதா³ம் த்வதா³த்மத்வாது³பபத்³யத இதி । யதா² யதா²-
க்தம் பத்யாதி³ ஶுஶ்ருஷணாயாமுக்தம் தத் த்வய்யேவாஸ்து । அத: உபதே³-
ஶபதே³ ஶுஶ்ருஷணீயஸ்ய ந உபதி³ஶ்யமாநாநாம் பத்யாதீ³நாம் பதே³ த்வயி ஸ்ருஷ்டா-
நே । அத: । ஶரீரம் ஶரீரிணாம் விநா கோऽபி பதிபுத்ராதி³ நாமநா
ஸ்தீதி । அந்யத² ஏதாநம் அவஸ்தி விஸ்தரேண ॥௩௨॥ ஹே தத்ர ஆத்மாராமேண ஶ்ருதிப்ரஸித்³த்⁴:
ப்ராயேணேத்யாஹ । குர்வந்தீதி ॥ குஶலா: ஶாஸ்த்ரநிபுணா: । ததா² ச ஶ்ருதி:
கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோऽயமாத்மாऽயம் லோக இத்யாதி³ ॥௩௩॥ கிம் சாஶாம் சி²ந்த்³-
யா இதி யது³க்தம் தத்³த்³ருஷ்டம் ஸ்வயைவ தி³த்தாதி³நா ஸஹஸ்ர தஸ்யாதி³த்யாஹ: ॥ சித்த

ஏ அங்க! மாதர்களுக்கு கணவன் மககள் சுகிருதுயிவர்களோடு ஒத்து இருப்பது தர்மமென்று அவைகளை அறிந்த நீர் சொல்வது சரியே. உடலை யடைந்த பிராணிகளுக்குள் நிரப்பப் பிரியமுள்ள ஆத்மாவாக விளங்கி வருவதால் எங்களுக்கு உபதேசம் செய்த கருத்துக்களெல்லாம் ஈசுவராகிய உமக்கே நடக்கட்டும். (௩௨)

ஏ அரவிந்த நேத்திரரே! வருத்தங்களைக் கொடுக்கும் கணவன் பிள்ளை முதலியவர்களால் பயனில்லையென்று அறிந்த விவேகிகள் நித்தியப் பிரியாராயும் ஆத்மாவுமான உம்மிடத்தில் அன்பு செய்கிறார்கள். ஏ பரமேசுவரா! ஆகையால் நெடுநாளாக ஏற்பட்டிருக்கும் எங்களாவல் கெடாமலிருக்க பிரஸாதம் செய்யும். (௩௩)

चित्तं सुखेन भवताऽपहृतं गृहेषु
यन्निर्विशत्युत करावपि गृह्यकृत्ये ।
पादौ पदं न चलतस्तव पादमूला—
द्यामः कथं व्रजमथो करवाम किं वा ॥ ॥௩௪॥

सिञ्चाङ्ग नस्त्वदधरामृतपूरकेण
हासावलोककलगीतजहृच्छयाग्निम् ।
नो चेद्वयं विरहजाग्न्युपयुक्तदेहा
ध्यानेन याम पदयोः पदवीं सखे ते ॥ ॥௩௫॥

यर्ह्यम्बुजाक्ष तव पादतलं रमाया
दत्तक्षणं क्वचिदरण्यजनप्रियस्य ।
अस्प्राक्ष्म तत्प्रभृति नान्यसमक्षमङ्ग
स्थातुं त्वयाऽभिरमिता बत पारयामः ॥ ॥௩௬॥

किंच। यदस्माकं चित्तं चेतावत्कं कामं सुखेन गृहेषु निर्विशति तत्
भवताऽपहृतम्। करावपि यौ गृह्यकृत्ये निर्विशतः तावपि। स्वातन्त्र्या
भावे इति वा॥३४॥ सिञ्चेति। अतः कामहेतुकृष्ण नो अस्माकं तवाधरामृत
पूरकेण तत्तदेव हाससहितेनावलोकेन कलगीतेन च जा
तो यो हृच्छयाग्निः कामाग्निः तं सिञ्च। नो चेद्वयं तावके कोऽग्निस्तया
विरहाज्जनिष्यते योऽग्निस्तेन उपयुक्तदेहाः दग्धशरीराः योगिन
इव तव पदवीं किं ध्यानेन यास्याम याम॥३५॥ ननु स्ववधूर्नैवाव
लम्ब्य तवाग्निं स्थातुं शक्यमित्यत आहुः॥ यर्हीति। रमायाः
लक्ष्म्याः दत्तक्षणं दत्तोत्सवं दत्तावसरं वा तत्पदे क्वचिदेव न सर्वं

சத்தம் தொழில்களைச் சுகமாக செய்துவந்த, பின் வரும அவயவங்களுக்குக் கர்த்தாவாகிய மனதை நீர் அபகரித்துக்கொண்டதினால் கைகள் வேலை செய்வதில்லை. கால்கள் உம்முடைய பாதமூலத்தை விட்டு ஒரு அடியும் வைப்பதில்லை. ஆகையால் நாங்கள் எவ்விதம் கோகுலம் செல்வோம்; யாது செய்வோம்? (௩௪)

ஏ அங்க! சிரிப்புடன் கூடின பார்வையாலும் இனியபாட்டினாலும் எங்கள் மனதில் உண்டாகிய தாபாக்கினியை உம்முடைய அதராமிருதத்தின் பெருக்கால் அணைத்து விடும். அப்படி செய்யாவிடில் உம்முடைய விரகத்தினால் உண்டாகிய அக்கினியில் எங்கள் உடல்களைத் தகித்து தியானத்தினால் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தின் வழியை யடைவோம். (௩௫)

வனவாஸப்பிரியரான (ஏ பகவன்) லக்ஷ்மிதேவிக்கும் ஓர் ஸமயத்தில் கிடைக்கும் உம்முடைய பாதமலரைத்தொட்டு சுகம் பெற்று விளையாடின நாங்கள் வேறொருவருடைய முன்பு நிற்கச் சக்தர்களல்ல. (௩௬)

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌰𑌜𑌶𑍍𑌚𑌕𑌮𑍇 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿 𑌪𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌲 𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌕𑍃𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸—
𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌰𑌜𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 ॥ ॥௩௭॥

𑌤𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦 𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌮𑍂𑌲𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌵𑌸𑌤𑍀𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌶𑌾𑌃 ।
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌕𑌾𑌮
𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌭𑍂𑌷𑌣 𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௩௮॥

𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌲𑌕𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌤𑌵 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌶𑍍𑌰𑍀
𑌗𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌥𑌲𑌾𑌧𑌰𑌸𑍁𑌧𑌂 𑌹𑌸𑌿𑌤𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌮𑍍 ।
𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌚 𑌭𑍁𑌜𑌦𑌣𑍍𑌡𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯
𑌵𑌕𑍍𑌷𑌃𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌕𑌰𑌮𑌣𑌂 𑌚 𑌭𑌵𑌾𑌮 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌃 ॥ ॥௩௯॥

𑌦𑌾 । 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 [illegible] ॥௩௬॥ [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌰𑌜𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 [illegible] 𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑌿 [illegible] 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌕𑍃𑌤𑍇 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥௩௭॥ 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 । 𑌹𑍇 𑌵𑍃𑌜𑌿𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 [illegible] 𑌵𑌸𑌤𑍀𑌃 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 [illegible]

யாதொரு லக்ஷிமியினுடைய பார்வைக்காக மற்ற தேவர்களெல்லாம் பிரயாப்படுகிறார்களோ அந்த லக்ஷ்மிதேவி உம்முடைய மார்பின் தனிமையான இடத்தை யடைந்தும் ஸேவகர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட உம்முடைய பாத பங்கஜங்களிடத் துண்டாகும் தூளி துளசியுடன்கூட விரும்புகிறாள். அது போல் அப்பேர்கொத்த உம்முடைய பாததூளி நாங்கள் அடைந்தோம். (௩௮)

பாவங்களைப் போக்கடிக்கும் புருஷரத்தினமே! உம்மை பஜிப்பத்தில் ஆசை கொண்டு நாங்கள் வீடுகளைவிட்டு உமது பாதமூலத்தை அடைந்து விட்டோம். ஆகையால் மனம் மகிழ்ந்து, அழகிய சிரிப்புடன் கூடி உம்முடைய பார்வையால் உண்டாகிய உக்கிரமான காமாக்கினியால் தகிக்கப்படும் எங்களுக்கு ஊழியம் கொடும். (௩௯)

𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂𑌗 𑌤𑍇 𑌕𑌲𑌪𑌦𑌾𑌯𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌗𑍀𑌤
𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌚𑌲𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌸𑍌𑌭𑌗𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌮𑍃𑌗𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌲𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌨𑍍 ॥ ॥௪௰॥

𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌭𑌯𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌰𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑍋
𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌦𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌲𑍋𑌕𑌗𑍋𑌪𑍍𑌤𑌾 ।
𑌤𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌧𑍇𑌹𑌿 𑌕𑌰𑌪𑌂𑌕𑌜𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋
𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ ॥௪௧

𑌸𑍍𑌤𑌨 [illegible] 𑌨𑌃 𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑌤𑍍𑌨 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌿॥௩௮॥ 𑌨𑌨𑍁 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌤 𑌆𑌹𑍁𑌃 ॥ 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿॥ 𑌅𑌲𑌕𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌂। 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑍍𑌗𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌅𑌧𑌰𑍇 𑌸𑍁𑌧𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑌤𑍍 𑌤𑌵 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌭𑍁𑌜𑌦𑌣𑍍𑌡𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌏𑌕𑌰𑌮𑌣𑌂 𑌰𑌤𑌿𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌚 [illegible] 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿॥௩௯॥ 𑌨𑌨𑍁 [illegible] 𑌆𑌹𑍁𑌃॥ 𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿॥ 𑌅𑌂𑌗 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌲𑌾𑌪𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌽𑌽𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌲𑌪𑌦𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌕𑌾 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌆𑌰𑍍𑌯𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌜𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌚𑌲𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌚𑌲𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌸𑍌𑌭𑌗𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌤𑌃 𑌅𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌨𑍍 𑌅𑌬𑌿𑌭𑌰𑍁𑌃 [illegible] 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌜𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃॥௪௰॥ 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿॥ 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂॥௪௧॥ 𑌇𑌤𑍀𑌤𑌿॥ 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌲𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌰

முன்மயிர் நுனிகளால் கொஞ்சம் மறைந்தும் குண்டலங்களால் அழகு வாய்ந்ததுமான கன்னங்களும் அமிருதம் பெருகும் உதடுகளும் சிரிப்போடு கூடிய பார்வையுமுள்ள உம்முடைய முகத்தையும் வரதாபயம் செய்கிற கைகளையும் லக்ஷ்மிதேவிக்கு விளையாடும் முக்கியமான இடமாகிய மார்பையும் பார்த்து வருகிற நாங்கள் உமக்கு அடிமைகளாகிறோம். (௩௯)

மூவுலகங்களையும் மயக்குகிற உம்முடைய வடிவைப் பார்த்து பசு பக்ஷி மிருகம் மரங்கள் இவை யாவும் ஆனந்தத்தினால் ரோமாஞ்ச முறுகின்றன. அழகிய பதங்களோடும் மூர்சிதங்களோடும் கூடிய வேணு கானத்தில் மயங்கிய எந்த ஸ்திரீதான் நன்னடக்கையினின்றும் தவரமாட்டாள். (௪௰)

ஏ, ஆபத்பந்தோ! ஆதிபுருஷனாகிய நாராயணன் தேவர்களைக் காக்க உபேந்திராவதாரம் செய்ததுபோல் கோகுலத்தின் பயத்தையும் தொந்தரவையும்போக்கவே பகவானாகிய உம்முடைய நற் பிறப்பு; இது நிச்சயம். (௪௧)

॥ ஸ்ரீஶுக: ॥

இதி விக்லவிதம் தாஸாம் ஶ்ருத்வா யோகேஶ்வரேஶ்வர:।
ப்ரஹஸ்ய ஸதயம் கோபீராத்மாராமோऽப்யரீரமத்॥ ॥௪௨॥
தாபி: ஸமேதாபிருதாரசேஷ்டித:
ப்ரியேக்ஷணோத்புல்லமுகீபிரச்யுத:।
உதாரஹாஸத்விஜகுந்ததீதிதி-
ர்வ்யரோசதைணாங்க இவோடுபிர்வ்ருத:॥ ॥௪௩॥
உபகீயமாந உத்காயந் வநிதாஶதயூதப:।
மாலாம் பிப்ரத்வைஜயந்தீம் வ்யசரந்மண்டயந்வநம்॥ ॥௪௪॥
நத்யா: புலிநமாவிஶ்ய கோபீபிர்ஹிமவாலுகம்।
ஜுஷ்டம் தத்தரலாநந்திகுமுதாமோதவாயுநா॥ ॥௪௫॥

ஸதய ப்ரஹஸிதம் கோபீ: க்ரீடயாமாஸ॥௪௨॥ தாபிரிதி॥ ப்ரியப்ரேக்ஷணேந உத்புல்லாநி முகாநி யாஸாம் தாபி:। உதாரஹாஸஸ்ய த்விஜாஸ்ச தேஷாம் குந்தகுஸுமவத் தீதிதிர்யஸ்ய ஸ:। ஏணாங்க: சந்த்ர:॥௪௩॥௪௫॥ பாஹ்விதி॥ பாஹுப்ரஸாரஸ்ய பரிரம்பஸ்ய கராதீநாமாலம்பநம் ஸ்பர்ஶஸ்ய நர்மபரிஹாஸஸ்ய நகாக்ரபாதஸ்ய ச ஏதை: க்ஷ்வேல்யா க்ரீடயா அவலோகநேந ஹஸிதைஸ்ச காமம் ஜ்ஞாபயந்நுத்தீபயந் தா: க்ரீடயாமாஸ॥௪௬॥ ஏவமிதி। ஏவம் ஜ்ஞாத்ந:

சுகர் கூறுகிறார்.

இவ்விதம் தங்களைமீறிப் பரவசமாய்ப் பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்ட யோகேசுவரருக்கு ஈசுவரரான பகவான் ஆத்மாராமமாயினும் இரக்கத்துடன் நன்றாய்ச்சிரித்து அவர்களைச் சுகப்படுத்தினார். (௪௨)

கம்பீரமான சிரிப்புடன் கூடின முல்லை மலர் போன்ற பற்களின் அழகு வாய்ந்த அச்சுதன், தம்மை பர்த்தாவாகநினைத்து முகமலர்ச்சியடைந்த கோபஸ்திரீகளுடன்கம்பீரமாக விளையாடிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் தெளிவான நக்ஷத்திரங்களுடைய நடுவில் பிரகாசிக்கிற சந்திரன்போல் விளங்கினார். (௪௩)

அப்பெண் கூட்டங்களை காக்கும் கிருஷ்ணமூர்த்தி தாம் பாடிக்கொண்டும் அப்பெண்கள் கூடப்பாட வைஜயந்திமாலையைத் தரித்துக்கொண்டும் அவ்வனத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டும் ஸஞ்சரித்தார். (௪௪)

அப்பெண்களுடன் (அங்கிருந்து) தங்கமயமான சிறு மணல்களுடைய யமுனையாற்றின் மணற்றரைக்குச் சென்று அவ்வாற்றில் அசைகிற தாமரை ஆம்பல் இப்பூக்களின் வாசனைகொண்டு வீசுகிற மந்தமாருதத்துடன் ரமித்தார். (௪௫)

பாஹுப்ரஸாரபரிரம்பகராலகோரு
நீவீஸ்தநாலபநநர்மநகாக்ரபாதை: ।
க்ஷ்வேல்யாவலோகஹஸிதைர்வ்ரஜஸுந்தரீணா
முத்தம்பயந் ரதிபதிம் ரமயாஞ்சகார ॥ ॥௪௬॥

ஏவம் பகவத: க்ருஷ்ணால்லப்தமாநா மஹாத்மந: ।
ஆத்மாநம் மேநிரே ஸ்த்ரீணாம் மாநிந்யோऽப்யதிகம் புவி ॥௪௭॥
தாஸாம் தத்ஸௌபகமதம் வீக்ஷ்ய மாநம் ச கேஶவ: ।
ப்ரஶமாய ப்ரஸாதாய தத்ரைவாந்தரதீயத ॥ ॥௪௮॥

இதி ஸ்ரீமத்பாகவதே தஶமஸ்கந்தே
ராஸக்ரீடாவர்ணநநாம
ஏகோநத்ரிம்ஶோऽத்யாய:

அநாவஸ்ருதிததக்ஷோபிதிஹாவ: ॥௪௭॥ தாஸாமிதி ॥ தத்ஸௌபகமதம் ஸ்வாயீநதாம மாநம்பவம் கேஶவ: கஸ்மிம்ஶ்சிஸ்மிந் கேஶஜ தஜ வஶ்யதீதி ததா வ: ॥௪௮॥

இதிஹாவாய ப்ரதீபிகாம் ஏகோநத்ரிம்ஶோऽத்யாய: ॥

வாகுகளை விரித்துக் கட்டிக்கொள்வதும் கைகளினால் தலை முன் மயிர் துடை நீவி ஸ்தனங்கள் இவைகளைத் தொடுவதும் கேலி பசுவதும் நகங்களின் நுனிகளால் சொறிவதும் முதலிய விளையாட்டுகளாலும் அவர்களைப் பார்த்து சிரிப்பதாலும் அவர்களுக்கு காமங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு அவர்களை ரமிக்கும்படி செய்தார். (௪௬)

இவ்விதம் மகாத்மாவாகிய கிருஷ்ணனிடம் வெகுமதி பெற்ற கோபஸ்திரீகள் இவ்வுலகத்திலிருக்கும் மாதர்களை விட தாங்களே மேன்மையான வெகுமதி பெற்றவர்களென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள். (௪௭)

அத்தருணத்தில் கேசவரானவர் அப்பெண்களின் பரவசத் தன்மையைப் பார்த்து அவைகளை அடக்கி பிரஸாதம் செய்ய அவ்விடத்திலேயே அப்பொழுதே மறைந்து விட்டார். (௪௮)

29-வது அத்தியாயம் ராஸக்ரீடை வர்ணித்தல்

முற்றிற்று.

॥𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃॥

॥𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑌮𑍍॥

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌹𑌸𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂𑌗𑌨𑌾𑌃 ।
𑌅𑌤𑌪𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌕𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯 𑌇𑌵 𑌯𑍂𑌥𑌪𑌮𑍍 ॥ ॥௧॥

𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈—
𑌰𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑌾𑌲𑌾𑌪𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃 ।
𑌆𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾 𑌰𑌮𑌾𑌪𑌤𑍇—
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌜𑌗𑍃𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ ॥௨॥

𑌗𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑌾𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑌃 ।
𑌅𑌸𑌾𑌵𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾
𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍁𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 ॥ ॥௩॥

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌵𑌿𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌗𑍋𑌪𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌣𑌮𑍍 ।
𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌂𑌤𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌨𑍇𑌵𑌨𑍇॥

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌿॥ 𑌅𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃॥௧॥ **𑌗𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿**॥ 𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑌾 𑌆𑌲𑌾𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌮𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍈𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌆𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 𑌅𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌜𑌗𑍃𑌹𑍁𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨𑌾𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍॥௨॥ **𑌗𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿**॥ 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂

30-வது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடுதல்.

பகவான் மறைந்தவுடன், யூதபமான யானையைக் காணாமல் பெண் யானைகள் வருத்த மடைவதுபோல் கோபஸ்திரீகள் கிருஷ்ணனைப் பாராமல் வருத்த மடைந்தார்கள். (௧)

கிருஷ்ணனிடத்தில் பரவசமான சித்தமுடைய மாதர்கள் அவரிடத்திலேயே ஆத்மாக்களை வைத்துக்கொண்டு அவருடைய நடை அன்பு சிரிப்பு அழகு பார்வை மனதிற்கினிமையான பேச்சு விளையாட்டுகளின் அழகு முதலிய ஒவ்வொரு சேஷ்டைகளையும் செய்துவந்தார்கள். (௨)

பிரியனுகிய கிருஷ்ணனுடைய நடை சிரிப்பு பார்வை பேச்சு முதலியவைகளில் பதிந்த மனமுடைய அப்பிரியைகள் தாங்களே கிருஷ்ணனென்றெண்ணி நான் கிருஷ்ணன் நான் கிருஷ்ணனென்று ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். (௩)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
18 JAN 1910
MADRAS.

𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑌮𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌾
𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌕𑌵𑌦𑍍𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍 |
𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌬𑌹𑌿—
𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍 || ௪ ||

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌃 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥 𑌪𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷 𑌨𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍋𑌧 𑌨𑍋 𑌮𑌨𑌃 |
𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍂𑌨𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌹𑌾𑌸𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑍈𑌃 || ௫ ||
𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑌬𑌕𑌾𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌗𑌪𑍁𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌚𑌮𑍍𑌪𑌕𑌾𑌃 |
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑍋 𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨𑍀𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌹𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌃 || ௬ ||
𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑌸𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌚𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 |
𑌸𑌹 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌰𑍍𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌽𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 || ௭ ||

𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 | 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 | 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 || ௩ || 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 | 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 | 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌕𑌵𑌤𑍍 | 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑍁𑌃 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌃𑌸𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 || ௪ || 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 | 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍇 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 || 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌹𑌾𑌸𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑍈𑌰𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌤𑌃 𑌵𑌃 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 || ௫ || 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌃 𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌹𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌰𑌬𑌕𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 || 𑌹𑍇 𑌕𑍁𑌰𑌬𑌕𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌹𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 | 𑌇𑌤𑍋 𑌗𑌤𑌃 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 || ௬ || 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌅𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌤𑍍 𑌤𑌵𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 || ௭ ||

அப்பெண்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து அவர் லீலைகளையே சத்தமிட்டுப் பாடிக்கொண்டு பித்தர்கள்போல் காடுகாடாகத்தேடி பிராணிகளின் உள்ளும் புறமும் ஆகாசம்போல் வியாபித்து நிற்கும் பரம புருஷனைக் கண்டாயா ! கண்டாயா ! என்று (தாங்கள் காணும்) பச்சமரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கேட்டுத் திரிந்தார்கள். (௪)

ஏ ! அரசமரமே ! இச்சிமரமே ! ஆலமரமே ! நந்த புத்திரனனவன் அன்போடுகூடிய சிரிப்பு பார்வை இவைகளால் எங்கள் மனதை அபகரித்துக்கொண்டு, இவ்வழியாய்ப் போனதைப் பார்த்தீர்களா ? (௫)

ஏ குரவகமே ! அசோகமே ! நாகமே ! புந்நாகமே! சம்பகமே! சிரிப்பினல் எங்கள் அகத்தை அடக்கின பலராமன் தம்பி இவ்வழியாய்ப் போனதைக் கண்டீர்களோ? (௬)

கல்யாண குணமுள்ளவளும் கோவிந்தனுடைய சரணங்களில் அன்புள்ளவளுமான ஏ துளசி ! வண்டுகள் மொய்த்திருக்கும் உன்னைக் கழுத்தில் மாலையாகத் தரித்திருப்பவரும் உன்னிடத்தில் அன்புள்ளவருமான அச்சுதனைக் கண்டாயா ? (௭)

𑌮𑌾𑌲𑌤𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿 𑌵𑌃 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌯𑍂𑌥𑌿𑌕𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌕𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃॥ ॥௮॥

𑌚𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌲𑌪𑌨𑌸𑌾𑌸𑌨𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰
𑌜𑌮𑍍𑌬𑍀𑌰𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌬𑌕𑍁𑌲𑌾𑌮𑍍𑌰𑌕𑌦𑌮𑍍𑌬𑌨𑍀𑌪𑌾𑌃।
𑌯𑍇'𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌭𑌵𑌕𑌾 𑌯𑌮𑍁𑌨𑍋𑌪𑌕𑍂𑌲𑌾𑌃—
𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌦𑌵𑍀𑌂 𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌃॥ ॥௯॥
𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌪𑍋 𑌬𑌤 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿
𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑍁𑌲𑌕𑌿𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌰𑍁𑌹𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿।
𑌅𑌪𑍍𑌯𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵 𑌉𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾
𑌆𑌹𑍋 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌵𑌪𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌰𑌮𑍍𑌭𑌣𑍇𑌨॥ ॥௧௦॥

𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌮𑍍𑌰𑌾 𑌜𑌮𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿॥ 𑌮𑌾𑌲𑌤𑍀𑌤𑌿॥ 𑌹𑍇 𑌮𑌾𑌲𑌤𑌿 𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌯𑍂𑌥𑌿𑌕𑍇 𑌵𑌃 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌤 𑌇𑌤𑌿। 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌾𑌲𑌤𑍀𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃॥௮॥ 𑌫𑌲𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌸𑌂𑌤𑌰𑍍𑌪𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿॥ 𑌚𑍂𑌤𑍇𑌤𑌿॥ 𑌚𑍂𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌯𑍋𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌨𑍀𑌪𑌕𑌦𑌮𑍍𑌬𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚। 𑌹𑍇 𑌚𑍂𑌤𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌹𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌭𑌵𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑍋 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇। 𑌯𑌮𑍁𑌨𑍋𑌪𑌕𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍂𑌲𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌦𑌵𑍀𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁॥௯॥ 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿॥ 𑌹𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌪𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌘𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌾। 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌃। 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌰𑍁𑌹𑍈𑌰𑍁𑌦𑍍𑌵-

---

ஏ மல்லிகைக் கொடியே, ஏ மாலதியே, ஏ ஜாதியல்லிகையே, எங்கள் மாதவன் தமது திருக்கரங்களால் உங்களை ஸ்பரிசித்து உங்களுக்குப் பிரீதியை உண்டாக்கி (இவ்வழியே) நடந்துபோனரா? (அ)

ஏ மாமரமே, ஏ பிரியாளு, ஏ பலாமரமே, ஏ கோவிதார, எலுமிச்சமரமே, வில்வ மரமே, மகிழமரமே, தேமாமரமே, கடம்பமரமே, நீபமரமே! பிறர் உபயோகத்துக்கே பிறப்பெடுத்து யமுனையாற்றின் கரையில் தீர்த்தவாசிகள்போல் வசித்துவரும் மரங்களே! நீங்கள், மனதைப் பறிகொடுத்த எங்களுக்கு கிருஷ்ணன் போனவழியைச் சொல்லுங்கள். (கூ)

ஏ பூமிதேவியே! நீ புளகாங்கிதமுற்று விளங்குவது, இப்பொழுது கிடைத்த கேசவனது திருவடி ஸ்பரிச மஹோத்ஸவத்தினலோ அல்லது முன் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உன் மீது ஓரடிவைத்து அளந்ததினலோ அல்லது அதற்கு முன் வராக அவதாரத்தில் உன்னை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டதினுலுண்டானதோ, இப்பாக்கியம் பெற நீ செய்த தவம் யாதோ கூறாய்? (ய)

𑌅𑌪𑍍𑌯𑍇𑌣𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑍇𑌹 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈—
𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌖𑌿 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌃।
𑌕𑌾𑌂𑌤𑌾𑌂𑌗𑌸𑌂𑌗𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑌰𑌂𑌜𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃
𑌕𑍁𑌂𑌦𑌸𑍍𑌰𑌜𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌰𑌿𑌹 𑌵𑌾𑌤𑌿 𑌗𑌂𑌧𑌃॥ ॥௧௧॥

𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂𑌸 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌪𑌦𑍍𑌮𑍋
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑌸𑌿𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾𑌂𑌧𑍈𑌃।
𑌅𑌨𑍍𑌵𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨 𑌇𑌹 𑌵𑌸𑍍𑌤𑌰𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌂
𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑍈𑌃॥ ॥௧௨॥

𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌶𑍋𑌭𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾। 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌅𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌵𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌗𑌤𑍇𑌶𑍇 𑌏𑌣𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃। 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁 𑌉𑌪𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌦𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍॥ 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌾𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌵𑌨𑌾𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌰𑌂𑌭𑌣𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿। 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௧௦॥ 𑌹𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃। 𑌅𑌪𑍀𑌤𑌿। 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑌿 𑌏𑌣𑌪𑌤𑍍𑌨𑌿 𑌅𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌗𑌤𑌃 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌶𑍋𑌭𑌾𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑌕𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑍇𑌨 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌸𑍍𑌰𑌜𑍋 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿॥௧௧॥ 𑌫𑌲𑌭𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌿𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌤𑍁𑌲𑌸𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌃 𑌮𑌤𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌮𑌦𑌾𑌨𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌗𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌇𑌹 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿॥௧௨॥ 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇𑌤𑌿। 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃। 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌇𑌮𑌾 𑌲𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌅𑌤𑌃 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤। 𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌙𑍍𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌅𑌪𑌹𑌾𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌵𑍇𑌃 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌯𑌤𑌃

ஏ சகியாகிய மானே ! குலபதியாகிய கிருஷ்ணனுடைய பிரிய நாயகியின் ஸ்தனத்தில் பூசிய குங்குமம் படிந்த ரஞ்சிதமான குந்த புஷ்பமாலையின் வாசனை போல் வீசுகிறதே ! திருவுருவத்தால் உங்கள் கண்களுக்குப் பரமா நந்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு தமது பிரியையுடன் உங்கள் பக்கம் வந்தாரா ? (௧௧)

ஏ விருக்ஷங்களே ! பலமராமன் தம்பி கிருஷ்ணன் தமது ஒருகையால் தம்முடைய பிரியையின் தோளைத் தழுவிக்கொண்டும் மற்றொரு கையில் தாமரைப் புஷ்பத்தை வைத்துக்கொண்டும், துளசிமாலையின் வாசனையை முகந்து மதங்கொண்ட வண்டுகள் பின் தொடர சஞ்சரிக்கையில் (உங்களை) அன்பாகப் பார்த்து உங்கள், வணக்கத்தை ஒப்புக்கொண்டாரா? (௧௨)

ப்ருச்சதேமா லதா பாஹூநப்யாஶ்லிஷ்டா வநஸ்பதே: |
நூநம் தத்கரஜஸ்ப்ருஷ்டா பிப்ரத்யுத்புலகாந்யஹோ ॥ ॥௧௩॥

இத்யுந்மத்தவசோ கோப்ய: க்ருஷ்ணாந்வேஷணகாதரா: |
லீலா பகவதஸ்தாஸ்தா ஹ்யநுசக்ருஸ்ததாத்மிகா: ॥ ॥௧௪॥

கஸ்யாஶ்சித்பூதநாயந்த்யா: க்ருஷ்ணாயந்த்யபிபத்ஸ்தநம் |
தோகயித்வா ருதத்யந்யா பதாஹஞ்சகடாயதீம் ॥ ॥௧௫॥

தைத்யாயித்வா ஜஹாராந்யாமேகா க்ருஷ்ணார்பபாவநாம் |
ரிங்கயாமாஸ காப்யங்க்ரீ கர்ஷந்தீ கோஷநி:ஸ்வநை: ॥ ॥௧௬॥

உத்புலகாநி பிப்ரதி | நஹி ஸ்வபதிஸங்கதே ஈத்ருக் புலகஸம்பவ இதி பாவ: ॥௧௩॥ உந்மத்தவச: பப்ரச்சுரித்யுக்தஸ்யாநுவாத: | ஜகாநீம் | ஆக்ஷிப்தவித்தா: ப்ரஸ்தாவாவதேஸ்தாஸ்தா விஶேஷாஜக்ருஹுஸ்ஸாக்ஷாத்காரதிய உக்தம் தத்ஸ்வரூபவஶ்யதி | ஜகதீதி ॥ உந்மத்தவசோ கோப்ய: உந்மத்தவத்வசஸ்யுதா: கோப்யஸ்து க்ருஷ்ணாந்வேஷணே காதராஸ்ஸதி விஹ்வலா: | அநுசக்ருரநுசக்ரு ததாத்ம்ய: ॥௧௪॥ கஸ்யாஶ்சிதித்யாதிபிஸ்துஷ்டிரநுகரணம் ப்ரபஞ்ச்யதே | தத்ரஸ்துஷ்டிஸ்தந்யதஸ்தநம் பூதநாரோகேநாநுகரணமிதி விவேக: ॥ கஸ்யாஶ்சிதி ॥ பூதநாயந்த்யா: பூதநாவதாசரந்த்யா: க்ருஷ்ணவதாசரந்தீ ஸ்தநமபிபத் | தோகயித்வா தோகவத் ஶிஶுவதாத்மாநம் க்ருத்வா ॥௧௫॥ தைத்யாயித்வேதி ॥ தைத்யாயித்வா தைத்யவத் த்ருணாவர்தவதாத்மாநம் க்ருத்வா ஏகா க்ருஷ்ணார்பபாவநாம் க்ருஷ்

ஏ தோழிமார்களே ! இக்கொடிகளைக் கேளுங்கள், கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய அஸ்தஸ்பரிசத்தால் புளகாங்கிதமுற்று விளங்குகின்றன. தங்களுடைய பதியாகிய மரங்களோடு ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருந்தாலும் இவ்வளவு சந்தோஷம் ஏற்படாது, இது நிச்சயம். (௧௩)

இவ்விதம் பித்தர்கள்போலப் பேசிவரும் கோபிகைகள் கிருஷ்ணனைத்தேடுவதில் ஆவலுள்ளவர்களாகி அவருடைய பல லீலைகளையும் தாங்கள் அவராகவே பாவித்து அனுகரணம் செய்தார்கள். (௧௪)

பூதனைபோல் அபினயம் செய்தவளுடைய ஸ்தனத்தை கிருஷ்ணன்போல் அபிநயம் செய்தவள் பானம் செய்தாள். தொட்டிலில் படுத்திருக்கும் குழந்தைபோல் அபினயம் செய்கிறவள் சகடாஸுரனை வந்தவளைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளினாள். (௧௫)

திருணாவர்த்தாஸுரனாகிய ஒருத்தி, குழந்தையாகிய மற்றொருத்தியை அபகரித்தாள். மற்றொருத்தி குழந்தையாகி ஆபரணங் குலுங்கக் கால்களைத் தரையில் இழுத்துக்கொண்டு தவிழ்ந்தாள். சிலர்கோபர்களாகவும் சிலர் கன்றுகளாகவும்,

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍋𑌪𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌯𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌃 ।
𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌯𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌕𑌾𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌪𑌾𑌤𑌯𑌤𑍍 ॥ ௧௭ ॥
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌜𑌘𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌬𑌕𑌾𑌯𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌹𑍂𑌯 𑌦𑍂𑌰𑌗𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌮𑍍 ॥ ௧௮ ॥
𑌵𑍇𑌣𑍁𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌣𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ।
𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌭𑍁𑌜𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌲𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌨𑌨𑍁 ॥ ௧௯ ॥
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌲𑌲𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍀 ।
𑌮𑌾 𑌭𑍈𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌾𑌤𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾 ॥
𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌧𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍍 ॥ ௨௦ ॥
𑌆𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯𑍈𑌕𑌾 𑌪𑌦𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌨𑍃𑌪 ।
𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌹𑍇 𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌜𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌖𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌨𑍁 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥ ௨௧ ॥

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌹𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌘𑌾𑌨 ॥௧௬॥௧௭॥ 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍂𑌰𑌗𑌾𑌃 𑌦𑍂𑌰𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌤𑌥𑌾 𑌆𑌹𑍂𑌯 𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌨𑍁𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌠𑌃 ॥௧௮॥௧௯॥ 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑌤𑌤𑍀𑌪𑌤𑍍𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌅𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌉𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌧𑍇 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌧𑍃𑌤𑌵𑌤𑍀 ॥௨௦॥௨௧॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ॥௨௨॥ 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌯 । 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑌿𑌵𑌾 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂

ஒருத்திபகனுகவும் அபிநயிக்க, இருவர், கிருஷ்ணனுகவும், ராமனுகவும் அபிநயித்து பகனாக வந்தவளையும் கன்றாகவந்தவளையும் கொன்றதாக விளையாடினார்கள். (௧௭)

கிருஷ்ணன் தூரத்திலிருக்கும் பசுக்களை அழைப்பதுபோல் பசுவாக அபிநயித்தவளை கிருஷ்ணனுன ஒரு ஸ்திரீ வேணுகானஞ்செய்து அழைத்ததைக் கண்டு, மற்றவர்கள் நல்லது நல்லதெனத் துதித்தார்கள். (௧௮)

கிருஷ்ணன் தமது பிரியையின் புஜத்தைத் தழுவிக்கொண்டு சஞ்சரிப்பது போல் ஒருத்தி மற்றொருத்தியின் புஜத்தைத்தழுவிக்கொண்டு சஞ்சரித்துக் கொண்டே நானே கிருஷ்ணன் என் அழகிய நடையைப்பாருங்கள் என்று கிருஷ்ணனையே சிந்தித்துப் பேசிவந்தாள். (௧௯)

ஒருத்தி நீங்கள்காத்து மழைகளுக்குப் பயப்படவேண்டாம், உங்களை நான் ரக்ஷிக்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டு ஒருவிதமான முயற்சியுடன்ஒரு கையில் மேல் வஸ்திரத்தை ஆகாசத்தில் பிடித்தாள். (௨0)

ஒருத்தி மற்றொருத்தியினுடையதலைமீது கால்வைத்து ஏறி நின்றுகொண்டு ஏ துஷ்ட காளிங்கமே! நீ இவ்விடம்விட்டு ஓடு, நான் துஷ்டர்களை கண்டிக்கிறவன் என்றாள். (௨௧)

தத்ரைகோவாச ஹே கோபா தாவாக்நிம் பஶ்யதோல்பணம் ।
சக்ஷூம்ஷ்யாஶ்வபிதத்த்வம் வோ விதாஸ்யே க்ஷேமமஞ்ஜஸா ॥ ॥௨௨॥
பத்தாந்யயா ஸ்ரஜா காசித்தந்வீ தத்ர உலூகலே ।
பத்நாமி பாண்டபேத்தாரம் ஹையங்கவமுஷம் த்விதி ॥
பீதா ஸுத்ருக்பிதாயாஸ்யம் பேஜே பீதிவிடம்பநம் ॥ ॥௨௩॥
ஏவம் க்ருஷ்ணம் ப்ருச்சமாநா ப்ருந்தாவநலதாஸ்தரூந் ।
வ்யசக்ஷத வநோத்தேஶே பதாநி பரமாத்மந: ॥ ॥௨௪॥
பதாநி வ்யக்தமேதாநி நந்தஸூநோர்மஹாத்மந: ।
லக்ஷ்யந்தே ஹி த்வஜாம்போஜவஜ்ராங்குஶயவாதிபி: ॥ ॥௨௫॥
தைஸ்தை: பதைஸ்தத்பதவீமந்விச்சந்த்யோக்ரதோபலா: ।
வத்வா: பதை: ஸுப்ருக்தாநி விலோக்யார்தா: ஸமப்ருவந் ॥௨௬॥
கஸ்யா: பதாநி யாதாயா: பஶ்யத்வம் நந்தஸூநுநா ।
அம்ஸந்யஸ்தப்ரகோஷ்டாயா: கரேணோ: கரிணா யதா ॥ ॥௨௭॥

பயாநுகரணமாஹ ॥௨௩॥ ஏவமிதி ॥ ஏவம் ப்ருந்தாவநே லதாஸ்தரூம்ஶ்ச க்ருஷ்ணம் ப்ருச்சமாநா: । வநோத்தேஶே வநப்ரதேஶே வ்யசக்ஷத அபஶ்யந் ॥௨௪॥௨௫॥ தைஸ்தைரிதி ॥ ஸுப்ருக்தாநி ஸம்ப்ருக்தாநி ஸம்மிஶ்ராணி ॥ ௨௬॥ கஸ்யா இதி॥ தேந அம்ஸே ந்யஸ்த: ப்ரகோஷ்டோ யஸ்யா: கரேணோ: ஹ

அதில் ஒருத்தி ஏ கோபர்களே! மிகக் கொடூரமான காட்டுத் தீயைப் பாருங்கள். கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள். சீக்கிரத்தில் உங்களுக்கு நன்மை செய்கிறேனென்றாள். (௨௨)

ஒருத்தி மற்றொருத்தியை மாலையால் கட்டிக்கொண்டு ஏ கிருஷ்ணா! நீ தயிர்ச் சட்டியை உடைத்து வெண்ணெயைத் திருடினதால் உன்னை இப்பொழுது உரலில் கட்டுகிறேனென்றாள். ஒருத்தி அழகிய கண்ணுள்ள மற்றொருத்தியின் முகத்தை மறைக்க மற்றொருத்தி பயங்காட்டினாள். (௨௩)

இவ்விதம் கோபிகைகள் பிருந்தா வனத்திலுள்ள மரங்கொடிகளைப்பார்த்து கிருஷ்ணனை விசாரித்துக் கொண்டு போகையில் அக்காட்டுத் தரையில் கமலமலர் துவஜம் வச்சிரம் அங்குசம் யவம் முதலிய ரேகைகளோடு கூடிய கிருஷ்ணனுடைய பாத அடையாளத்தைக் கண்டார்கள். (௨௪ ௨௫)

கிருஷ்ணன் போயிருக்கும் வழி யிதுதானென்று அவ்வடையாளங்களைக் கொண்டு தேடிச்செல்லும் கோபிகைகள் அவ்வடிகளின் முன்னே ஒரு பெண்ணினுடைய கால் அடிகளின் அடையாளமும் படிந்திருப்பதைப் பார்த்து வருத்தத்துடன் சொல்லுகிறார்கள். (௨௬)

ஒரு யானையோடு மற்றொரு பெண் யானை தொடர்வதுபோல் கிருஷ்ணனுடைய தோள் மீது கை போட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்து போயிருக்கும் எவளுடைய காலடிகள் இவைகள்? (௨௭)

அநயாராதிதோ நூநம் பகவாந் ஹரிரீஶ்வர: |
யந்நோ விஹாய கோவிந்த: ப்ரீதோ யாமநயத்ரஹ: ॥ ॥௨௮॥
தந்யா அஹோ அமீ ஆல்யோ கோவிந்தாங்க்ர்யப்ஜரேணவ: |
யாந் ப்ரஹ்மேஶௌ ரமா தேவீ ததுர்மூர்த்ந்யகநுத்தயே ॥௨௯॥
தஸ்யா அமூநி ந: க்ஷோபம் குர்வந்த்யுச்சை: பதாநி யத் |
யைகாபஹ்ருத்ய கோபீநாம் ரஹோ புங்க்தேऽச்யுதாதரம் ॥௩௰॥
ந லக்ஷ்யந்தே பதாந்யத்ர தஸ்யா நூநம் த்ருணாங்குரை: |
கித்யத்ஸுஜாதாங்க்ரிதலாமுந்நிந்யே ப்ரேயஸீம் ப்ரிய: ॥ ॥௩௧॥
இமாந்யதிகமக்நாநி பதாநி வஹதோ வதூம் |
கோப்ய: பஶ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய பாராக்ராந்தஸ்ய காமிந: ॥ ॥௩௨॥
அத்ராவரோபிதா காந்தா புஷ்பஹேதோர்மஹாத்மநா |

ஹிந்யா:॥௨௭॥ அநயேதி॥ ரஹ: ஏகாந்தஸ்தாநே॥௨௮॥ தந்யா இதி॥ ஹே ஆ-
ல்ய: ஸக்ய: அஹோ தந்யா அதிவந்த்யா:| கோவிந்தாங்க்ர்யப்ஜரேணவ:| தத்ர
ஹேது: யாநிதி அஸ்மாபிரப்யேதத்ப்ரணதிவிஶேஷேண தவைவ க்ருஷ்ண-
ப்ராப்திர்பவிஷ்யதீதி பாவ:॥௨௯॥ அமூநி க்ஷோபம்॥ தஸ்யா இதி॥ கோபீநாம்ஸம்-
பந்தம்| அயம்பாவ:| ஸகேதவம்யதிதஸ்யா: பதாநிஸாபத்ந்யாநி நஸஹேமஹி
தாநிதாநி ந: உச்சை: குர்வந்தீதி ॥௩௰॥ ததஸம்பந்தாத்கேவலம் க்ருஷ்ணபாத-
ரேணுநைவ விவிக்தத்வாத் த்ருஷ்டாவஸரத்வம் கதம் ஸமஸ்தவ்ய: கதாஹ-
ஹோக்தயேண ॥ ந லக்ஷ்யந்த இதி॥ கித்யதீ ஸுஜாதே ஸுகுமாரே அங்க்ரீ

நம்மெல்லோரையும் தள்ளிவிட்டு இரகசியமான இடத்திற்கு எவளைக்கோவிந்தன் யழைத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறரோ அவள் பகவானையும் ஈசுவரனையுமிருக்கும் அவரை நன்ருய் ஆராதித்திருக்கிறாள்; நிச்சயம். (௨அ)

ஏ தோழிமார்களே! கோவிந்தன் பாதபத்மங்களின் ஸம்பந்தம் பெற்ற இத்தூளிகள் அதிக புண்ணியம் பெற்றவைகள். ஏனென்றால் பிரம்ம தேவனும் ருத்திரனும் லக்ஷிமி தேவியும் தேவர்களும் தங்கள் பாப நிவர்த்திக்காக இத்தூள்களைச் சிரசில் தரிக்கிறார்கள். (உகூ)

நம் யாவருக்கும் பொதுவான கிருஷ்ணனுடைய அதராமிருதத்தை அபகரித்து இரகசியமாக அனுபவிக்கிறாள். ஆனதினால் தான் இவளுடைய கால் அடிகள் நமக்கு அதிக மனக்கலக்கத்தைச் செய்கின்றன. (௩௰)

சில விடங்களில் கிருஷ்ணனுடைய கால் அடிகளை மட்டும்பார்த்து அப்பெண்ணின் அடிகளைப் பாராவிட்டால், புற்கள் குத்திச் சிவந்து மெதுவான உள்ளங்கால்களை உடைய அப்பெண்ணை கிருஷ்ணன் சுமந்து சென்றிருக்கிறார் என்றார்கள் சிலர். (௩௧)

ஏ கோபிகைகளே! அப்பெண்ணினிடத்தில் காமங்கொண்டு அவளைச்சுமந்து செல்லும் கிருஷ்ணனுடைய இக்காலடிகள் பூமியில் அழுந்தி அதிகம் புதைந்திருக்கின்றன பாருங்கள். இவ்விடத்தில் அவளுக்காக கிருஷ்ணன் பூப்பறித்திருக்

अत्र प्रसूनावचयः प्रियार्थे प्रेयसा कृतः ॥ ॥३३॥

प्रपदाक्रमण एते पश्यतासकले पदे ।
केशप्रसाधनं त्वत्र कामिन्याः कामिना कृतम् ॥ ॥३४॥
तानि चूडयता कान्तामुपविष्टमिह ध्रुवम् ॥ ॥३५॥
रेमे तया चात्मरत आत्मारामोऽप्यखण्डितः ।
कामिनां दर्शयन्दैन्यं स्त्रीणां चैव दुरात्मताम् ॥३६॥
इत्येवं दर्शयन्त्यस्ताश्चेरुर्गोप्यो विचेतसः ।
यां गोपीमनयत्कृष्णो विहायान्याः स्त्रियो वने ॥३७॥
सा च मेने तदात्मानं वरिष्ठं सर्वयोषिताम् ।
हित्वा गोपीः कामयाना मामसौ भजते प्रियः ॥ ॥३८॥

तदेवाह सार्धाभ्याम् उन्नीयेत्यत्र प्रसूनावचय इति ॥३२॥३३॥ प्रपदेति ॥ प्रपदाभ्यां पादाग्राभ्यामाक्रमणं ययोः । अत एव असकले अर्धे पश्यतेति । तस्याः कृष्णजान्वन्तरोपविष्टायाः शिरसि पुष्पाणि ॥ केशप्रसाधनमिति ॥३४॥ तानीति ॥ कान्तामङ्के कृत्वा तानि प्रसूनानि चूडयता शिखानुकारेण बध्नता इह ध्रुवमुपविष्टम् ॥३५॥ रेमे इति यद्यपि शङ्कोक्तिः । रेम इति ॥ आत्मरतः स्वतस्तुष्टः आत्मारामः स्वक्रीडः अखण्डितः स्त्रीविभ्रमैरनाकृष्टोऽपि । तथापि चेष्टितैरेव इत्यत्र हेतुः ।

க்கிறுர். இவ்விடத்தில் அப்பெண்ணை இறக்கி பறித்த புஷ்பத்தை அவள் தலையில் சூட்டி, அவளிடத்தில் அவள் பிரியத்திற்காக காமங்கொண்டு கிருஷ்ணன் அவளோடு உட்கார்ந்திருக்கிறுர். (௩௨ ௩௩)

கால்களின் அடிப்பாகங்கள் படாமல் முன் பாகத்தின் இரண்டு அடிகளிருப்பதைப்பார்த்து, அவளிடத்தில் காமங்கொண்ட கிருஷ்ணன் அப்பூக்களால் அவள் தலையை அலங்கரித்தார் என்றுர் சிலர். (௩௪)

அப்பூக்களை அப்பெண் தலையில் அலங்கரித்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் கிருஷ்ணன் உட்கார்ந்திருக்கிறுன்; இது நிச்சயம் (என்றுர் சிலர்). (௩௫)

கிருஷ்ணன் பெண் மாயைக்கு அடங்காதவனும் ஆத்துமாராமனும் ஆத்துமரதனுமாக விருந்தாலும் காமத்துக்கு அடிமைகளாய புருஷர்களுடைய இகழ்ச்சியான செய்கையையும் அவ்வித மாதர்களுடைய இகழ்ச்சியான எண்ணத்தையும் அபிநயம் செய்து கொண்டு அப்பெண்ணுடன் ரமித்திருக்கிறுர். (௩௬)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அழைத்துக்கொண்டுபோன பெண்ணைத் தவிர காட்டில் விட்டுப்போன மற்ற பெண்கள் மதிகெட்டு இவ்விதமாக லீலைகளைச்செய்து கொண்டு திரிந்தார்கள். (௩௭)

விரும்புகிற கோபிகைகளை விட்டு, கிருஷ்ணன் அன்புடன் தன்னை சேவிப்பதால் மற்ற மாதர்களை விடத் தான் மேன்மை பெற்றவளென்று கிருஷ்ணன் தம்மோடு அழைத்துப் போனவள் நினைத்தாள். (௩௮)

ततो गत्वा वनोद्देशं दृप्ता केशवमब्रवीत् ।
न पारयेऽहं चलितुं नय मां यत्र ते मनः ॥ ॥௩௯॥
एवमुक्तः प्रियामाह स्कन्ध आरुह्यतामिति ।
ततश्चान्तर्दधे कृष्णः सा वधूरन्वतप्यत ॥ ॥௪௦॥
हा नाथ रमण प्रेष्ठ क्वासि क्वासि महाभुज ।
दास्यास्ते कृपणाया मे सखे दर्शय सन्निधिम् ॥ ॥௪௧॥
अन्विच्छन्त्यो भगवतो मार्गं गोप्योऽविदूरतः ।
ददृशुः प्रियविश्लेषमोहितां दुःखितां सखीम् ॥ ॥௪௨॥
तया कथितमाकर्ण्य मानप्राप्तिं च माधवात् ।
अवमानं च दौरात्म्याद्विस्मयं परमं ययुः ॥ ॥௪௩॥
ततोऽविशन् वनं चन्द्रज्योत्स्ना यावद्विभाव्यते ।
तमः प्रविष्टमालक्ष्य ततो निववृतुः स्त्रियः ॥ ॥௪௪॥

कामिनीति ॥௩௬॥௩௭॥ स्त्रीणां दौरात्म्यमाह [illegible] ॥ सेति ॥ कामेन
यानमपि नवसायनं यासां ताः । मोचयित्वा [illegible] इति मोहो
दौरात्म्यं [illegible] ॥௩௮॥௩௯॥ कामिनामस्थैर्यं दर्शयति ॥ एवमु-
क्त इति ॥ [illegible] ॥ ततश्चेति ॥ तस्यां स्कन्धारोहणोद्यतायां
अन्तर्हित इत्यर्थः ॥௪௦॥ अनुतापमाह ॥ हा नाथेति ॥ ௪௧ ॥ सन्निधिं
दर्शयेति ॥ अन्विच्छन्त्यः [illegible] अविदूरतः सखीम् ॥௪௨॥௪௩॥ तत इति ॥

வனத்தில் செல்லும் மதங்கொண்ட ஒருத்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து இனி என்னால் ஒரு அடியும் வைத்து நடக்க முடியாது. என் மனதிற்குப் பிரியமான இடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போங்களென்று சொல்ல ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவளைப் பார்த்து என் தோள் மீதில் ஏறிக்கொள் என்றார். உடனே அவள் அப்படிச் செய்ய ஆரம்பிக்கவும் பகவான் மறைந்துவிட்டார். மறைந்ததைப் பார்த்து அவள் மிக்க அனுதாபமடைந்தாள். (௩௯ ௪௰)

பிறகு அவள் ஏ நாத! ஏ ரமண! அன்புள்ள ஏ தோழா! ஏ பலசாலியே! நீர் எங்கெங்கேயோ போயிருக்கிறீரே, ஏழையும் அடிமையுமாகிய எனக்கு உமது தரிசனம் கொடும் என்றாள். (௪௧)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை தேடிச்சென்ற கோபிகைகளெல்லாம் தாங்கள் போகும் வழியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காணாமல் மயங்கி வருத்தப்படும் தங்கள் தோழியைக் கண்டார்கள். (௪௨)

அவள், தனக்கு கிருஷ்ணன் செய்த வெகுமதியையும், தன் கொழுப்பினால் தானடைந்த அவமதிப்பையும் சொல்லக்கேட்டு, யாவரும் பரம ஆச்சரியமடைந்தார்கள். (௪௩)

பிறகு அவளும் மற்றவர்களும் காட்டில் சென்று நிலா வெளிச்சமுள்ள வரையில் கிருஷ்ணனைத்தேடி இருள் சூழக்கண்டு பின் திரும்பிவிட்டார்கள். (௪௪)

தந்மநஸ்காஸ்ததா³லாபாஸ்தத்³விசேஷ்டாஸ்ததா³த்மிகா: |
தத்³கு³ணாநேவ கா³யந்த்யோ நாத்மாகா³ராணி ஸஸ்மரு: || ||௪௫||
புந: புலிநமாக³த்ய காளிந்த்³யா: க்ருஷ்ணபா⁴வநா: |
ஸமவேதா ஜகு³: க்ருஷ்ணம் ததா³க³மநகாங்க்ஷிதா: || ||௪௬||

இதிஶ்ரீமத்³பா⁴க³வதே த³ஶமஸ்கந்தே⁴

ராஸக்ரீடா³யாம் க்ருஷ்ணாந்வேஷணநாம

த்ரிம்ஶோத்⁴யாய:.

ததஸ்தா விஸ்மிதா: க்ருஷ்ணாந்வேஷணாய வநம் விஶந்தி | ததோ ஹரேரந்வேஷணாந்நிவ்ருத்தா: ||௪௪|| **தந்மநா இதி** || ஏவம் தை: வ்யாபாரைஸ்ஸர்வேந்த்³ரியாணி தத்³வத்ய: | ததா³த்மிகா: ஸர்வே ஸந்தாபாஸாம் தா: தத³பா⁴ஜத்வமாபு: ||௪௫|| **புநரிதி** || கிம் தாவச்ச²ப்ரு யத்ர ஶ்ரீக்ருஷ்ணேந ஸங்க³தி ராஸஸ்த²லேவ காளிந்த்³யா: புலிநமாக³த்ய க்ருஷ்ணம் பா⁴வயந்தி த்⁴யாயந்தீதி ததா² தா: க்ருஷ்ணஸ்யாக³மநம் காங்க்ஷிதம் யாஸாம் தா: | மிலிதா: ஸம்மிலிதாஸ்ஸத்ய: க்ருஷ்ணமேவ ஜகு³ரிதி ||௪௬||

இதிபா⁴வார்த²தீ³பிகாயாம் த்ரிம்ஶோத்⁴யாய வ்யாக்²யா.

அப்பொழுது அவர்கள் அவரிடத்திலேயே மனம் சென்றவர்களாகவும் அவரைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டும் அவருடைய லீலைகளையே அபினயஞ்செய்துக்கொண்டும் அவர் குணங்களையே பாடிக்கொண்டும் அவரையே தங்கள் உயிரென்று பாவித்து தங்கள் வீடுகளை நினைக்கவில்லை. (௪௫)

அவர்கள் அவரையே தியானித்துக்கொண்டு மறுபடியும் யமுனாநதி மணலுக்குச் சென்று யாவரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து அவருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பாடினர்கள். (௪௬)

ராஸக்கிரீடையில் கிருஷ்ணனைத்தேடிய

(30-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃 ||

𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌗𑍀𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃.

|| 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 ||

𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌾 𑌶𑌶𑍍𑌵𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 |
𑌦𑌯𑌿𑌤 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌧𑍃𑌤𑌾𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍇 || ௧ ||

𑌶𑌰𑌦𑍁𑌦𑌾𑌶𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤𑌸𑌤𑍍—
𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑍋𑌦𑌰𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌶𑌾 |
𑌸𑍁𑌰𑌤𑌨𑌾𑌥 𑌤𑍇𑌽𑌶𑍁𑌲𑍍𑌕𑌦𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾
𑌵𑌰𑌦 𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌹 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌧𑌃 || ௨ ||

𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 |
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌗𑌮𑌮𑍍 ||

𑌜𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 || 𑌹𑍇 𑌦𑌯𑌿𑌤 𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌃 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌯𑌤𑌿 | 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 | 𑌇𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌃 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌮𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍋𑌦𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌗𑍋𑌪𑍀𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌧𑍃𑌤𑌾 𑌅𑌸𑌵𑍋 𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌗𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌭𑍂𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 | 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 | 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 | 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍂𑌹𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌕𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾 | 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌮𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌕 || 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 || 𑌶𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿 || 𑌶𑌰𑌦𑍁𑌦𑌾𑌶𑌯𑍇 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑍀𑌨𑍇 𑌸𑌰𑌸𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤𑌸𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑍋𑌦𑌰𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌷𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑌂 𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌰𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌾 𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 | 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑍇 𑌸𑍁𑌰𑌤𑌨𑌾𑌥 𑌸𑌂𑌭𑍋𑌗𑌪𑌤𑍇 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌶𑌿𑌷

31-வது அத்தியாயம்

கோபிகைகள் கானம்செய்தல்

ஏ தயித! நீ இவ்விடத்தில் பிறந்ததால் கோகுலம் லக்ஷ்மி சான்னித்தியம் பெற்று மேன்மையாக விளங்குகிறது. உன் மீதில் பிராணனை வைத்திருக்கும் கோபிகைகள் திக்குகள் தோறும் உன்னைத் தேடுகிறார்கள். ஆகையால் மறைந்திராமல் நேரில் வாரும். (௧)

ஏ சுரதநாத! ஏ வரத! சரத்காலத்தில் நல்ல குளத்தில் நன்றாய் மலர்ந்த தாமரைப் பூவின் உட்புற அழகிலும் அழகுள்ள உமது கண்களால் பார்த்து விட்டுப் பின் அடிமையாகிய எங்களை விட்டுப் பிரிந்துகொள்வது வதையல்லவோ? (௨)

விஷஜலாப்யயாத்³ வ்யாலராக்ஷஸாத்—
வர்ஷமாருதாத்³ வைத்³யுதாநலாத் |
வ்ருʼஷமயாத்மஜாத்³ விஶ்வதோப⁴யாத்—
ருʼஷப⁴ தே வயம் ரக்ஷிதா முஹு: || ||௩||

ந க²லு கோ³பிகாநந்த³நோ ப⁴வா—
நகி²லதே³ஹிநாமந்தராத்மத்³ருʼக் |
விக²நஸார்தி²தோ விஶ்வகு³ப்தயே
ஸக² உதே³யிவாந் ஸாத்வதாம் குலே || ||௪||

விரசிதாப⁴யம் வ்ருʼஷ்ணிது⁴ர்ய தே
சரணமீயுஷாம் ஸம்ஸ்ருʼதேர்ப⁴யாத் |
கரஸரோருஹம் காந்த காமத³ம்
ஶிரஸி தே⁴ஹி ந: ஶ்ரீகரக்³ரஹம் || ||௫||

ப்ராஹ | அஶுல்கதா³ஸிகா: அமூல்யதா³ஸீ: ந: நிக்⁴நதோ மாரயத: தே தவ ஸுரதா
கீர்யமாண: ஶஸ்த்ரேணைவ லோகே வதோ⁴ ப⁴வதி கிம் ஶஸ்த்ரேணைவ வதோ⁴ வத⁴:
கிம் த்³ருʼஶா வதோ⁴ வதோ⁴ ந ப⁴வதி கிந்து ப⁴வத்யேவ | ஶரது³த³ஶயா ஶரது³த³க
ஸாரஸோத³ரஶ்ரீமுஷா த்³ருʼஶேதி ஸம்ப³ந்த⁴: | த்³ருʼஶேதி த்ருʼதீயயா
ஸம்ப³ந்த⁴ம் ஸர்வத்ராத்⁴யாஹார்ய: ||௨|| கிஞ்ச ப³ஹுப்⁴யோ ம்ருʼத்யுப்⁴ய: ரக்ஷித்வா
இதா³நீம் கிமிதி நோபேக்ஷஸே இத்யாஹு: ||விஷேதி||
ஹே ருʼஷப⁴ ஶ்ரேஷ்ட² விஷமயாஜ்ஜலாத³ப்யயாத் நாஶாத் | ததா² வ்யாலராக்ஷ
ஸாத³கா⁴ஸுராத் | வர்ஷமாருதாத் வைத்³யுதாநலாத் அஶநிநிபாதாத் |
வ்ருʼஷோऽரிஷ்ட: மயாத்மஜாத் வ்யோமாத் | விஶ்வத: ஸர்வஸ்மாத³பி ப⁴யாத்
தோ²பயாத் ப³காஸுராதே³ர்வா ரக்ஷிதா: கிமிதா³நீமுபேக்ஷஸ இதி பா⁴வ: ||
௩ || கிஞ்ச விஶ்வபாலநாயாவதீர்ணஸ்ய தவ ப⁴க்தோபேக்ஷா ந யுக்தேத்யாஹு:
ந க²ல்விதி || ஹே ஸகே² ப⁴வாந் யஶோதா³நந்த³ந ஏவ ந ப⁴வதி | கிந்து ஸர்வப்ராணிநாம் பு³த்³தி⁴ஸாக்ஷீ | நநு ஸகி²த்வம் ப்³ருʼஹ்மணோ

ஏ ரிஷப! இதற்குமுன் யமுனை நதியின் விஷ ஜலம், மலைப்பாம்பாகிய இராக்ஷஸன், காத்து இடிகலந்த மழை, மயன்பிள்ளையாகிய விருஷன் இன்னும் பகாசுரன் முதலிய இவர்களால் நேரிட்ட ஆபத்துக்களிலிருந்து, காத்து இப்போது எங்களை உபேட்சை செய்யக் காரணமென்ன ? (௩)

ஏ தோழா! நீர் யசோதையின் பிள்ளையன்று, சகல ஜீவாந்தர்யாமியாகிய நீர் பிரமதேவன் வேண்டியபடி உலகங்களை ரக்ஷிக்க யதுகுலத்தில் அவதரித்தவர். (௪)

ஏ காந்தா! யாதவ சிரேஷ்டனே! உலகவாழ்வுக்குப்பயந்து உம்மைச் சரணமடைந்த பக்தர்களுக்கு அபயம் கொடுப்பதும் வேண்டும் வரனைக் கொடுப்பதும் ஸ்ரீதேவியின் கரங்களைப் பற்றுவது மான உமது கையை எங்கள் சிரசில்வையும்.

வ்ரஜஜநார்திஹந் வீர யோஷிதாம் நிஜஜநஸ்மயத்வம்ஸநஸ்மித ।
பஜ ஸகே பவத்கிங்கரீ꞉ ஸ்ம நோ ஜலருஹாநநம் சாரு தர்ஶய ॥௬॥

ப்ரணததேஹிநாம் பாபகர்ஷணம்
த்ருணசராநுகம் ஶ்ரீநிகேதநம் ।
பணிபணார்பிதம் தே பதாம்புஜம்
க்ருணு குசேஷு ந꞉ க்ருந்தி ஹ்ருச்சயம் ॥ ௭॥

மதுரயா கிரா வல்குவாக்யயா
புதமநோஜ்ஞயா புஷ்கரேக்ஷண ।
விதிகரீரிமா வீர முஹ்யதீ
ரதரஸீதுநாப்யாயயஸ்வ ந꞉ ॥ ௮॥

ஸ்வதி தத்ராஹ꞉ ॥ விஸநவாஞ்சநா விஷ்வாநுநாயவ்யாபிதஸ்ய ஸா த்வதாம் கமலே உத்திதவாந் உதிதஜதி ॥௫॥ தஸ்யாத்ர கராநாம் ஸ்யகோத்தகஶ்ரீ யநாவதம்ஷயம் ஸம்பாதயேத்யாஹ ஶ்ருதம் ஶ்ருதி꞉ ॥ விரவிதேதி ॥ ஹே வ்ருஷ்ணிதுர்ய ஸம்ஸ்ருதேர்பயாத் தேஶரணமீயுஷாம் ஶரணம் ப்ராப்தாநாம் ப்ராணிநாம் விரசிதம் அத்தமபயம் யேந தத்தயா ஹே காந்த காமதம் தயா ஶ்ரிய꞉ கரம் க்ருஹ்ணாதீதி தயா தத்வத꞉ கரஸரோருஹம் ந꞉ ஶிரஸி தேஹி ॥ ௫॥ வ்ரஜேதி ॥ ஹே வ்ரஜஜநார்திஹந் ஹே வீர நிஜஜநாநாம் ய꞉ ஸ்மய꞉ கர்வஸ்தஸ்ய த்வம்ஸநம் ஸ்மிதம் யஸ்ய ததாபூத ஹே ஸகே । பவத்கிங்கரீ꞉ நோऽஸ்மாந் பஜ । ஜலருஹாநநம் சாரு யோஷிதாம் நோऽஸ்மாகம் தர்ஶய ॥௬॥ ப்ரணதேதி ॥ அதிஶயேந ப்ரணதாநாம் தேஹிநாம் பாபகர்ஷணம் பாபஹரம் த்ருணசராநுகம் பஶ்வநுகம் கருணயா ஶ்ரியோ நிகேதநம் ஸௌந்தர்யாதிஶயேந பணிந꞉ பணாஸ்வர்பிதம் தத்பதாம்புஜம் ந꞉ குசேஷு க்ருணு குரு । க்ருந்தி சிந்தி ஹ்ருச்சயம் காமம் ॥௭॥ மதுரயேதி ॥ ஹே புஷ்கரேக்ஷண தவைவ மதுரயா கிரா வல்கூநி வாக்யாநி யஸ்யாம் தயா புதாநாம் மநோஜ்ஞயா ஹ்ருத்யயா

கோபர்களின் தீங்கைவிலக்குகிறவரும் வீரனும் அடியார்களின் கர்வத்தைப் போக்கும் சிரிப்புடையவருமான தோழனே ! அடிமைகளாகிய எங்கள் பக்கம் வாரும், தாமரைப் பூப்போன்ற உமது வதனதரிசனந்தாரும், வந்திப்பவருடைய பாபங்களைப் போக்குகிறதும் மேயும் பசுக்களினிடத்தில் மனமிரங்கிப்பின்தொடருவதும் லக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தானமாயிருப்பதும் காளிங்கனது படங்களின்மீதில் கூத்தாடினதுமான உமது பாதபங்கஜங்களை எங்கள் ஸ்தனங்களில் வைத்து எங்கள்மனதிலிருக்கும் விரகதாபத்தைதீரும் ஏ புஷ்கரேக்ஷண! ஏ வீர! இனிமையும் கற்றோர் மெச்சும் அழகுமுடைய உமது வார்த்தையில் மயங்கி உமக்கு அடிமையான எங்களுக்கு உமது அதராமிருதந் தந்து திருப்தி செய்யும். (௬ ௭ ௮)

𑌤𑌵 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂
𑌕𑌵𑌿𑌭𑌿𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌪𑌹𑌮𑍍।
𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑌾𑌤𑌤𑌂
𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌦𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃॥ ॥௯॥
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂
𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌂 𑌚 𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍।
𑌰𑌹𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌯𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌃
𑌕𑍁𑌹𑌕 𑌨𑍋 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿॥ ॥௧௦॥

[illegible] 𑌸𑌞𑍍𑌜𑍀𑌵𑌯𑍇𑌤𑌿॥௮॥ 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂। [illegible] 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌯𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌭𑌿𑌃 [illegible]॥ 𑌤𑌵𑍇𑌤𑌿॥ 𑌕𑌥𑍈𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂। 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂। 𑌕𑌵𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌈𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌂। 𑌦𑍇𑌵𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 [illegible]। 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌪𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌸𑌨𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌨𑍈𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂। 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌂। 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 [illegible]। 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌦𑌕𑌂। 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌆𑌤𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌯𑍇 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌦𑌾𑌃 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌾𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌦𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌯𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌬𑌹𑍁𑌦𑌤𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। [illegible] 𑌯𑍇 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌤𑌿𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌅𑌤𑌃 [illegible]॥௯॥ 𑌨𑌨𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌕𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤 𑌕𑌿𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 [illegible] 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃॥ 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿॥ 𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌕𑍁𑌹𑌕 𑌕𑌪𑌟 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍇𑌤𑌨𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿॥௧௦॥ [illegible]

தாபத்திரயங்களால் வருத்தமடைந்தவர்களைப் பிழைப்பிக்கிறதும் கவீசுவரர்களால் துதிக்கப்பட்டதும் பாபகர்மங்களை விலக்குகிறதும் காதில் கேட்ட மாத்திரத்தில் மங்களத்தைக் கொடுப்பதும் ஸ்ரீமான்களுக்குச் சாந்தத்தைக் கொடுப்பதுமான உமது கதையாகிற அமிர்தபானம் பண்ணுவோர் முற்பிறப்பில் வெகு புண்ணியம் செய்தவர்கள். (௯)

வஞ்சகனான பிரியனே! ஏகாந்தத்தில் எங்களுடன் நீர் செய்த சிரிப்பு அன்புடைய பார்வை பரிகாசம் இவைகளால் மனக்களிப்படைந்த நாங்கள் இப்பொழுது உம்மை நினைப்பது மங்களகரமானாலும் அவைகள் மனதைக் கலக்குகின்றன. (௰)

𑌚𑌲𑌸𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍
𑌨𑌲𑌿𑌨𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌥 𑌤𑍇 𑌪𑌦𑌮𑍍।
𑌶𑌿𑌲𑌤𑍃𑌣𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍀𑌦𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌃
𑌕𑌲𑌿𑌲𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿॥ ॥௧௧॥
𑌦𑌿𑌨𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌨𑍀𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑍈𑌰𑍍—
𑌵𑌨𑌰𑍁𑌹𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌦𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌘𑌨𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍—
𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂 𑌵𑍀𑌰 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿। ॥௧௨॥
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌕𑌾𑌮𑌦𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌜𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂
𑌧𑌰𑌣𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌾𑌪𑌦𑌿।
𑌚𑌰𑌣𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂 𑌶𑌨𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌰𑌮𑌣 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌧𑌿𑌹𑌨𑍍। ॥௧௩॥

𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣॥ 𑌚𑌲𑌸𑍀𑌤𑌿। 𑌹𑍇 𑌨𑌾𑌥 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑍍 𑌚𑌲𑌸𑌿 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑍇 𑌨𑌲𑌿𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌂 𑌕𑍋𑌮𑌲𑌂 𑌚 𑌪𑌦𑌂 𑌶𑌿𑌲𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌣𑌿𑌶𑍈𑌃 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌲𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌃 𑌕𑌲𑌿𑌲𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿। 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ௧௧॥ 𑌦𑌿𑌨𑍇𑌤𑌿। 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌨𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌯𑌙𑍍𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨𑍀𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑍈𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌘𑌨𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌂 𑌗𑍋𑌰𑌜𑌶𑍍𑌛𑍁𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌨𑌰𑍁𑌹𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌨𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌤𑍍 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍 𑌨𑌃 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌸𑌿। 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃॥ ௧௨॥ 𑌕𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌮𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍇𑌤𑌿। 𑌹𑍇 𑌆𑌧𑌿𑌹𑌨𑍍 𑌹𑍇 𑌰𑌮𑌣 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌜𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌾𑌪𑌦𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌽𑌽𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌰𑌂 𑌶𑌨𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌕𑌰𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌿।

அழகிய நாதனே! பசுக்களை மேய்ப்பதற்காக கோகுலமிருந்து வெளியில் சென்ற சமயத்தில் தாமரைப்பூப் போல அழகான உமது திருவடியானது சிறு கல் புல் முதலியவைகளில் நடந்தாலும் கசங்குமே யென்று எங்கள் மனம் கலங்குமே. (கக)

ஏ வீரரே! புழுதியடைந்த நீலநிறமான முன் மயிர்கள் சூழ்ந்த உமது தாமரைப்பூப் போன்ற முகத்தைச் சாயங்காலவேளையில் காட்டி எங்களுக்கு ஆவலைப் பெருக்குகிறீர். (கஉ)

எங்கள் மனக் கவலையைத் தீர்க்கும் ரமணனே! வணங்குகிறவர்கள் கோரிக்கையைக் கொடுப்பதும் பிரம்மதேவன் பூஜித்ததும் பூமியை அலங்கரிப்பதும் ஆபத்தில் நினைத்தாலும் சுகம் தருவதுமான உமது பாதபங்கஜத்தை எங்கள் ஸ்தனங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும். (கந

𑌸𑍁𑌰𑌤𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌠𑍁 𑌚𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌇𑌤𑌰𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂
𑌵𑌿𑌤𑌰 𑌵𑍀𑌰 𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌧𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍॥ ॥௧௪॥
𑌅𑌟𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌂
𑌤𑍍𑌰𑍁𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑍁𑌟𑌿𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌤𑍇
𑌜𑌡 𑌉𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑍃𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑌾𑌮𑍍॥ ॥௧௫॥
𑌪𑌤𑌿𑌸𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾—
𑌨𑌤𑌿𑌵𑌿𑌲𑌙𑍍𑌘𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃।
𑌗𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃
𑌕𑌿𑌤𑌵 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿॥ ॥௧௬॥

𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌵 𑌚𑌰𑌣𑌪𑌙𑍍𑌕𑌜𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌤𑌾𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑌿॥௧௩॥ 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌹𑍇 𑌵𑍀𑌰 𑌤𑍇 𑌅𑌧𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌤𑌰 𑌦𑍇𑌹𑌿। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌠𑍁 𑌚𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾𑌽𑌽𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌇𑌤𑌰𑌰𑌾𑌗𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑌿𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌭𑍌𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌗𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍॥௧௪॥ 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌗𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌃 𑌤𑌾 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨। 𑌅𑌟𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍 𑌯𑌦𑌾 𑌭𑌵𑌾𑌨𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌅𑌟𑌤𑌿 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍁𑌟𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌪𑌿 𑌯𑍁𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑌵

ஏ வீர! சுரதசுகத்தை விருத்தி பண்ணுகிறதும் வருத்தங்களைத் தீர்ப்பதும் ஊதும் புல்லாங் குழலை நன்றாய் முத்தமிட்டு அதைக் கேட்பவர்களுக்கு வேறு விருப்பங்களில் வெறுப்புண்டாகும்படி செய்வதுமான உமது அதராமிருதத்தை எங்களுக்குக் கொடும். (௧௪)

நீர் பகலில் காட்டுக்குச் சென்றபிறகு உம்மைப் பாராத ஒரு அரை நிமிஷமும் எங்களுக்கு ஒருயுகமாகின்றதே. சாயங்காலத்தில் சுருண்ட குந்தளங்களால் அழகு பொருந்திய முகத்தைப் பார்க்கும் எங்கள் கண்களுக்கு இமை கொட்டுதலை உண்டாக்கிய பிரம்மதேவன் ஜடனன்றோ? (௧௫)

ஏ ஸ்தரீலோலனே! கணவன் பிள்ளை பந்துக்கள் உடன்பிறந்தார் இவர்கள் எல்லாரும் தடுக்க அவர்களை மீறிக்கொண்டு இன்பமாய்ப்பாடும் உமதுபாட்டைக் கேட்டு மயங்கிஉமது பக்கத்தில் ஓடிவந்து நிற்கும் எங்களைப்போன்ற பெண்களை இராக்காலத்தில் எவன் தள்ளிவிடுவான். (௧௬)

ரஹஸி ஸம்விதம் ஹ்ருச்சயோதயம்
ப்ரஹஸிதாநநம் ப்ரேமவீக்ஷணம்|
ப்ருஹதுர: ஶ்ரியோ வீக்ஷ்ய தாம தே
முஹுரதிஸ்ப்ருஹா முஹ்யதே மந: || ||கள||
வ்ரஜவநௌகஸாம் வ்யக்திரங்க தே
வ்ருஜிநஹந்த்ர்யலம் விஶ்வமங்களம்|
த்யஜ மநாக் ச நஸ்த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம்
ஸ்வஜநஹ்ருத்ருஜாம் யந்நிஷூதநம்|| ||கஅ||

ஶ்ரீமந்தம் ச ச உதீக்ஷமாணாநாம் தேஷாம் த்ருஶாம் பக்ஷ்மக்ருத் ப்ரஹ்ம ஜடோ மந்தபுத்திவிஶேஷ: த்ருஷ்ட்யந்தராயகத்வாத் இதி உபமந்யதே ஸர்வதர்ஶம்||கரு|| பதீதி|| தவாந்திகே அத்யந்தம் அதீத்ய ஸர்வாந்| அநுயாந்தத்ஸம்பந்திந: ப்ராப்தாந் பாந்தவாந் த்யக்த்வாதி விலங்க்யதே தவஸமீபம் ஆகதா வயம்|கதம் கீதஸ்ய கதிவிதஸ்த்வ உதாரஸ்வரேண ஜாநத:ஶ்ரீதகதீவஶாஜாநத:| கதிவிதோ வயம் வா தவோத்கீதேந உபவேணுகீதேந மோஹிதா: ஹே கிதவ ஶம் ஸவம் ஹ்ருதா: யோஷித:| நிஶி ஸ்வயம் ஆகதா: கஸ்த்யஜேத் க: ஸ்வஜநம் கோ வீத்ய ஶட:|| கசு|| கதஸ்வயாத்யக்தா நாதேஶாகம் ப்ராக்தநக்ஷுத்ரஶரநிஶாநஸ்ய ஹ்ருதோத்ராஷஸ்ய க்ஷத்தம் ஸமைத்ய விக்ஷிப்தாம் கவிஷ்யாஹ: ஶ்லோகத்வயேந|| ரஹஸீதி|| ஶ்ரியோ தாமதே வ்ரஹஸிதாநநம் உரஸ்ச வீக்ஷ்ய அதிஸ்ப்ருஹா பவதி| ததா ச முஹுர் முஹுர் மந: மோஹ்யதி||கள|| வ்ரஜேதி|| தவ வ்யக்திரபிவ்யக்தி: வ்ரஜவநௌகஸாம் ஸர்வேஷாம் அவிஶேஷேண வ்ருஜிநஹந்த்ரீ து:கநிரஸநீ விஶ்வம் மங்களம் ஸர்வமங்களரூபா ச| அதஸ்த்வத்ஸ்ப்ருஹாத்மநாம் ஸ்வஜநஹ்ருத்ருஜாம் ந: நாமக் த்ஷத் கிஞ்சித் த்யஜ|| காருண்யலேஶம் தேஹீத்யர்த:|| கிஞ்ச| ஸ்வஜநஹ்ருத்ருஜாம் யத் நிஷூதநம் நிவர்தகம் ஔஷதம் தத் ஏவ தேஹீதி ஸம்போஷிதவ்யாய:||கஅ|| கதிப்ரேயஸீதி கார்ஸந்த்ய ஸூஹ: ||யதீதி|| ஹே

காமவிகாரத்தைத் தரும் ஏகாந்த பரிகாசத்தையும் அன்புடன் கனிந்தொழுகும் பார்வையுமுள்ள முகத்தையும் ஸ்ரீ தேவிக்கு இருப்பிடமும் விசாலமுமான உம்முடைய மார்பையும் பார்த்து எங்களுக்கு அதிக விருப்பமுண்டாகி மனம் மயங்கி வருந்துகிறது. (கள)

உலகமுழுதுக்கும் மங்களம் அருள்பவனே ! கோகுலத்திலும் காடுகளிலும் வசிக்கும் எல்லாருடைய பாவங்களையும் போக்கி மங்களந்தருவது உம்முடைய அவதாரம். ஆகையால் உம்மை விரும்புகிறவர்களுடைய மன வருத்தத்தை போக்கும் மருந்தை உம்மிடத்தில் மிக்க விருப்பமுள்ள எங்களுக்கு மனப்பூர்வமாகக் கொடும். (கஅ)

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌚𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌰𑍁𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍇𑌷𑍁
𑌭𑍀𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌨𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌦𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌶𑍇𑌷𑍁 ।
𑌤𑍇𑌨𑌾𑌟𑌵𑍀𑌮𑌟𑌸𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍
𑌕𑍂𑌰𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑍍𑌭𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌃 ॥ ॥௧௯॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇

𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌯𑌾𑌂

𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾 𑌗𑍀𑌤𑌨𑌾𑌮𑍈𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌵 𑌸𑍁𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌕𑌠𑌿𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍁𑌚𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌞𑍍𑌚𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑌨𑍈𑌃 𑌦𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌮 𑌵𑌯𑌂 । 𑌤𑍇𑌨 𑌅𑌟𑌵𑍀𑌮𑌟𑌸𑌿 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌨𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍇 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌾 𑌨𑌯𑌸𑌿 𑌦𑍂𑌰𑌾𑌵𑌯𑌸𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌂 𑌵𑌾 ॥ 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍁 𑌨𑌾𑌮 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 । 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑍋 𑌧𑍀𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾.

ஸ்ரேஷ்டமான தாமரைப்பூப் போன்ற உமது பாதபத்மங்களை மிகக் கடினமான எங்கள் ஸ்தனங்களில், கசங்கிப்போகுமெனப் பயந்து மெதுவாகத் தாங்கி வருகிறோமே. அப்படியிருக்க, பருக்கைக்கற்கள் முதலியவைகள் நிறைந்த இடங்களில் சஞ்சரிப்பதில் அப்பாதங்களுக்கு வருத்தமுண்டாகாதோவென்று எண்ணி உம்மையே ஜீவனாகக்கொண்ட எங்கள் மனம் மயங்குகிறது. (௧௯)

கோபிகைகளின் பாடலென்கிற

(31-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌪𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾 ।
𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌲𑌾𑌲𑌸𑌾𑌃 ॥ ௧
𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌾𑌵𑌿𑌰𑌭𑍂𑌚𑍍𑌛𑍌𑌰𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌃 ।
𑌪𑍀𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌗𑍍𑌵𑍀 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑌃 ॥ ௨
𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌦𑍃𑌶𑍋𑌽𑌬𑌲𑌾𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌿𑌵𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥ ௩
𑌕𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌂 𑌶𑍌𑌰𑍇𑌰𑍍𑌜𑌗𑍃𑌹𑍇𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌦𑌾 ।
𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌂𑌸𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௪

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌲𑌿𑌨𑍍𑌨𑌹𑍃𑌦𑌯𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 ॥
𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 ॥
[illegible] ॥
[illegible] 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃 ॥

𑌇𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌲𑌾𑌲𑌸𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 ॥ ௧ ॥ **𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿** ॥ 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑌃 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 [illegible] 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥ ௨ ॥ **𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿** ॥ 𑌤𑌨𑍍𑌵𑌃 𑌕𑌰𑌚𑌰𑌣𑌾𑌦𑌯𑌃 ॥ ௩ ॥ **𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿** ॥ 𑌅𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥ ௫ ॥ **[illegible]** ॥ [illegible]

32-வது அத்தியாயம்

சுகர் கூறுகிறார்.

ஏ அரசனே! கோபிகைள் முன் சொன்ன விதமாகவும் இன்னும் பலவிதமாகவும் தோன்றியபடியெல்லாம் பேசிக்கொண்டும் இனிமையாய்ப்பாடிக்கொண்டும் கிருஷ்ண தரிசனத்தில் ஆவல் கொண்டு உரத்த சத்தமிட்டு அழுதார்கள். அப்பொழுது சௌரியானவர் மன்மதனுக்கு மன்மதனென்று சொல்லும்படியான வடிவங்கொண்டு பீதாம்பரம் வனமாலை இவைகளணிந்து மலர்ந்த முககமலமுடையவராய் அவர்கள் முன் தோன்றினர். (௧-௨)

அவ்விதம் தோன்றிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்து அன்பினால் மலர்ந்த கண்களுடைய அப்பெண்கள் யாவரும் கைகால் முதலியவைகள் பிராணனை அடைந்ததுபோல் ஏககாலத்தில் ஒரே நிமிஷத்தில் எழுந்திருந்தார்கள். (௩)

அவர்களில் ஒருத்தி சந்தோஷத்துடன் கைகூப்பிக்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய கரகமலத்தைப் பிடித்தாள். மற்றொருத்தி தோளில் சந்தனம் பூசி அவருடைய பாகுவைத் தன்மேல் வகித்தாள். (௪)

காசித³ஞ்ஜலினா க்³ருஹ்ணாத் தன்வீ தாம்பூ³லசர்விதம்।
ஏகா தத³ங்க்⁴ரிகமலம் ஸந்தப்தா ஸ்தனயோரதா⁴த்॥ ॥௫॥
ஏகா ப்⁴ருகுடிமாப³த்⁴ய ப்ரேமஸம்ரம்ப⁴விஹ்வலா।
க்⁴னந்தீவைக்ஷத் கடாக்ஷேபை꞉ ஸந்த³ஷ்டத³ஶனச்ச²தா³॥ ॥௬॥
அபராநிமிஷத்³த்³ருக்³ப்⁴யாம் ஜுஷாணா தன்முகா²ம்பு³ஜம்।
ஆபீதமபி நாத்ருப்யத் ஸந்தஸ்தச்சரணம் யதா²॥ ॥௭॥
தம் காசின்னேத்ரரந்த்⁴ரேண ஹ்ருதி³ க்ருத்வா நிமீல்ய ச।
புலகாங்க்³யுபகு³ஹ்யாஸ்தே யோகீ³வானந்த³ஸம்ப்லுதா॥ ॥௮॥
ஸர்வாஸ்தா꞉ கேஶவாலோகபரமோத்ஸவநிர்வ்ருதா꞉।
ஜஹுர்விரஹஜம் தாபம் ப்ராஜ்ஞம் ப்ராப்ய யதா² ஜனா꞉॥ ॥௯॥

ப்⁴ருகுடிம் க்ருத்வா ப்ரேமஸம்ரம்பே⁴ண ப்ரணயகோபாவேஶேன விஹ்வலா விவஶா ஸந்த³ஷ்டோ த³ஶனச்ச²தோ³ யயா। கடா꞉ கடாக்ஷாஸ்தைர்ய ஆக்ஷேபா꞉ பரிஹாஸாஸ்தைர்க்⁴னந்தீவைக்ஷத॥௬॥ அபரேதி। அநிமிஷத்³ப்⁴யாம் அநிமேஷாப்⁴யாம் த்³ருக்³ப்⁴யாம் ஆபீதமபி ஸம்யக் த்³ருஷ்டமபி புன꞉ புனர்ஜுஷாணா நாத்ருப்யத்॥௭॥ தமிதி। ஹ்ருதி³ க்ருத்வா ஹ்ருத³யம் நீத்வேத்யர்த²꞉। ஆனந்த³ஸம்ப்லுதேதி வா பாட²꞉॥௮॥ ஸர்வா இதி। ப்ராஜ்ஞம் கு³ரும் ப்ராப்ய யதா² முமுக்ஷவோ ஜனா꞉। யத்³வா ப்ராஜ்ஞம் ஈஶ்வரம் ப்ராப்ய யதா² ஸம்ஸாரிண꞉। யத்³வா ப்ராஜ்ஞம் ஸுஷுப்திஸாக்ஷிணம் ப்ராப்ய யதா² விஶ்வதைஜஸாவஸ்தா² ஜீவா꞉॥௯॥ தாபி⁴

பின் ஒரு பெண் தன் இருகையினாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்பலத்தை ஏந்தினாள். மற்றொருத்தி காமவிகாரத்தில் தாபமடைந்து ஸ்தனங்களின்மேல் கிருஷ்ணனுடைய பாதகமலங்களை வைத்துக்கொண்டாள். (௫)

மற்றொருத்தி சினேகத்தினாலுண்டாகும் கோபாவேசத்தினால் புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டும் உதடுகளைப் பற்களால் கடித்துக்கொண்டும் கடைக்கண்களால் அடிக்கிறவள் போல் பார்த்தாள். (௬)

மற்றொருத்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முககமலத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தும் சேவித்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களைத் தரிசித்த சாதுக்கள் போல் திருப்தி அடையவில்லை. (௭)

வேறொருத்தி தன் கண் வழியாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மனதுக்குள் செலுத்தி கண்களை மூடிக்கொண்டு அவனை ஆலிங்கனஞ் செய்து புளகாங்கித முற்று மகாயோகிபோல் ஆனந்தத்தில் மூழ்கினாள். (௮)

சம்சாரிகள் ஈசுவரனை அடைந்து சுகிப்பதுபோல் அப்பெண்கள் யாவரும் கிருஷ்ணனைப் பார்த்த மகோத்சவத்தினால் சுகித்து விரகதாபத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். (௯)

தாபிர்விதூதஶோகாபிர்பகவானச்யுதோ வ்ருத: ।
வ்யரோசதாதிகம் தத்ர பராத்மேவ ஶக்திபி: ॥ ||௧௦||
தா: ஸமாதாய காளிந்த்யா நிர்விஶ்ய புலினம் விபு: ।
விகஸத்குந்தமந்தாரஸுரப்யநிலஷட்பதே ॥ ||௧௧||
ஶரச்சந்த்ராம்ஶுஸந்தோஹத்வஸ்ததோஷாதம:ஶிவே ।
க்ருஷ்ணாயா ஹஸ்ததரளாசிதகோமலவாலுகே ॥ ||௧௨||

தத்³த³ர்ஶனாஹ்லாதவிதூதஹ்ருத்ருஜோ
மனோரதாந்தம் ஶ்ருதயோ யதா யயு: ।
ஸ்வைருத்தரீயை: குசகுங்குமாங்கிதை
ரசீக்லுபன்னாஸனமாத்மபந்தவே ॥ ||௧௩||

தாபிரிதி ॥ பராபர: பரமாத்மா ஶக்திபி:ஸத்வாதிபி: யதா । ததாபகவானபி: பரா பர: ஜ்ஞானவீர்யப்ரபலாதிபி: ; யதா பராபரோஶரீரீ ஶ்ரீக்ருஷ்ணோऽப்யாதிவ்யவிதோ யதாவ்யரோசத ததோக்தம் ॥ ௧௦ ॥ தா இதி ॥ விகஸத்குந்தமந்தாரைர்ஸுரபிர்யோऽநில: தஸ்மாத் ஷட்பதாயஸ்மிந் ॥௧௧॥ ஶரதிதி ॥ ஶரச்சந்த்ராம்ஶு ஸந்தோஹேன த்வஸ்தோ தோஷாதம: ராத்ரிதம: தஸ்மாயஸ்மிந் தத் । அத: ஶிவம் மங்களகரம் । ஹஸ்ததரளைருத்தரளைஸ்தரங்கை: ஆசிதா: ஆஸ்தீர்ணா: கோமலா வாலுகாயஸ்மிந் தத்வா தத்ருதம் புலினம் தாஸ்ஸமாதாய நிர்விஶ்ய தத்ர தாபிர்வ்ருத: க்ருஷ்ணோऽரோசதேதி பூர்வேணாந்வய: ॥ ௧௨ ॥ ததிதி ॥ தத்³த³ர்ஶனாஹ்லாதேன விதூதா ஹ்ருத்ருஜோ யாஸாம் தா: ஶ்ருதயோ யதா ஶ்ருதயோ யதா ஸ்வகர்மகாண்டே பூர்வபக்ஷே பரமேஶ்வரமபஶ்யந்த்ய:

பரமாத்துமா முக்குணங்களில் வியாபித்து வெவ்வேறுவிதமாக விளங்குவதுபோல் விரகதாபம் நீங்கிய பெண்களுடன் சேர்ந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிரகாசித்தார். (௰)

விபுவாகிய கிருஷ்ணன் அப்பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு மலர்ந்தகுந்த புஷ்பம் மந்தார புஷ்பம் இவைகளின் வாசனையோடு வீசும் காற்றில் வண்டுகள் பறந்துலாவுவதும் சரச்சந்திரனுடைய கிரணக்கூட்டங்களால் இருள் விலகி மங்களகரம் பொருந்தியதும் அலைகளாகிய கைகளால் பரத்திய இளம் மணலை உடையதுமான யமுனையாற்றின் மணற்கரைக்குச் சென்று அவர்களுடன் அங்கு விளங்கினர். (௧௧-௧௨)

கர்மகாண்ட சுருதிகளின் பொருள்கள் முடிவு பெறாத காமானுபந்த மென வுணர்ந்து, பின் ஞானகாண்டசுருதிகள் விளக்கும் பரமசிவனைக்கண்டு, மோட்சம் பெறுவது போல், கோபிகைகள் கிருஷ்ணனைப்பார்த்த சந்தோஷத்தினால் மனவருத்தம் யாவும் நீங்கி, தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறி கொங்கைகளின் குங்குமம் படிந்த தங்கள் உத்திரீயங்களை ஆத்ம பந்துவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு ஆஸநமாக்கினர்கள். (௧௩)

तत्रोपविष्टो भगवान् स ईश्वरो
योगेश्वरान्तर्हृदि कल्पितासनः।
चकास गोपीपरिषद्गतोऽर्चित-
स्त्रैलोक्यलक्ष्म्येकपदं वपुर्दधत्॥ ॥௧௪॥

सभाजयित्वा तमनङ्गदीपनं
सहासलीलेक्षणविभ्रमभ्रुवा।
संस्पर्शनेनाङ्ककृताङ्घ्रिहस्तयोः
संस्तुत्य ईषत्कुपिता बभाषिरे॥ ॥௧௫॥

॥गोप्य ऊचुः॥

भजतोऽनुभजन्त्येक एक एतद्विपर्ययम्।
नोभयांश्च भजन्त्येक एतन्नो ब्रूहि साधु भोः॥ ॥௧௬॥

तत्र कर्मकाण्डे सकामा एव प्रवर्तन्ते। ज्ञानकाण्डे तु परमेश्व-
रं दृष्ट्वा तदानन्दमग्नाः कामान्तं जहुस्तदिति। स्वैः स्वकीयै-
रचीकॢपन्निति। कल्पितवत्य इत्यर्थः॥ ॥१३॥ तत्रेति। योगेश्वराणा-
मन्तर्हृदि कल्पितमासनं यस्य स चकास शुशुभे। त्रैलोक्ये या लक्ष्मीः शोभा तस्याः एक-
मेव पदं स्थानं तद्वपुर्दधत् दधानः॥ ॥१४॥ सभाजयित्वेति। सहास-
लीलेक्षणेन विभ्रमो विलासो यस्यां तया भ्रुवा उपलक्षिताः सं-
स्पर्शनेन संवाहनेन॥ ॥१५॥ तत्र भगवतः। कृतज्ञतां तत्प्रश्ने-
नैवाविष्करिष्यन्त्यः गूढाभिप्रायाः पृच्छन्ति भजत इति। भजतः प्राणिनः केचन केचित्तदनुभजन्ति सा-

---

யோகீசுவரர்களின் இதயாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஜகதீசனாகிய கிருஷ்ண பகவான் அவ்வாசனத்தில் திரிலோக்கிய லட்சுமியின் பிரதான வாசஸ்தலமாகிய தமது திருவுருவத்தோடு உட்கார்ந்து கோபிகைகளின் பூஜைகளை ஏற்றுக் கொண்டார். (௧௪)

காமவிகாரத்தைப் பெருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அப்பெண்கள் பூசித்து அவருடைய கைகால்களைத் தங்கள் மடியில்வைத்து புருவத்தில் ஒருவித அழகு தோன்றும் பார்வையும் விளையாட்டுச் சிரிப்பும் கோபமு முடையவராய் அவர் சுகம் பெறப் பிடித்துத்துதித்து வருமாறு பேசினார்கள். (௧௫)

கோபிகைகள் வினவுகிறார்கள்.

ஏ கிருஷ்ணா ! சிலர் உன்னை முன் பஜித்தவர்களை அனுசரித்துச் சேவிக்கிறார்கள். சிலர் அதற்கு எதிரிடையாகச் சேவிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் இவ்விரண்டு விதமாகவும் சேவிக்கிறதில்லை. இவைகளை எங்களுக்குச் சொல்லுங்களென்று கேட்டார்கள். (௧௬)

॥𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚॥

𑌮𑌿𑌥𑍋 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌸𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥ ॥௧௭॥
𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌜𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌵𑍈 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌥𑌾 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌪𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌂 𑌚 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌃 ॥ ॥௧௮॥
𑌭𑌜𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑍈 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌜𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌤𑌃 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌹𑌃 ॥ ॥௧௯॥

𑌣 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌜𑌨𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌜𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥௧௬॥ 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑍂𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌾𑌹—𑌮𑌿𑌥 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌉𑌪𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌯𑍇 𑌮𑌿𑌥𑍋 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌹𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌏𑌵𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌦𑍍𑌯𑌮𑍋 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌨 𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌨 𑌚 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௧௭॥ 𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌅𑌭𑌜𑌤𑍋 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌾𑌹—𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌜𑌤 𑌇𑌤𑌿 । 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௧௮॥ 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 ॥ 𑌭𑌜𑌤𑍋𑌽𑌪𑍀𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌨 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑌾 𑌅𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌕𑌾𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌅𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌿𑌨𑌃 । 𑌉𑌪𑌕𑌰𑍍𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍇 ॥௧௯॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌕𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌸𑍌𑌹𑍃𑌦𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌦𑍀𑌷𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇

கிருஷ்ணன் கூறுகிறார்.

ஏ சகிகளே ! பயனை நினைத்து ஒருவர்க்கொருவர் உபகாரம் செய்வது தங்கள் ஆத்மாவையே சேவிக்கிறதாகும். ஆகையால் அதில் சுகமுமில்லை. தர்மமுமில்லை. (௧௭)

அழகிய இடையுள்ள சகிகளே ! பிதுர்க்கள்போல் இரக்கங்கொண்டு சேவியாதவர்களுக்கு உபகரிப்பவர் புண்ணியமும் இஷ்டார்த்த சித்தியும் பெறுவர். (௧௮)

பக்தர்களைச் சேவிக்காதவர்களுள் ஞானிகளாயிருந்தால் அவர்களுக்கு நன்மைதீமைகளில்லை. அக்ஞானிகளாயிருந்தால் குருத் துரோகிகளாகி தாழ்வடைவார்கள். (௧௯

𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌜𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍂𑌨𑍍
𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍀𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 ।
𑌯𑌥𑌾𑌧𑌨𑍋 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌧𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇
𑌤𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑍃𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 ॥ ॥௨௦॥

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑍋𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍋 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇𑌽𑌬𑌲𑌾𑌃 ।
𑌮𑌯𑌾 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂
𑌮𑌾𑌸𑍂𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌹𑌥 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௨௧॥

𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌿 । 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌜𑌨𑌨𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌭𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍍𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑍇𑌦 ॥௨௦॥ 𑌏𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌉𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌉𑌜𑍍𑌝𑌿𑌤𑌃 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌯𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑍋 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌅𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌜𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌹𑍇 𑌅𑌬𑌲𑌾𑌃 𑌹𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌮𑌾𑌮𑌸𑍂𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌰𑍋𑌪𑍇𑌣 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌰𑍍𑌹𑌥 𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥 ॥ ௨௧ ॥ [illegible] ॥ 𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯 [illegible] 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌃 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌯𑍇 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑌿 । 𑌯𑌾𑌃 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌰𑌾𑌃 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌯𑌾𑌃 𑌗𑍇𑌹𑌶𑍃𑌙𑍍𑌖𑌲𑌾𑌃 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌮𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂 [illegible] 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑍈𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌤𑍍 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

ஏழையாயிருந்து பொருளைச் சம்பாதித்து பின் அப்பொருளை இழக்க நேரிடில், எவ்விதம் பசி தாகங்களையும் பொருட்படுத்தாது அதே சிந்தனையாயிருந்து வருவானோ, அதுபோல், என்னைத் தியானிப்பவர்களுக்கு எனது தியானம் குன்றாதிருக்க நான் அவர்களிடம் செல்கிறதில்லை. (௨௦)

ஏ அன்புள்ள பெண்களே! என்நிமித்தம் யுக்தாயுக்தங்களையும் தர்மாதர்மங்களையும் பந்துக்களையும் எண்ணிப்பாராது என் பக்கம் வந்திருக்கும் உங்களுக்கு என் தியானம் குன்றாதிருப்பதற்காகவே நான் மறைந்திருந்து உங்கள் பாட்டு முதலியவைகளை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆகையால் என் மீதில் தோஷாரோபணம் செய்வது உங்களுக்கு யுக்தமன்று. (௨௧)

𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌯𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌜𑌾𑌂
𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌃 ।
𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌽𑌭𑌜𑌨𑍍 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌰𑌗𑍇𑌹𑌶𑍃𑌙𑍍𑌖𑌲𑌾𑌃
𑌸𑌂𑌵𑍃𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 ॥ ॥௨௨॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇

𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌯𑌾𑌂

𑌗𑍋𑌪𑍀𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌨𑍃𑌣𑍍𑌯𑌂। 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥

𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾

மிக்க வலுவான இல்லறமென்ற சங்கிலியை அறுத்து களங்கமற்றுப் பஜித்து வரும் உங்களுக்குப் பிரதி உபகாரம் தேவாயுட் காலத்திலும் செய்ய என்னுல் முடியாது. ஆகையால் உங்கள் பஜனத்தையே உங்கள் பஜனத்திற்கு பிரதி உபகாரமாக்கி என்னை மீட்டுக்கொள்ளுகிறேன். (௨௨)

ராஸக்கிரீடையில் கோபிகைகளைச் சமாதானம் செய்த,

(32-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃.

||𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃||

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌃 𑌸𑍁𑌪𑍇𑌶𑌲𑌾𑌃 |
𑌜𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑌹𑌜𑌂 𑌤𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌦𑌂𑌗𑍋𑌪𑌚𑌿𑌤𑌾𑌶𑌿𑌷𑌃|| ||௧||

𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌭𑌤 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌂𑌦𑍋 𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑍈𑌃|
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌨𑍈𑌰𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍈𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌬𑌦𑍍𑌧𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃|| ||௨||
𑌰𑌾𑌸𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌮𑌂𑌡𑌲𑌮𑌂𑌡𑌿𑌤𑌃 |
𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 ||௩||
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌂𑌠𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌕𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃|
𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍 𑌨𑌭𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌶𑌤𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 |
𑌦𑌿𑌵𑍌𑌕𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍌𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍍𑌯𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 | ||௪||

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌤𑌤𑍋 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌮𑌂𑌡𑌲𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃|
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌸𑌿𑌯𑌾𑌶𑌾𑌸 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌿𑌨𑍀𑌵𑌨𑌕𑍇𑌳𑌿𑌭𑌿𑌃||

𑌇𑌤𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿|| 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌗𑍇𑌨𑌾𑌜𑌨𑍁| 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌂𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌾 𑌕𑌰𑌚𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌯𑌵𑍈𑌰𑍁𑌪𑌚𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 𑌆𑌶𑌿𑌷𑍋 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃||௧|| 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿|| 𑌰𑌾𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾 𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌰𑍍𑌤𑌕𑍀𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌂| 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌆𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌃 𑌬𑌾𑌹𑌵𑌃 𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃|| ௨|| 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌨𑌯𑍇𑌨 𑌦𑌶𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍍𑌷𑌰𑌵𑌤𑌾𑌷𑌯𑌾𑌯𑍇𑌕𑍇𑌨| 𑌰𑌾𑌸𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾|| 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂𑌮𑌂𑌡𑌲𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌂𑌠𑍇 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌭𑌯𑌤 𑌆𑌲𑌿𑌂𑌗𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 | 𑌕𑌂𑌠𑌂

33-வது அத்தியாயம்

சுகர் கூறுகிறார்.

அரசனே இவ்விதம்(அனுக்கிரகம்பெற்ற) கோபிகைகள் பகவானுடைய இனிமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவரை விட்டுப் பிரிந்ததினால் உண்டான தாபங்களைப் போக்கிக் கொண்டார்கள். (க)

ராஸக்கிரீடை.

ஒருவர் தோளை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு அன்புடன் தமது விளையாட்டை அனுசரிக்கும் கோபிகா ரத்நங்களுடன் பகவான் ராஸக்ரீடை செய்யலானார். (உ)

கிருஷ்ணன் தமது யோகமாயையால் அப்பெண்கள் வரிசையில் ஒவ்வொருவர் பக்கத்திலுமிருந்து ஒவ்வொருவர் தோளையும் கட்டிக்கொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்தம் கழுத்தையே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறானென்றெண்ணும்படி ராஸோத்சவம் நடத்தினார். (௩-௪)

𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑌯𑍋 𑌨𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌪𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌃॥ ॥௫॥
𑌜𑌗𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌶𑍋𑌽𑌮𑌲𑌮𑍍 ।
𑌵𑌲𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌿𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ॥௬॥
𑌸𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌭𑍂𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋 𑌰𑌾𑌸𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 ।
𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌸𑍁𑌤𑌃॥ ॥௭॥
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍈𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌰𑌕𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾। ॥௮॥
𑌪𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍈𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌵𑌿𑌧𑍁𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑍂𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑍈—
𑌭𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑌲𑌕𑍁𑌚𑌪𑌟𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑍈𑌰𑍍𑌗𑌣𑍍𑌡𑌲𑍋𑌲𑍈𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌬𑌰𑌰𑌸𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌧𑍍𑌵𑍋
𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌡𑌿𑌤 𑌇𑌵 𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌘𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌰𑍇𑌜𑍁𑌃॥ ॥௯॥

[illegible]

அம்மகோத்ஸவத்தைப் பார்க்க மிக்க ஆசைகொண்டு சுவர்க்க வாசிகளான தேவர்கள் அவரவர் மனைவிகளுடன் விமானமேறி அவ்விடம் வந்து ஆகாசத்தில் நின்று துந்துபி வாத்தியம் முழங்கப் புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். (௫)

அப்பொழுது கந்தர்வபதிகள் அவரவர் பத்னிகளுடன் நிர்மலமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சரித்திரங்களைப் பாடினார்கள். ராஸமண்டலத்தில் விளையாடும் கோபிகைகளுடைய கைவளைகளும் நூபுரங்களும் சலங்கைகளும் கலந்து சப்தித்தன. அவ்விடத்தில் தேவகி சுதராகிய கிருஷ்ணபகவான் தங்கமணிமாலையினிடையில் மகாமரகதம் விளங்குவதுபோல் அப்பெண்கள் மத்தியில் விளங்கினார். (௬-௭-௮)

கோபஸ்திரீகள் கூந்தலையும் மேகலையையும் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு புருவ அழகும் சிரிப்புந்தோன்ற கைகால் அபிநயங்களோடு கொங்கை குலுங்கவும் வஸ்திரங்கள் அசையவும் கர்ணகுண்டலங்களாடவும் முகம் வேர்க்கவும் இடைகளை அசைத்துப் பாடிக்கொண்டு மேக மண்டலத்தில் ஒளிரும் மின்னல்கள் போல் விளங்கினார்கள். (௯)

𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑍍𑌜𑌗𑍁𑌰𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௰॥
𑌕𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌜𑌾𑌤𑍀𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌉𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌬𑌹𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥௧௧॥
𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌦𑌾𑌭𑍃𑌤𑌃 ।
𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌶𑍍𑌲𑌥𑌦𑍍𑌵𑌲𑌯𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑌾 ॥ ॥௧௨॥
𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌾𑌂𑌸𑌗𑌤𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌸𑍌𑌰𑌭𑌮𑍍 ।
𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌲𑌿𑌪𑍍𑌤𑌮𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌰𑍋𑌮𑌾 𑌚𑍁𑌚𑍁𑌮𑍍𑌬 𑌹 ॥ ॥௧௩॥

𑌹𑌲𑍍𑌲𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌂𑌸𑌵𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌕𑌟𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌨𑍍𑌯𑌰𑌨𑍁 𑌤𑍇𑌨 । 𑌭𑌾𑌤𑌦𑌯𑍁𑌂 𑌅𑌯𑍋 𑌅𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌨𑌨𑍍𑌵𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠 𑌮𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌮𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌂𑌚𑌲𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍍𑌰𑌂𑌤𑌿 𑌬𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 । 𑌕𑌬𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌰𑌸𑌨𑌾𑌸𑍁 𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑍋 𑌦𑍃𑌢𑌾𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌚 𑌚𑍂𑌡𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯𑌃 𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌏𑌵𑌚𑌕𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌾𑌵𑌿𑌰𑌾𑌸𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌜𑌵𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑌾𑌰 𑌜𑌵𑌮𑍀𑌤𑌂 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌤𑌿𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑍂𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥௯॥ 𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑌾𑌗𑌾𑌨𑍁𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥௧௰॥ 𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌜𑌾𑌤𑍀𑌃 𑌷𑌡𑍍𑌜𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌲𑌾𑌪𑌗𑌤𑍀𑌃 । 𑌅𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌨𑍂𑌨𑍍𑌨𑍀𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌸𑌙𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌯𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌧𑍍𑌰𑍁-

விளையாடுவதில் பிரியமுள்ள அப்பெண்கள் கிருஷ்ணனுடைய சம்பந்தத்தால் சந்தோஷமடைந்து நர்த்தனம் செய்துகொண்டு பலவிதமான பாட்டுகளை உலகம் பரவப் பாடினார்கள். (௰)

ஒருத்தி முகுந்தன் பாடும் ஷட்ஜம் (சுவரங்களில் ஒன்று) முதலிய சுவராலாபாதிகளில் கலக்காமல் தான் தனியே அவ்விதமாகவேபாடி அதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை சந்தோஷப்படுத்தி சம்மானம் பெற்று அதே சுவராலாபாதிகளை துருவமென்கிற கானத்துடன் பாடி முடித்தாள். (௧௧)

மற்றொருத்தி ராஸக்கிரீடையில் சிரமமடைந்து பக்கத்திலிருக்கும் கதாதரனுடைய தோளைத் தன் பாகுவினால், மல்லிகைமாலை வலயங்கள் நழுவக் கட்டிக்கொண்டாள். (௧௨)

அவர்களில் ஒருத்தி தன்தோள் மேலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சந்தனப்பூச்சும் ஆம்பல் மலர்வாசனையுள்ளதுமான பாகுவை முகர்ந்து மயிர்க்குச்செறிந்து முத்தமிட்டாள். (௧௩)

𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌟𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌤𑍍𑌵𑌿𑌷𑌮𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌗𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑌚𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ॥௧௪

𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍀 𑌕𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍂𑌜𑌨𑍍𑌨𑍂𑌪𑌰𑌮𑍇𑌖𑌲𑌾।
𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑍋𑌃𑌶𑌿𑌵𑌮𑍍॥ ॥௧௫॥

𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑍋 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭𑌮𑍍।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌹𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇॥ ॥௧௬॥

𑌕𑌰𑍍𑌣𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌾𑌲𑌕𑌵𑌿𑌟𑌙𑍍𑌕𑌕𑌪𑍋𑌲𑌘𑌰𑍍𑌮
𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑌲𑌯𑌨𑍂𑌪𑌰𑌘𑍋𑌷𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃।
𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌨𑌨𑍃𑌤𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌕𑍇𑌶
𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌰𑌜𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌗𑌾𑌯𑌕𑌰𑌾𑌸𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍॥ ॥௧௭॥

𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌲𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌕𑍋𑌨𑍍𑌨𑍋𑌨𑍍𑌨𑍀𑌤𑌵𑌤𑍀॥௧௧॥𑌏𑌵𑌂𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌲𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹-𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿॥ 𑌶𑍍𑌲𑌥𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌲𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌾॥௧௨॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿॥ 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌰𑌭𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌂𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑍍॥௧௩॥ 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿॥ 𑌨𑌾𑌟𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌗𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃॥௧௪॥ 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿॥ 𑌕𑍂𑌜𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌨𑍂𑌪𑌰𑍇 𑌮𑍇𑌖𑌲𑌾 𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥ ௧௫ ॥ 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌗𑍋𑌪𑍀 𑌯𑌥𑌾𑌯𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌰𑌸𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥௧௬॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌾𑌯𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾𑌦𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍀𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌸𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍

நாட்டியம் ஆடும்போது அசையும் குண்டல காந்தியால் அழகுபொருந்திய கன்னத்தைத் தமது கன்னத்தோடு சேர்க்கும் ஒரு ஸ்திரீக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்பலத்தைக் கொடுத்தார். (௧௪)

பின்னொருத்தி தண்டைகளும் அரைவடங்களும் குலுங்க நர்த்தனம் செய்து பாடியதால் களைப்படைந்து, தன்னருகிலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது கர கமலத்தைப் பிடித்து ஸ்தனங்களின் மேல் வைத்துக் கொண்டாள். (௧௫)

லக்ஷ்மி காந்தனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை கோபிகைகள் கணவனாக அடைந்து, அவர் தங்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்க, பாடி விளையாடினார்கள். (௧௬)

கர்ணோத்பலங்களாலும் அளகபந்திகளாலும் சுந்தரம் பொருந்தி வேர்வை ததும்பும் வதனமுடைய கோபிகைகள் வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்து பாடவும், தங்கள் கால் தண்டைகள் சதங்கைகள் வாத்தியஞ்செய்யவும், கூந்தலிலுள்ள மாலைகள் அவிழ்ந்துதிர ராஸ மண்டலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடு நர்த்தனம் செய்தார்கள். (௧௭)

एवं परिष्वङ्गकराभिमर्श-
स्निग्धेक्षणोद्दामविलासहासैः ।
रेमे रमेशो व्रजसुन्दरीभि-
र्यथार्भकः स्वप्रतिबिम्बविभ्रमः ॥ १८ ॥

तदङ्गसङ्गप्रमुदाकुलेन्द्रियाः
केशान् दुकूलं कुचपट्टिकां वा ।
नाञ्जः प्रतिव्योढुमलं व्रजस्त्रियो
विस्रस्तमालाभरणाः कुरूद्वह ॥ १९ ॥

कृष्णविक्रीडितं वीक्ष्य मुमुहुः खेचरस्त्रियः ।
कामार्दिताः शशाङ्कश्च सगणो विस्मितोऽभवत् ॥ २० ॥

[illegible] ... जगत्याह — एवमिति ॥ [illegible] ... यथार्भकः स्वप्रतिबिम्बेनेति ॥ १८ ॥

குழந்தை தன் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து விளையாடுவதுபோல் கிருஷ்ணன் கோபிகைகளை இவ்விதம் கட்டிக்கொள்வதும் கைகளால் தொடுவதும் அன்புடன் பார்ப்பதும் அழகிய கெம்பீரமான சிரிப்பு முதலியவைகளைச் செய்வதுமாக விளையாடினர். (௧௮)

ஏ. குருவம்சநிர்வாககனே! அக்கிருஷ்ணனுடைய தேகசம்பந்த சந்தோஷத்தால் பஞ்சேந்திரியங்களும் பரவசமாகிய கோபஸ்திரீகள் அச்சமயத்தில் நழுவின ஆபரணங்கள் பூமாலைகள் வஸ்திரங்கள் ரவிக்கைகள் இவைகளை அதிசீக்கிரத்தில் மறுபடியும் முன் போல் தரித்துக்கொள்ள முடியாமலிருந்தார்கள். (௧௯)

கிருஷ்ணனுடைய அவ்விளையாட்டுகளைப் பார்த்த தேவஸ்திரீகளும் காமவிகாரமதிகரித்து மயங்கினர்கள். சந்திரனும் அதைப்பார்த்து நவக்கிரகம் முதலிய பரிவாரங்களுடன் ஆச்சரியமடைந்தான். (௨௦)

𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃 ।
𑌰𑍇𑌮𑍇 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾 ॥ ॥௨௧॥
𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑍃𑌜𑌤𑍍𑌕𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑍍𑌣𑌾 𑌶𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 ॥ ॥௨௨॥
𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌟𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌤𑍍𑌵𑌿𑌡𑍍—
𑌗𑌣𑍍𑌡𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌧𑌿𑌤𑌹𑌾𑌸𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 ।
𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌧𑌤𑍍𑌯 𑌋𑌷𑌭𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑍁𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑌰𑍁𑌹𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌦𑌾𑌃 ॥ ॥௨௩॥

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑌸𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌹 — 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌾𑌂𑌸𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌅𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌰𑍋𑌮𑌾𑌞𑍍𑌚𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌤𑌯𑌾 𑌚𑍁𑌮𑍍𑌬𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌾
𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌬𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂
𑌨𑌾𑌟𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂
𑌤𑌾𑌃 ॥ ௧௧ ॥ 𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌤𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑍍𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 —
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇
𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵
𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌹𑌾𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥ ௨௦ ॥
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌸𑌃 । 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍀 ॥
[illegible]
[illegible]
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑍇𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑍁𑌵𑌤𑍍𑌯𑌃 ॥ ௨௧ ॥
𑌕𑍃𑌪𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌮𑌾𑌹 — 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௨௨ ॥ 𑌤𑌦𑌾𑌤𑌿𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌨𑌾𑌂
𑌚𑌰𑌿𑌤𑌮𑌾𑌹 — 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆத்மாராமராயினும் விளையாடுவதன்பொருட்டு கோபஸ்திரீகள் எவ்வளவு பேர்களோ அவ்வளவு உருவங்கொண்டு அவரவர்களுடன் விளையாடினர். (௨௧

ஏ மங்களகர! அதிகமாக விளையாடிக் களைத்த அப்பெண்களுடைய முகத்தைப் பார்த்து கருணைகொண்ட பகவான் அதிக சுகந்தரும் தமது கரங்களால் அம்முகங்களை அன்புடன் துடைத்தார். (௨௨)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கைவிரல்களின் ஸ்பரிசத்தினால், அதிக சந்தோஷம் பெற்ற கோபஸ்திரீகள் கனககுண்டலங்கள் குந்தலங்கள் இவைகளின் ஒளிபொருந்திய கன்னங்களின் அழகையும் அமிருதம் போன்ற சிரிப்பையும் பார்வையையும் தங்கள் பதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு வெகுமதி செய்து, புண்ணிய கரமாகிய அவர் புகழைப்பாடினார்கள். (௨௩)

॥𑌜𑌲𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌮𑍍॥

𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌮𑌮𑌪𑍋𑌹𑌿𑌤𑍁𑌮𑌂𑌗𑌸𑌂𑌗
𑌘𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌰𑌜𑌸𑍍𑌸𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑌰𑌂𑌜𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 ।
𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌲𑌿𑌭𑌿𑌰𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤 𑌆𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌃
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌗𑌜𑍀𑌭𑌿𑌰𑌿𑌭𑌰𑌾𑌡𑌿𑌵 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍇𑌤𑍁𑌃 ॥ ௨௪ ॥

𑌸𑍋𑌽𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑍍𑌣𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌤𑍀𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌂𑌗 ।
𑌵𑍈𑌮𑌾𑌨𑌿𑌕𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋
𑌰𑍇𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌜𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌲𑍀𑌲𑌃 ॥ ௨௫ ॥

॥𑌵𑌨𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌮𑍍॥

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋𑌪𑌵𑌨𑍇 𑌜𑌲𑌸𑍍𑌥𑌲
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌨𑌗𑌂𑌧𑌾𑌨𑌿𑌲𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌦𑌿𑌕𑍍𑌤𑌟𑍇 ।
𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌭𑍃𑌂𑌗𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌗𑌣𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃
𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌦𑌚𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌦𑌃 𑌕𑌰𑍇𑌣𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥ ௨௬ ॥

[illegible] 𑌯𑌾 [illegible] 𑌹𑌾𑌸𑌵𑌿𑌲𑌸𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌚 [illegible] 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑌂 [illegible] 𑌤𑌸𑍍𑌯 [illegible] ॥ ௨௧ ॥ 𑌜𑌲𑌕𑍇𑌲𑌿𑌮𑌾𑌹 — 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌂𑌗𑌸𑌂𑌗𑍇𑌨 𑌘𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 [illegible] 𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌚𑌕𑍁𑌂𑌕𑍁𑌮𑍇𑌨 𑌰𑌂𑌜𑌿

ஜலக்கிரீடை.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ராஸக்கிரீடையில் உண்டான சிரம பரிகாரத்திற்காக, அங்கலீலைகளில் கசங்கி ஸ்தனங்களிற் பூசிய குங்குமம் படிந்த பூமாலைகளில் மொய்த்திருக்கும் வண்டுகள் கந்தர்வபதிகள் போல் பாடிப் பின் தொடர, அநேகம் பெண்யானைகளோடு கரை கீறிவிளையாடி சிரமமடைந்த ஆண்யானை போல் அநேக கோபிகைகளுடன் தண்ணீரில் பிரவேசித்தார். (௨௪)

கஜேந்திரம் போல் விளையாடும் ஆத்மரதனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்து நின்ற கோபஸ்திரீகள் அவர்மேல் நான்குபுறமும் தண்ணீரிறைப்பதைப்பார்க்க, விமான மேறிவந்திருக்கும் தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். (௨௫)

வனக்கிரீடை.

ஜலக்கிரீடை முடித்தபின் நீரிலும் நிலத்திலும் பூத்திருக்கும் பூக்களிற் படிந்து வாசனையைத் திரட்டிக்கொண்டு எங்கும் வீசும் காற்றுலாவும் சுகமான யமுனா நதிக்கரையிலுள்ள உபவனத்தில் அநேகம் பெண் யானைகளோடு மதங்கொண்ட ஆண் யானை திரிவது போல் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோபிகைகளோடு சஞ்சரித்தார். (௨௬)

𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌶𑍁𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾—
𑌸𑍍𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌨𑍁𑌰𑌤𑌾𑌬𑌲𑌾𑌗𑌣𑌃 ।
𑌸𑌿𑌷𑍇𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍌𑌰𑌤—
𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑌥𑌾𑌰𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௨௭॥

॥𑌰𑌾𑌜𑌾॥

𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌮𑌾𑌯𑍇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌅𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌂𑌶𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥ ॥௨௮॥

𑌸 𑌕𑌥𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍇𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌪𑌮𑌾𑌚𑌰𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌦𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௨௯॥

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌲𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌪𑌤𑌯 𑌇𑌵 𑌗𑌾-
𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌯𑍇 𑌅𑌲𑌯𑌃 𑌤𑍈𑌰𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌗𑌤𑌃। 𑌸 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃। 𑌵𑌾𑌃 𑌉𑌦𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍
𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌿𑌤𑌵𑌪𑍍𑌰𑌃। 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌃 ॥ ௨௪ ॥
[illegible] ॥ 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿। [illegible] ॥ ௨௫ ॥
[illegible] ॥ 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௬ ॥ 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥
[illegible] ॥ 𑌸𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 [illegible] 𑌏𑌵𑌂 𑌶-
[illegible] 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌃 𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍। 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑌥𑌾𑌰𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌰𑌦𑌿 𑌭𑌵𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑍇-
𑌷𑍁 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌯𑍇 𑌰𑌸𑌾𑌃 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌃। [illegible]
[illegible]
𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌥𑌾𑌃 [illegible] 𑌸𑌿𑌷𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑍌𑌰𑌤𑌃 [illegible]
[illegible] ॥ ௨௭ ॥ ௨௮ ॥

சத்தியகாமனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சந்தோஷங்கொண்ட அப்பெண்களோடு விளையாடினாலும் தாம் சிறிதும் காமவிகாரமடையவில்லை. சந்திரகிரண பிரகாசம் பொருந்திய அன்றிரவெல்லாம் காவிய வர்ணனைக்கொத்த சரத்கால ரசங்களை வெளியிட்டு விளையாடினார்கள். (உஎ)

அரசன் வினவுகிறார்.

ஏ முனிபுங்கவரே! ஜகதீசனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் அதர்மத்தை அடக்குவதற்காகவு மல்லவோ அவதரித்தார். (உஅ)

தர்ம நிருபணம்செய்து தாமும் அதை அநுஷ்டித்து யாவரையும் ரக்ஷித்து வரவேண்டிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எப்படி அதற்கு விரோதமாக பிறர் மனைவிகளைத் தொட்டு விளையாடினார். (உகூ)

𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌕𑌿𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤 ॥ ॥௩௦॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌮𑍍 ।
𑌤𑍇𑌜𑍀𑌯𑌸𑌾𑌂 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍁𑌜𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥ ॥௩௧॥

𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ।
𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌮𑍌𑌢𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌬𑍍𑌧𑌿𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍍 ॥ ॥௩௨॥

𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌚𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑍋𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ ॥௩௩॥

𑌸 𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌮𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌆𑌚𑌰𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌨𑌚𑍈𑌤𑌦𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌜𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌭𑌾𑌵𑌸𑌾𑌹𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 — 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௨௯॥ 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌯𑌦𑍁𑌪𑌤𑍇𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌆𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 ॥௩௦॥ 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌽𑌧𑌿𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌂 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍋𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌯 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௩௧॥ 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑍇𑌤𑌰𑍋 𑌜𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌹 ॥ 𑌨𑍈𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌪𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 । 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍 ॥௩௨॥ 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂

நல்ல விருதங்களை அனுஷ்டிப்பவரே ! ஆப்தகாமனுன யதுபதி இவ்விதம் இகழ்ச்சியான செய்கையைச் செய்த கருத்தென்ன வெனச் சந்தேகித்த எங்கள் சங்கயைத் தீரும். (௩௰)

சுகர்கூறுகிருர்.

சாதாரணமாக உலகத்தலைவர்களிடத்தில் தர்மத்தின் தவறுதலும் ஸாகஸமும் காணப்படுகின்றன. சர்வத்தையும் தகிக்கவல்ல தேயு போன்ற தேஜஸுடையவர்களுக்கு இது தோஷமாகாது. (௩௧)

ஈசுவரத்தன்மையில்லாதவன் மனதிலும் அக்கர்ரியத்தை நினைக்கலாகாது. மூடத்தனத்தால் அதைச்செய்தால், ருத்திரமூர்த்தி பானஞ் செய்த ஆலகால விஷத்தை இன்னொருவன் பானஞ் செய்தால் எப்படி நசித்துப் போவானே அப்படியே நசித்துப்போவான். (௩௨)

ஈசுவரருடைய வசனங்களே பிரமாணம். அவ்விதமே அவர்கள் நடக்கைகளிலும் சில பிரமாணம். ஆகையால் புத்திமான் அவர்களுடைய கட்டளைக் கடங்கிய செய்கையை அனுஷ்டிக்கக் கடவன். (௩௩)

குஶலாசரிதேநைஷாமிஹ ஸ்வார்தோ ந வித்யதே।
விபர்யயேண வாநர்தோ நிரஹங்காரிணாம் ப்ரபோ॥ ॥௩௪॥
கிமுதாகிலஸத்வாநாம் திர்யங்மர்த்யதிவௌகஸாம்।
ஈஶிதுஶ்சேஶிதவ்யாநாம் குஶலாகுஶலாந்வய:॥ ॥௩௫॥
யத்பாதபங்கஜபராகநிஷேவத்ருப்தா
யோகப்ரபாவவிதுதாகிலகர்மபந்தா:।
ஸ்வைரம் சரந்தி முநயோபி ந நஹ்யமாநா-
ஸ்தஸ்யேச்சயாத்தவபுஷ: குத ஏவ பந்த:॥ ॥௩௬॥
கோபீநாம் தத்பதீநாம் ச ஸர்வேஷாமேவ தேஹிநாம்।
யோந்தஶ்சரதி ஸோத்யக்ஷ: க்ரீடநேநேஹ தேஹபாக்॥ ॥௩௭॥

ஈத்ருஶ — ஸம்ப்ராணாமிதி॥ தேஷாம் வச: ஸத்யம் அதஸ்தத்வசநாநுஸாரே ணைவ ஆசரிதம் தத்வ்யதிக்ரம்யம் அத: ஸ்வவசோயுக்தம் தேஷாம்வ்யவஸாயத்ருஷ்ட்யா யுக்தம் புத்திமாந் தத்ததேவாசரேத்॥௩௩॥ நநு தர்ஹி தேஷாம் கிமேவம் ஸாஹஸ மாசரந்தி தத்ராஹ — குஶலேதி॥ ஸ்வார்த: ஸுக்ருதம் அநர்தோ துஷ்க்ருதம் தேஷாம் க்ருத்யம் நாஸ்தீத்யர்த:॥௩௪॥ ப்ரஸக்தமாஹ — கிமுதேதி॥ குஶலாகுஶலாந்வயோ ந வித்யதஇதி கிம் வக்தவ்யமித்யர்த:॥௩௫॥ ஸ தமேவ ஸ்பஷ்டீகரோதி॥ யத்பாதேதி॥ யஸ்ய பாதபங்கஜபராகஸ்ய நிஷேவணேந த்ருப்தா:। யத்வா யஸ்ய பாதபங்கஜபராகநிஷேவா யேஷாம் தே ததா தே ச த்ருப்தாஶ்சேதி ஸமஸ்தம் இத்யர்த:। ததா ஜ்ஞாநிநஸ்து ந நஹ்யமாநா: பத்யமாநா:॥௩௬॥ கோபீநாம் பரதாரத்வம் அங்கீக்ருத்ய பரிஹ்ருதம்। இதாநீம் பகவத: ஸர்வாந்தர்யாமிண: பரதாரஸேவா நாம ந காசிதித்யாஹ — கோபீநாமிதி॥ யோந்தஶ்சரதி॥ அத்யக்ஷோ புத்த்யாதிஸாக்ஷீ ஸ ஏஷ க்ரீடநாய தேஹபாக் ந து கர்மாதிதந்த்ர:

பிரபுவே! கர்வமற்ற அம்மகான்களுக்கு, உலகத்துக்கு நன்மை செய்வதில் யாதொரு பயனுமில்லை, தீமை செய்வதிலும் யாதொரு கெடுதலுமில்லை. (௩௪)

அப்படியிருக்க, பரதந்திரர்களான பசு பக்ஷி மனிதன் தேவர் முதலிய சகல பிராணிகளையும் ஆளும் ஜகதீசனுக்கு சுபாசுப சம்பந்தமில்லை யென்பதில் யாது சொல்லத் தக்கது? (௩௫)

தமது பாதபங்கஜங்களைச் சேவித்துத் திருப்தியடையும் முனிவர்களுக்கு கர்மபந்தங்கள் யாவையும் பற்றற வொழித்துத் தன்னிச்சையாய்ச் சஞ்சரிக்க வல்ல யோகமகிமையைக் கொடுக்கும் பகவான் தன்னிச்சையில் சரீர மெடுத்திருக்க அவருக்கு பந்தமேது? (௩௬)

கோபிகைகள், அவர் கணவர்கள், இன்னும் மற்ற பிராணிகள், இவர்களுடைய உள்ளத்தில் சாக்ஷியாக விளங்கும் பரமாத்மா விளையாடுவதற்காக சரீர மெடுத்ததில் தோஷ சம்மந்தமேது? (௩௭)

अनुग्रहाय भूतानां मानुषं देहमास्थितः ।
भजते तादृशीः क्रीडा याः श्रुत्वा तत्परो भवेत् ॥ ௩௮

नासूयन् खलु कृष्णाय मोहितास्तस्य मायया ।
मन्यमानाः स्वपार्श्वस्थान् स्वान् स्वान् दारान् व्रजौकसः ॥ ௩௯

ब्रह्मरात्र उपावृत्ते वासुदेवानुमोदिताः ।
अनिच्छन्त्यो ययुर्गोप्यः स्वगृहान् भगवत्प्रियाः ॥ ௪௦

विक्रीडितं व्रजवधूभिरिदं च विष्णोः
श्रद्धान्वितोऽनुशृणुयादथ वर्णयेद्यः ।
भक्तिं परां भगवति प्रतिलभ्य कामं
हृद्रोगमाश्वपहिनोत्यचिरेण धीरः ॥ ௪௧

इति श्रीमद्भागवते दशमस्कन्धे
रासक्रीडायां त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

येन श्रोता स्यादिति ॥௩௭॥ [illegible] प्रत्युत्तरमाह — अनुग्रहायेति ॥ शृङ्गाररसाकृष्टचेतसः [illegible] बहिर्मुखानपि स्वपरान् कर्तुमिति भावः ॥௩௮॥ नन्वन्येऽपि ज्ञातारः [illegible] एवमेवेति वदन्ति तत्राह — नासूयन्निति ॥ एवं [illegible] तेषामपि [illegible] योगमायया इति भावः ॥௩௯॥ ब्रह्मरात्र इति ॥ ब्राह्मे मुहूर्ते उपावृत्ते प्राप्ते ॥௪௦॥ भगवतः कामविजयरूपरासक्रीडाश्रवणादेः कामविजयमेव फलमाह । विक्रीडितमिति ॥ अचिरेण धीरस्सन् हृद्रोगं कामम् आश्वपहिनोति परित्यजतीति ॥௪௧॥

इति भावार्थदीपिकायां त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதன் நிமித்தம் பகவான் மனித சரீரங் கொண்டு, கேட்டமாத்திரத்தில் பக்தி பிறக்கும் விளையாட்டுகளைச் செய்ய கோபிகைகளையடுத்தார். (௩௮)

ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாயையினால் கோகுல வாசிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம் மனைவிகள் தங்கள் பக்க மிருப்பதாகத் தோன்றியபடியால், அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் சிறிதும் பொறாமை கொள்ளவில்லை. (௩௯)

இவ்விதம் மூன்று யாமங்கள் சென்றபிறகு பகவானுக்குப் பிரியைகளான கோபஸ்திரீகள் தங்களுக்கு இஷ்டமில்லாதிருந்தும் பகவான் அனுமதிகொடுத்தபடியால் தம் தம் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். (௪௦)

கோபஸ்திரீகளுடன் கூடிச் செய்த விஷ்ணுவினுடைய இவ்விளையாட்டை சிரத்தையுடன் கேட்பவனும் வர்ணிப்பவனுமாகிய தீரன் பகவானாகிய ஹரியினிடத்தில் திடமான பக்தி பெற்று மனதை வருத்தும் காமத்தை சீக்கிரமொழித்து விடுகிறான். (௪௧)

(33-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.)

॥ அத² சதுஸ்த்ரிம்ஶாத்⁴யாய ப்ராரம்ப⁴: ॥

ஸுத³ர்ஶனவித்³யாத⁴ர ஸர்பதே³ஹமோசனம்

—: ஶாபமுக்தஸ்ய ஶாபமோக்ஷணம் :—

॥ ஶ்ரீ ஶுக: ॥

ஏகதா³ தே³வயாத்ராயாம் கோ³பாலா ஜாதகௌதுகா: ।
அனோபி⁴ரனடு³த்³யுக்தை: ப்ரயயுஸ்தேऽம்பி³காவனம் ॥ ॥௧॥
தத்ர ஸ்நாத்வா ஸரஸ்வத்யாம் தே³வம் பஶுபதிம் விபு⁴ம் ।
ஆனர்சுரர்ஹணைர்ப⁴க்த்யா தே³வீம் ச ந்ருப தேऽம்பி³காம் ॥௨॥
கா³வோ ஹிரண்யம் வாஸாம்ஸி மது⁴ மத்⁴வன்னமாத்³ருதா: ।
ப்³ராஹ்மணேப்⁴யோ த³து³: ஸர்வே தே³வோ ந: ப்ரீயதாமிதி ॥ ॥௩॥
ஊஷு: ஸரஸ்வதீதீரே ஜலம் ப்ராஶ்ய யதவ்ரதா: ।
ரஜனீம் தாம் மஹாபா⁴கா³ நந்த³ஸுனந்த³காத³ய: ॥ ॥௪॥

அத² சதுஸ்த்ரிம்ஶே(அ)ஹினா க்³ரஸ்தம் நந்த³ம் ஹரிரமூமுசத் ।
வித்³யாத⁴ரம் ஶிர:ஸ்பர்ஶாத் பாதா³ச்ச ஶங்க²கம் ததா²வதீ⁴த் ॥
பாபாபஹேஶ: காமம் கிங்கரீக்ருத்ய காமத: ।
ஸுநந்த³க்ருஷ்ணௌ ஸம்நிந்ய ததா² வித்³யாத⁴ராயிவத் ॥

ததே³வம் காமனந்த³க்ருஷ்ணேன காமஜயம் ப்ரதிபாத்³ய ததை²வ வித்³யாய ராஜ்யம் ப்ரதிபாத³யிதும் தத்ர ஸங்கர்ஷயதி ॥ ஏகதே³தி ॥ தே³வத³ர்ஶனாய யாத்ரா தே³வயாத்ரா தஸ்யாம் ॥௧॥௨॥ கா³வ இதி ॥ கா³வ: கா: மது⁴மது⁴ரம் மது⁴ அன்னம் நானா ஸுக³ந்தா⁴ ॥௩॥ ஊஷுரிதி ॥ ஜலமாத்ரம் ப்ராஶ்ய உபோஷிதாஸ்தாம் நிஶாம்

34-வது அத்தியாயம்

சுதர்சன சாப விமோசனம்.

சுகர் கூறுகிறார்.

அரசனே ! கோபாலர்கள் ஒருகாலத்தில் தேவயாத்திரையில் ஆவலுள்ளவர்களாகி நல்ல எருதுகள் கட்டின வண்டிகளிலேறி அம்பிகாவனம் சென்று அங்கு சரசுவதியாற்றில் ஸ்நானம் செய்து பக்தியுடன் பூஜைக்கு யோக்கியமான திரவியங்களால் பிரபுவாகிய பசுபதியையும் அம்பிகையையும் அவர்கள் திருப்தியடையப் பூசைசெய்து, பசுக்கள் சுவர்ணங்கள் வஸ்திரங்கள் இவைகளையும் தேன் கலந்த அன்னத்தையும் ஆதரவுடன் வேதியர்களுக்குத் தானம் செய்தார்கள். (க-உ-ந)

மகா பாக்கியம் பெற்ற நந்தன் சுநந்தன் முதலிய அக்கோபாலர்கள் விருதமனுஷ்டித்து ஜலம் மாத்திரம் சாப்பிட்டு உபவாசமிருந்து அன்றிரவு சரஸ்வதியாற்றின் கரையில் வசித்தார்கள். (ச)

𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑌹𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌪𑌿𑌨𑍇𑌽𑌤𑌿𑌬𑍁𑌭𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾𑌗𑌤𑍋 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌮𑍁𑌰𑌗𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌸𑍀𑌤𑍍 ॥ ॥௫॥

𑌸 𑌚𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌾𑌹𑌿𑌨𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌯𑌮𑍍।
𑌸𑌰𑍍𑌪𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌸𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍋𑌚𑌯 ॥ ॥௬॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑍁𑌰𑍁𑌲𑍍𑌮𑍁𑌕𑍈𑌃 ॥௭॥

𑌅𑌲𑌾𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑌮𑌃।
𑌤𑌮𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥ ॥௮॥

𑌸 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌹𑌤𑌾𑌶𑍁𑌭𑌃।
𑌭𑍇𑌜𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌪𑍁𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௯॥

𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌦𑍍𑌧𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌹𑍇𑌮𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௰॥

[illegible] ॥௫॥ 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌹𑌿𑌰𑌜𑌗𑌰𑌃 𑌉𑌰𑌗𑌃 𑌉𑌰𑌸𑌾 [illegible] 𑌅𑌤𑌿𑌬𑍁𑌭𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 [illegible] ॥௫॥௬॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌿𑌵𑍍𑌯𑌧𑍁𑌸𑍍𑌤𑌾𑌡𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑍁𑌃 𑌉𑌲𑍍𑌮𑍁𑌕𑍈𑌃 [illegible] ॥௭॥ 𑌅𑌲𑌾𑌤𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌲𑌾𑌤𑍈𑌃 𑌉𑌲𑍍𑌮𑍁𑌕𑍈𑌰𑍇𑌵 ॥௮॥ 𑌸 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑍈𑌃 [illegible] 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 ॥௯॥ 𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ [illegible] 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌾 𑌸𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 ॥௰॥ [illegible] ॥ [illegible]

அத்தருணத்தில் அக்காட்டில் வசிக்கும் ஒரு மலைப்பாம்பு அதிகப் பசியடைந்து, தற்செயலாய் இவ்விடம் வந்து, தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் நந்தனைவிழுங்கிற்று. (௫)

அப்பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட நந்தன் ஏ கிருஷ்ண! ஏகுழந்தாய்! இதோ ஒரு பெரிய சர்ப்பமானது என்னை விழுங்குகிறது. சரணமடைந்த என்னை இதிலிருந்து விடுவியென்று கூவினர். (௬)

நந்தன் கூவி அழுவதைக்கேட்ட கோபாலர்கள் உடனே எழுந்திருந்து நந்தனைப் பாம்பு விழுங்குவதைப் பார்த்து பரபரப்புடன் கொள்ளிக்கட்டைகளால் அப்பாம்பைச் சுட்டார்கள். (௭)

கொள்ளிக்கட்டைகளால் சுட்டும் அப்பாம்பு நந்தரை விடாமலிருப்பதைப் பார்த்து யதுபதியான பகவான் அப்பாம்பினருகில்சென்று காலால்மிதித்தார். அ (௮)

பகவானுடைய மாட்சிமைதங்கிய பாத ஸ்பரிசத்தால் பாபமகன்ற அப்பாம்பானது பாம்புடல் நீங்கப் பெற்று வித்தியாதரபதியினுடைய உருவ மடைந்தது. (௯)

ரிஷிகேசர், ஜோதிமயமான உடலில் தங்கமாலை அணிந்து வணங்கி நிற்கும் அந்த வித்தியாதர புருஷனைப் பார்த்து பின் வருமாறு வினவினர். (௰)

𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇𑌽𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 ।
𑌕𑌥𑌂 𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑍋𑌽𑌵𑌶𑌃 ॥ ॥௧௧॥

॥𑌸𑌰𑍍𑌪 𑌉𑌵𑌾𑌚॥

𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 ॥ ॥௧௨॥
𑌋𑌷𑍀𑌨𑍍𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑌸𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌦𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 ।
𑌤𑍈𑌰𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌬𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 ॥
𑌶𑌾𑌪𑍋 𑌮𑍇𑌽𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ।
𑌯𑌦𑌹𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌗𑍁𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌪𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌹𑌤𑌾𑌶𑍁𑌭𑌃 ॥ ॥௧௪॥
𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌭𑌵𑌭𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌾𑌪𑌹𑌮𑍍 ।
𑌆𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍇 𑌶𑌾𑌪𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌦𑌮𑍀𑌵𑌹𑌨𑍍 ॥ ॥௧௫॥
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌸𑌤𑍍𑌪𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑍁𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 ॥ ॥௧௬॥
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍄𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ ॥௧௭॥

𑌸𑌹𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿॥௧௧॥௧௨॥𑌋𑌷𑍀𑌨𑌿𑌤𑌿॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑌸𑌂 𑌉𑌪𑌹𑌸𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌦𑌰𑍍𑌪𑍇
𑌰𑍂𑌪𑌹𑌸𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨॥௧௩॥ 𑌶𑌾𑌪𑌇𑌤𑌿॥𑌯𑌤𑍍 𑌯𑌤𑌃
𑌶𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍॥௧௪॥ 𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿॥ 𑌆𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌚𑍇

யாவரும் பார்த்து ஆச்சரியமடையத்தக்க உத்தமமான அழகுடன் பிரகாசிக்கும் நீ யார்? இவ்விதமான உன் சுவாதந்தரியம் போய் இகழ்ச்சியான இக்கதியை (பாம்புருவம்) உனக்கெப்படிக் கிடைத்தது? (௧௧)

சர்ப்பம் கூறுகிறது.

நான் சுதர்சனனென்னும் பிரசித்தனான ஓர் வித்திபாதரன். நான் விமானமேறி பாக்கியத்துடனும் ரூபஸம்பத்துடனும் திக்குகளில் சஞ்சரிக்கும் போது எனது ரூபகர்வத்தால் ரூபம் குறைந்த அங்கிரஸ் என்னும் ரிஷிக்கூட்டங்களைப் பரிகாசம் செய்தேன். அப்பாபத்தால் இப்பிறப்பை அடைந்தேன். (௧௨-௧௩)

எனக்கு கருணை நிறைந்த முனிவர்கள் கொடுத்த சாபம் லோககுருவாகிய உம்முடைய பாதஸ்பரிசத்தால் விலக்கிற்று அது அனுக்கிரகமே (௧௪)

ஏ மகாயோகியே! மகா புருஷ! நல்லோர்களுக்குப் பதியே! உம்முடைய பாதஸ்பரிசம் பெற்றவர்களின் பாவங்களைப் போக்கும் கிருஷ்ணனே! லோகேசுவரர் யாவருக்கும் ஈசுவரனே! உமது பாதஸ்பரிசத்தினால் சாபவிமோசனமடைந்து உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். ஆகையால் சம்சாரத்திலிருந்து பயந்து சரணமடைந்தவர்களுக்கு அபயம் தரும் உம்மை நான் விடை கேட்கிறேன்; அனுமதி கொடும். (௧௫-௧௬)

सद्यः पुनाति किं भूयस्तस्य स्पृष्टः पदा हि ते ।
इत्यनुज्ञाप्य दाशार्हं परिक्रम्याभिवन्द्य च ॥ ॥१८॥
सुदर्शनो दिवं यातः कृच्छ्रान्नन्दश्च मोचितः ।
निशाम्य कृष्णस्य तदात्मवैभवं
व्रजौकसो विस्मितचेतसस्ततः ।
समाप्य तस्मिन्नियमं पुनर्व्रजं
नृपाययुस्तत्कथयन्त आदृताः ॥ ॥१९॥
कदाचिदथ गोविन्दो रामश्चाद्भुतविक्रमः ।
विजह्रतुर्वने रात्र्यां मध्यगौ व्रजयोषिताम् ॥ ॥२०॥
उपगीयमानौ ललितं स्त्रीजनैर्बद्धसौहृदैः ।
स्वलङ्कृतानुलिप्ताङ्गौ स्रग्विनौ विरजोम्बरौ ॥ ॥२१॥

अजीवयद् दाशार्हपाशेन ॥१७।१८॥ नृपेति हे नृप नियमं व्रतं समाप्य पुनर्व्रजं तदा
समाययुः । तदात्मवैभवं कृष्णस्य प्रभावं कथयन्तः ॥१९॥ श्रीयशोदानन्दनप्रीत्या
कः तत्कथासंहारः — कदाचिदिति ॥२०॥ उपगीयमानाविति ॥ विरजोम्बरा
विति विरजसी निर्मले अम्बरे ययोस्तौ ॥२१॥ निशेति ॥ किं च निशामुखे
संसक्तपुष्पगन्धः उदित उडुपः तारकाश्च यस्मिन् तत्र मल्लिकागन्धेन मत्ता

ஏ அச்சுத! உம்மைப் பார்த்த உடனே பிர்மசாப விமோசன மடைந்தேன். உம்முடைய நாமத்தைச்சொல்லுகிறவன், தான் பரிசுத்தனுவதன்றி அதைக்கேட்பவர்கள் யாவரையும் பரிசுத்தனுகச் செய்கிறபடியால், உம்முடைய பாதஸ்பரிசம் பெற்றவன் நற்கதி அடைந்தானென்பது என்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லி, கிருஷ்ணனிடத்தில் விடை பெற்று, அவரைப் பிரதக்ஷணம் செய்து வணங்கி பிரிய மனமில்லாமல் சுதர்சனன் சுவர்க்கலோகஞ்சென்றுன். நந்தனும் அவ்வாபத்திலிருந்து விடுபட்டான். (௧௭-௧௮)

கிருஷ்ணனுடைய வைபவத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்த கோபாலர்கள் அதன் பிறகு அம்பிகையின் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு பக்தியோடு அக்கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு கோகுலம் சென்றுர்கள். (௧௯)

பிறகு ஒரு தருணத்தில் அற்புத பராக்கிரமசாலிகளான இராமனும் கோவிந்தனும் அக்காட்டில் இராக்காலத்தில் கோபிகைகளின் நடுவில் விளையாடினுர்கள்.

அவ்விருவரும் சந்தனப் புஷ்பமாலைகளணிந்து சுத்தவஸ்திரம் தரித்து அலங்கரித்துக்கொண்டு தங்கள்மேல் அன்பு வைத்த கோபஸ்திரீகள் பின் தொடர்ந்து பாட, நட்சத்திரங்களோடு உதயமான சந்திர பிரகாசம் பொருந்தியதும் மல்லிகை வாசனையில் ஆசை கொண்ட வண்டுகள் உலாவப் பெற்றதும் ஆம்பல் வாசனையோடு வீசும் காற்று உலாவுவதுமான அவ்விராத்திரியைப் புகழ்ந்துகொண்டு சகல ஜீவராசிகளுடைய மனதுக்கும் செவிக்கும் மங்களகரமுண்டாக, சுவரமண்டல மூர்ச்சிதத்தை கற்பனைசெய்து இருவரும் சேர்ந்து பாடினுர்கள். ௨௧,௨௨௨௩

𑌨𑌿𑌶𑌾𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑍁𑌦𑌿𑌤𑍋𑌡𑍁𑌪𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑍍 |
𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌕𑌾𑌗𑌨𑍍𑌧𑌮𑌤𑍍𑌤𑌾𑌲𑌿𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌾 || ||௨௨||
𑌜𑌗𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌃𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌮𑍍 |
𑌤𑍌 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑌮𑍍 || ||௨௩||
𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌨𑍃𑌪 |
𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌦𑍍𑌦𑍁𑌕𑍂𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇𑌶𑌸𑍍𑌰𑌜𑌂 𑌤𑌤𑌃 || ||௨௪||

|| 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑍂𑌡𑌵𑌧𑌃 ||

𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍋𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍 |
𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑍂𑌡 𑌇𑌤𑌿 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍋 𑌧𑌨𑌦𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍 || ||௨௫||
𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌂𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌜𑌨𑌮𑍍 |
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑍁𑌦𑍀𑌚𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌃 || ||௨௬||
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 |
𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌾 𑌦𑌸𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌾𑌵𑌨𑍍𑌵𑌧𑌾𑌵𑌤𑌾𑌮𑍍 || ||௨௭

𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾 𑌤𑍇𑌨 ||௨௨|| **𑌜𑌗𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿** || 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌗𑌤𑍁𑌃 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ||௨௩|| **𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿** | 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 | 𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌦𑍍𑌦𑍁𑌕𑍂𑌲𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌰𑌜𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌞𑍍𑌚 | 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍 ||௨௪||௨௫|| **𑌤𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌿** | 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍌 𑌨𑌾𑌥𑍌 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌂 | 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 [illegible]𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 ||௨௬|| **𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿** | 𑌦𑌸𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌚𑍌𑌰𑍇𑌣 ||

அரசனே ! அப்பாட்டைக் கேட்டு மயங்கிய கோபிகைகள் தலையில் தரித்த பூமாலைகளும் மேலே அணிந்திருந்த பட்டுகளும் நழுவியதை அறியவில்லை. (உச)

சங்கசூடவதம்.

அரசனே ! இவ்விதம் ராமகிருஷ்ணர்கள் பரவசங்கொண்டு பாடும்பொழுது குபேரனைச் சேர்ந்த சங்கசூடனென்ற பேர் போன ஒரு யட்சன் அவர்களை அணுகினன். (உரு)

ராமகிருஷ்ணர்களையே நாதனாகக்கொண்ட கோபஸ்திரீகள் அந்த யட்சனைப் பார்த்ததும் பெருங் கூச்சலிடவே அந்த யட்சன் ராமகிருஷ்ணர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் கண் காணவே பயமற்று கோபஸ்திரீகளை வடதிசையில் துரத்தினன். (உசு)

புலியினால் துரத்தப்பட்ட பசுக்கள் போல் ஏ கிருஷ்ணா! ஏ ராமா ! வென்று கதறுகிற தங்களுக்குச் சொந்தமான கோபிகைகளைச் சகோதரர்களிருவரும் பின்

𑌮𑌾 𑌭𑍈𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌯𑌾𑌰𑌾𑌵𑍌 𑌶𑌾𑌲𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 ।
𑌆𑌸𑍇𑌦𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌰𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌕𑌾𑌧𑌮𑌮𑍍 ॥ ॥௨௮॥

𑌸 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌾𑌲𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍂 𑌇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍 ।
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌜𑌨𑌂 𑌮𑍂𑌢𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 ॥ ॥௨௯॥

𑌤𑌮𑌨𑍍𑌵𑌧𑌾𑌵𑌦𑍍𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸 𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 ।
𑌜𑌿𑌹𑍀𑌰𑍍𑌷𑍁𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌰𑍋𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌃 ॥ ॥௩௦॥

𑌅𑌵𑌿𑌦𑍂𑌰 𑌇𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌜𑌹𑌾𑌰 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑍈𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌸𑌹 𑌚𑍂𑌡𑌾𑌮𑌣𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌃 ॥ ॥௩௧॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑍂𑌡𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ।
𑌅𑌗𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ ॥௩௨॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇
𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑍂𑌡𑌵𑌧𑍋 𑌨𑌾𑌮
𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

௨௭॥ 𑌮𑌾 𑌭𑍈𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿॥ 𑌮𑌾 𑌭𑍈𑌷𑍍𑌟 𑌭𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌯𑌵𑌾𑌚𑍌॥௨௮॥௩௦॥
𑌅𑌵𑌿𑌦𑍂𑌰 𑌇𑌤𑌿॥ 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌹 𑌚𑍂𑌡𑌾𑌮𑌣𑌿𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃॥௩௧॥௩௨॥
𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾.

தொடர்ந்து, நீங்கள் பயப்படவேண்டாமென்று பனைமரம் போன்ற தமது கைகளைத் தூக்கி அபயந்தந்து அதி சீக்கிரத்தில் அந்த யட்சன் பக்கம் சென்றார்கள். (௨௭-௨௮)

காலன், மிருத்யு இவர்கள் போல் பின் தொடர்ந்துவரும் இராமகிருஷ்ணர்களைப் பார்த்து பயந்த யட்சன் அப்பெண் கூட்டத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தான் பிழைக்க விரும்பி ஓடினான். (௨௯)

அப்பொழுது பலராமன் அப்பெண்கூட்டத்தைக் காத்துகொண்டிருக்க, யட்சன் தலையிலிருக்கும் சிரோரத்தினத்தைப் பிடுங்க விரும்பி, கிருஷ்ணன் அவன் எங்கே ஓடுகிறானோ அவ்விடமெல்லாம் பின் தொடர்ந்து, கொஞ்தூரம் செல்வதற்குள் அந்த துஷ்டனை முஷ்டியினாலடித்து அவன் தலையைத்திருகி சங்கரித்து அவன் தலையில் பிரகாசமாக விளங்கின சூடாமணியை யெடுத்து அப்பெண் கூட்டங்கள்காண, அன்போடு தமது தமையனிடம் கொடுத்தார். (௩௦-௩௧-௩௨

சங்கசூடவதமாகிய
34-வது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

‖ 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 ‖

‖ 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑍁𑌗𑌲𑌗𑍀𑌤𑌮𑍍 ‖

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃‖

𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌲𑍀𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌨𑍍 ‖௧‖

‖𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃‖

𑌵𑌾𑌮𑌬𑌾𑌹𑍁𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌮𑌕𑌪𑍋𑌲𑍋
𑌵𑌲𑍍𑌗𑌿𑌤𑌭𑍍𑌰𑍁𑌰𑌧𑌰𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌮𑍍 ।
𑌕𑍋𑌮𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂
𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌈𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌃‖ ‖௨‖

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍁𑌗𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌨𑍍‖

𑌏𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌮𑌭𑌿𑌰𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌗𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌦𑌿𑌨𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹—𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ‖ 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌣 ‖ ௧ ‖ 𑌵𑌾𑌮𑌬𑌾𑌹𑍁𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌮𑌕𑌪𑍋𑌲𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 ‖ [illegible]𑌇𑌤𑌿‖ 𑌹𑍇 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑌃 𑌵𑌾𑌮𑍇 𑌬𑌾𑌹𑍌 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌕𑌪𑍋𑌲𑌃 𑌵𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌪𑍋𑌲𑍋 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌃। 𑌵𑌲𑍍𑌗𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍌 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌵𑌲𑍍𑌗𑌿𑌤𑌭𑍍𑌰𑍂𑌃। 𑌅𑌧𑌰𑍇𑌽𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌂 𑌕𑍋𑌮𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑌵𑌿𑌵𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌂। 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌦𑌾 𑌈𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 ‖௨‖ 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌯𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿‖ 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌨𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌣𑌂 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌣𑍈𑌃 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍁𑌃। 𑌸𑌲𑌜𑍍𑌜𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌮𑌯𑌯𑍁𑌃। 𑌕𑌤𑍍𑌰𑍀𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌵𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌾 𑌨𑍀𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌹𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯

35-வது அத்தியாயம்

சுகர் கூறுகிறார்.

கிருஷ்ணன் காட்டுக்குச் சென்றபிறகு அவரிடத்து லயித்திருந்த மனமுள்ள கோபிகைகள் வருத்தமடைந்து, அவர் விளையாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு பகற் பொழுதைக் கழித்தார்கள். (௧)

கோபிகைகள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஏ பெண்களே! முகுந்தன் இடது கன்னத்தை இடது தோட்பக்கம்வைத்துக்கொண்டும் புருவங்களை அழகாக அசைத்துக்கொண்டும் வேணுவாத்தியத்தை உதட்டில் வைத்து அதின் துவாரங்களை விரல்களினால் மெதுவாகத் தொட்டும்

வ்யோமயாநவநிதா: ஸஹ ஸித்தைர்
　　விஸ்மிதாஸ்ததுபதார்ய ஸலஜ்ஜா:।
காமமார்கணஸமர்பிதசித்தா:
　　கச்மலம் யயுரபஸ்ம்ருதநீவ்ய:॥ ॥௩॥
ஹந்த சித்ரமபலா: ச்ருணுதேதம்
　　ஹாரஹாஸ உரஸி ஸ்திரவித்யுத்।
நந்தஸூநுரயமார்தஜநாநாம்
　　நர்மதோ யர்ஹி கூஜிதவேணு:॥ ॥௪॥
வ்ருந்தசோ வ்ரஜவ்ருஷா ம்ருககாவோ
　　வேணுவாத்யஹ்ருதசேதஸ ஆராத்।
தந்ததஷ்டகவலா த்ருதகர்ணா
　　நித்ரிதா லிகிதசித்ரமிவாஸந்॥ ॥௫॥

மோஷ்டு:॥௩॥ ஹந்தேதி॥ ஹந்த ஹே அபலா: இதம் சித்ரம் ச்ருணுத। ஹாரஹாஸ: ஹாரவத்விசதோ ஹாஸோ யஸ்ய ஸ:। யத்வா வேணுவாதநேந அதோ வதநேந ஹஸத: ஹாரே ப்ரதிபிம்பிதோ ஹாஸோ யஸ்ய। ஹாரவக்ஷஸி சோபமாநோ ஹாஸோ யஸ்ய ஸ:। யத்வா ஹாராணாம் ஹாஸ இவ விசதா ஸ்மிதிர்யஸ்மிந் ஸ இதி। உரஸி ஸ்திரா வித்யுதிவ லக்ஷ்மீர்யஸ்ய ஸ:। யர்ஹி யதா கூஜிதவேணுர்நர்திதவேணுர்பவதி॥௪॥ வ்ருந்தச இதி॥ ததா வ்ரஜே வ்ரஜவ்ருஷா: ம்ருகா: காவச்ச வேணுவாத்யேந ஹ்ருதாநி சேதாம்ஸி யேஷாம் தே। ஆராத் தூரே ஏவ தந்தைர்தஷ்டா: கவலா க்ராஸா: யைஸ்தே। த்ருதா உத்தம்பிதா: கர்ணா: யைஸ்தே நித்ரிதா இவ லிகிதசித்ரவதாஸந் ஸவிசேஷா நிஸ்பந்தா இதி சித்ரித்யர்த:॥௫॥ கிஞ்ச அசேதநாஸ்வபி ஸ்தம்பாதிவிசித்ரதாமாஹ— பர்ஹிணேதி॥ ஹே ஆலி ஸகி பர்ஹிணோ மயூரஸ்ய ஸ்தபகா: பர்ஹி

பாடும்பொழுது, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் சித்தமாதர்கள் தங்கள் கணவர்களுடன் அப்பாட்டைக் கேட்டு, தங்கள் மனதை காமரசங்களுக் கிரையாக்கி கணவர்கள் பக்கமிருக்க வெட்கமடைந்து, ஆடை நழுவினதையும் மறந்தார்கள். (௨-௩)

பெண்களே! இவ்வாச்சரியத்தைக் கேளுங்கள்! வருந்தும் ஜனங்களுடைய கஷ்டத்தைப் போக்கிச் சுகங்கொடுக்கும் நந்தகுமாரன் ஆரம் போன்ற சிரிப்புடனும் மார்பில் அழிவில்லாத மின்னல் போல் பிரகாசியாநின்ற லக்ஷ்மீதேவியுடனும் அழகு பொருந்தியவேணு வாத்தியத்தை வாசிக்கும் பொழுது, கோகுலத்திலுள்ள மான்களும் பசுக்களும் அவ்வினிய ஓசைக்கு மனதைப் பறிகொடுத்து, கூட்டங் கூட்டமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடஞ் சென்று செவிகளை நிலைநிறுத்திக்கொண்டும் கடித்தபுல் வாயிலிருக்க, நித்திரை செய்கின்றனவோ சித்திரத்தி லமைந்தனவோவென ஐயப்பட நின்றன. (-௫)

बर्हिणस्तबकधातुपलाशै—
बद्धमल्लपरिबर्हविडम्बः ।
कर्हिचित्सबल आलि स गोपै—
र्गाः समाह्वयति यत्र मुकुन्दः ॥ ॥௬

तर्हि भग्नगतयः सरितो वै
तत्पदाम्बुजरजोऽनिलनीतम् ।
स्पृहयतीर्वयमिवाबहुपुण्याः
प्रेमवेपितभुजाः स्तिमितापः ॥ ॥௭॥

अनुचरैः समनुवर्णितवीर्य
आदिपूरुष इवाचलभूतिः ।
वनचरो गिरितटेषु चरन्ती—
र्वेणुनाह्वयति गाः स यदा हि ॥ ॥௮॥

बर्हिणः मयूराः तेषां स्तबकः पिञ्छकलापः धातवो गैरिकादयः पलाशानि पल्लवाश्च तैर्बद्धः मल्लानां परिबर्हः परिकरः तं । विडम्बयति अनुकरोतीति तथा स बलेन सह वर्तते इति सबलः अनुचरैः गोपैः सह वेणुं नेतुं वर्तितनः अत्रापि ज्ञातव्यम् । यत्र यदा गाः समाह्वयति समाह्वयति ॥௬॥ तर्हीति ॥ तर्हि तदा तत्पदाम्बुजरजः अनिलेन नीतं तस्य पदाम्बुजरजः स्पृहयन्त्य इव भग्नगतयः सरितः वै निश्चितं वयमिव अल्पपुण्याः यतो न प्राप्नुवन्ति । केवलं प्रेम्णा वेपिता भुजास्तरङ्गा यासां ताः स्तिमिताः निश्चलाः आपो यासां ताः । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात्समास इति ॥௭॥ स्पृहयतीति विशेषणं स्पृहयन्त्यः ॥ अनुचरैरिति ॥ अनुचरैः गोपालैः वर्णितं वीर्यं यस्य सः आदिपुरुष इव अचलभूतिः निश्चलश्रीः । वेणुनादेन तन्नामग्रहणेन ॥८॥ वनचर इति । तथा भूतः सन् वनचरः गिरितटेषु चरन्तीः गाः स्वनाम्ना आह्वयति विकृत इति सम्बन्धः इतरेषां वृक्षाणां । वक्ष्यति विस्मये । तत्र यथा तत्त्वं

ஏ ஸகியே ! மயில் பீலிகள் தாதுக்கள் துளிர்கள் இவைகளை மல்லர்கள் போல் கச்சையாகக் கட்டிக்கொண்ட முகுந்தன், பலராமன் கோபிகைகளோடு பசுக்களை யழைக்கும்போது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாததூளியை யடைய விரும்பி வேகமாக ஓடிவந்த நதிகளானது நம்மைப் போலவே புண்ணியஞ்செய்யாத படியால், அலை களாகிற கைகளைத் தூக்கி ஜலத்தை தடுத்துக்கொண்டு நின்றன. (௬-௭)

ஆதிபுருஷன்போல் ஸ்திரமான மாட்சிமையுடைய கிருஷ்ணபகவான், தம்மோடுகூட வரும் கோபாலர்கள் தமது பராக்கிரமத்தைப் புகழ, அக்காடுகளில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மலை யடிவாரங்களில் மேயும் பசுக்களின் பேர்களை வேணு

𑌵𑌨𑌲𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂
𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌵 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌫𑌲𑌾𑌢𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌭𑌾𑌰𑌵𑌿𑌟𑌪𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌧𑌾𑌰𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌨𑌵𑍋 𑌵𑌵𑍃𑌷𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌮 ॥ ॥௯॥

𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌤𑌿𑌲𑌕𑍋 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌾
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌮𑌧𑍁𑌮𑌤𑍍𑌤𑍈𑌃 ।
𑌅𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌰𑌲𑌘𑍁 𑌗𑍀𑌤𑌮𑌭𑍀𑌷𑍍𑌟—
𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌃 ॥ ॥௰॥

𑌸𑌰𑌸𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌸𑌹𑌂𑌸𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌾—
𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍁𑌗𑍀𑌤𑌹𑍃𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸 𑌏𑌤𑍍𑌯 ।
𑌹𑌰𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤 𑌤𑍇 𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌮𑍌𑌨𑌾𑌃 ॥ ॥௧௧॥

𑌨𑌾𑌟𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌜𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃 ॥௯॥ 𑌵𑌨𑌲𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌿 । 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌸𑌰𑌸𑌿 𑌕𑌮𑌲𑌵𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌨 𑌆𑌕𑌰𑍍𑌷𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 ॥ 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌤𑍈𑌰𑌲𑌿𑌕𑍁𑌲𑍈𑌃 𑌅𑌲𑌘𑍁 𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌮𑌭𑍀𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌆𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍 𑌆𑌦𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍 । 𑌯𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௰॥ 𑌸𑌰𑌸𑍀𑌤𑌿 । 𑌯𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌸𑌾 𑌹𑌂𑌸𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌗𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 । 𑌏𑌤𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌤𑍍𑌯 । 𑌹𑌰𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤 𑌅𑌸𑍇𑌵𑌨𑍍𑌤 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍀𑌵𑍇 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌵𑌿𑌶𑍁𑌃 । 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑍇 ॥௧௧॥ 𑌏𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌸𑍇𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥ 𑌸𑌹𑌬𑌲 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑌹𑌬𑌲𑌃 𑌸𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌵𑌤𑌂𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑍇𑌨 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌾 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌭𑍃𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍁

கானஞ்செய்து அழைக்கையில், மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும், சந்தோஷங்கொண்டு புளகாங்கித முற்று, காய், கனி, பூ இவைகள் நிறைந்து தலை வணங்கி நிற்கும் கிளைகளிலிருந்து தேன் மழை பொழிந்தன. (அ-௯)

ஏ சகிகளே! அழகிய திலகந்தரித்த கிருஷ்ணன் துளசிமாலையி லிருக்கும் மதுவை யுண்டு மதர்த்த வண்டுக்கூட்டங்களின் ரம்பமான பாட்டைத் தமது பாட்டுக்கொத்ததென மெச்சி, புல்லாங்குழலை உதட்டில் வைத்துப்பாட, இப்பொழுது தடாகத்திலிருந்த ஸாரஸங்களும் அம்சங்களும் இன்னும் பலவிதப் பறவைகளும் இனிமையான அப்பாட்டைக் கேட்டுப்பரவசமாகி, கிருஷ்ண னருகிற்சென்றுமனதையடைக்கிக்கொண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டும் மௌனவிரதம் சாதித்து அவரைச் சேவியாநின்றன. இதுமிகவும் ஆச்சரியம்! (ய - ௧௧)

सहबलस्रगवतंसविलास—
 सानुषु क्षितिभृतो व्रजदेव्यः ।
हर्षयन् यर्हि वेणुरवेण
 जातहर्ष उपरम्भति विश्वम् ॥ ॥१२॥

महदतिक्रमणशङ्कितचेता
 मन्दमन्दमनुगर्जति मेघः ।
सुहृदमभ्यवर्षत्सुमनोभि—
 श्छायया च विदधत्प्रतपत्रम् ॥ ॥१३॥

विविधगोपचरणेषु विदग्धो
 वेणुवाद्य उरुधा निजशिक्षाः ।
तव सुतः सति यदाधरबिम्बे
 दत्तवेणुरनयत् स्वरजातीः ॥ ॥१४॥

गिरेस्सानुषु चरन् स्वयं जातहर्षः विश्वं हर्षयन् यदा वेणुरवेणोपरम्भति निनादयति नादयति नादेन व्याप्नोतीत्यर्थः॥१२॥ महदिति॥ तदा मेघः महतः श्रीकृष्णस्य अतिक्रमणे शङ्कितं चेतो यस्य सः। मन्दमन्दः परमेतो याति नोच्चैर्गर्जति। किञ्च तद्ध्वनिस्तस्य वेणुरवस्यानुरूपं मन्दं गर्जति। किञ्च सुहृदं विश्वातिहारिणा दिव्यसौरभ्येण कृष्णं तं सुमनोभिरभ्यवर्षदिति। किञ्च छायया च क्रियमाणं कामं तापशोषणं तापस्य वारयाञ्चक्रे इति। प्रतपात् आतपात् त्रायत इति प्रतपत्रं आतपत्रं छायया कुर्वन्निति॥१३॥ अविदग्धे तदाश्चर्यमित्याहुः विविधेति॥ हे सति यशोदे तव सुतः नानागोपक्रीडासु विदग्धो निपुणः वेणुवाद्ये विषये निजेऽपि शिक्षा यासां ताः। बहुधा स्वरजातीः कल्पिताः नवनवाः स्वरजातीनिषादर्षभादीन् स्वराज्यसहिताः अनयत् उन्नीतवान् ॥१४॥ सवनश इति॥ तत्राः स्वरजातीः सव

ஏ கோகுலதேவிகளே! கர்ணாலங்காரங்களின் அழகோடு கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மலையடிவாரங்களில் பலராமருடன் சந்தோஷமாக வசித்துக்கொண்டு சகல ஜீவராசிகளும் ஆநந்தமடைய வேணுகானஞ்செய்தார். இப்பொழுது மேகமானது மகானுகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அதிக்கிரமிக்கப் பயந்து, அவர் பாட்டுக்கொத்தபடி மெதுவாய்க்கர்ச்சித்துக்கொண்டு தனதுநிழலைக் குடையாகப்பிடித்து அவர்மீது புஷ்பமாரி பொழிந்தது. (௧௨-௧௩)

ஏ யசோதே! கோபாலர்களுடன் பலவிதமாக விளையாடுவதில் வல்லவரான உன் குமாரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புல்லாங்குழலைத் தமது உதட்டில் வைத்துத் தமக்குத்தாமாகவே அப்பியசித்துக்கொண்டு நிஷாதம் (சுவரங்களின் ஒன்று) முதலிய

𑌸𑌵𑌨𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑌾-
𑌶𑍍𑌶𑌕𑍍𑌰𑌶𑌰𑍍𑌵𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌪𑍁𑌰𑍋𑌗𑌾𑌃 ।
𑌕𑌵𑌯 𑌆𑌨𑌤𑌕𑌨𑍍𑌧𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌯𑌯𑍁𑌰𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌃 ॥ ॥௧௫॥

𑌨𑌿𑌜𑌪𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌦𑌲𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌜𑌵𑌜𑍍𑌰-
𑌨𑍀𑌰𑌜𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌲𑌲𑌾𑌮𑍈𑌃 ।
𑌵𑍍𑌰𑌜𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌶𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌖𑍁𑌰𑌤𑍋𑌦𑌂
𑌵𑌰𑍍𑌷𑍍𑌮𑌧𑍁𑌰𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌃 ॥ ॥௧௬॥

𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸-
𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌭𑌵𑌵𑍇𑌗𑌾𑌃 ।
𑌕𑍁𑌜𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌮𑌿𑌤𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑌃
𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌕𑌬𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌾 ॥ ॥௧௭॥

𑌨𑌶𑌃 '𑌵𑌾𑌰𑌂𑌵𑌾𑌰𑌂' 𑌮𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌲𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌆𑌨𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌨𑌤𑌾 𑌕𑌨𑍍𑌧𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇। 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾। 𑌕𑌵𑌯𑌃 𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍇 𑌅𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌨𑌭𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁। 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌯𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿॥௧௫॥ 𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃॥ **𑌨𑌿𑌜𑍇𑌤𑌿॥** 𑌧𑍍𑌵𑌜𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌲𑌲𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍈𑌃। 𑌨𑌿𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌬𑍍𑌜𑌦𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍈𑌃 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌖𑍁𑌰𑌤𑍋𑌦𑌂 𑌖𑍁𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌂 𑌶𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨 𑌗𑌜𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌈𑌡𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌮𑍍॥௧௬॥ **𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍀𑌤𑌿।** 𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌭𑌵𑌵𑍇𑌗𑍋 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃। 𑌵𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌜𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌮𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌬𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥ ௧௭ ॥ **𑌮𑌣𑌿𑌧𑌰𑍇𑌤𑌿 ॥** 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌮𑌣𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌮𑌣𑍀𑌨𑍍 𑌧𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍋𑌗𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌣𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌦𑍈𑌵𑌾𑌦𑍁𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃 𑌗𑌣𑌯𑌨𑍍। 𑌤𑌦𑌾 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌗𑌨𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑌾 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾 𑌸𑌹

சுவராலாப பேதங்களைப்பாடும் பொழுது, அப்பாட்டைக்கேட்ட இந்திரன், பிரமன் ருத்திரன் முதலிய தேவ சிரேஷ்டர்கள், ஸமர்த்தர்களாயினும், மந்த்ர மத்திம தார மென்னும் காலவகுப்புகளில் தங்கள் சிரசுகளை அசைத்துக்கொண்டு மனதில் கவனித்தும் அவைகளின் உண்மையை அறியாமல் மயங்கினார்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் மதயானைபோல் நடந்து, தமது, பாதபங்கஜங்களின், துவஜம் வச்சிரம் அம்புஜம் அங்குசம் என்னும் ரேகைகளால், பசுக்களின் குளம்பு படிதலால் உண்டாகும் கோகுல பூமியின் வருத்தத்தை நீக்கி, வேணுகானஞ் செய்துகொண்டு தமது அழகிய பார்வையால் எங்களுக்கு மந்மதவிகாரத்தைப் பெருக்க, அதனால் நாங்கள் எங்களுடைய ஆடையும் கூந்தலும் அவிழ்ந்ததும் தெரியாமல் உணர்வற்ற மரம் செடிகளென நின்றோம். (௧௫-௧௭)

𑌮𑌣𑌿𑌧𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌾𑌗𑌣𑌯𑌨𑍍 𑌗𑌾
𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌗𑌨𑍍𑌧𑌤𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌚𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌂𑌸𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍 𑌭𑍁𑌜𑌮𑌗𑌾𑌯𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌰 ॥ ॥௧௮॥

𑌕𑍍𑌵𑌣𑌿𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌵𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌨𑍍𑌵𑌸𑌤 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌗𑍃𑌹𑌿𑌣𑍍𑌯𑌃 ।
𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌮𑌨𑍁𑌗𑌤𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑍋
𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾 𑌇𑌵 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌾𑌶𑌾𑌃 ॥ ॥௧௯॥

𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌦𑌾𑌮𑌕𑍃𑌤𑌕𑍌𑌤𑍁𑌕𑌵𑍇𑌷𑍋
𑌗𑍋𑌪𑌗𑍋𑌧𑌨𑌵𑍃𑌤𑍋 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍂𑌨𑍁𑌰𑌨𑌘𑍇 𑌤𑌵 𑌵𑌤𑍍𑌸𑍋
𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌹𑌾𑌰 ॥ ॥௨௦॥

𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌨𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑍇 𑌭𑍁𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤 ॥௧௮॥ 𑌕𑍍𑌵𑌣𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌦𑌾 𑌕𑍍𑌵𑌣𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌣𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌹𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌃 । 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑌿𑌣𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌨𑍁𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌸𑌤 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌕𑍁𑌤𑌃 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌗𑍋𑌪𑌿𑌕𑌾 𑌇𑌵 𑌤𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌾𑌶𑌾 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௧௯॥ 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌨𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌗𑍋𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌲𑌭𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌨𑌾𑌮𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌦𑌾𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍌𑌤𑍁𑌕𑍇𑌨𑍋𑌲𑍍𑌲𑌾𑌸𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 । 𑌹𑍇 𑌅𑌨𑌘𑍇 𑌯𑌶𑍋𑌦𑍇 𑌤𑌵 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍂𑌨𑍁𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌵𑌶𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑌂 𑌦𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌂𑌤𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌃 𑌹𑌰𑍍𑌷𑍋𑌦𑍍𑌲𑌾𑌸𑌦𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌹𑌾𑌰 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥௨௦॥ 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌦𑌾

ஒரு தருணத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தமக்குப் பிரியமானவாசனையுள்ள துளசி மாலை யணிந்துகொண்டும் தாம் தரித்திருக்கும் சதங்கைகளால் பசுக்களை யெண்ணிக்கொண்டும் தம்முடன் வரும் சிநேகிதனுடைய தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டும் வேணுகானஞ் செய்ய, அதைக் கேட்டுப் பரவசமான கிருஷ்ண மிருகங்களில் ஆணும் பெண்ணும் கோபிகைகள்போல் இல்லற அன்பை மறந்து நற்குணக் கடலாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்கம் நெருங்கின. (௧௮-௧௯)

ஏ அனகே! ஏ யசோதே! உன் குழந்தையாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யமுனை யாற்றில் கோபர்களும் பசுக்களும் தம்மைச்சூழ்ந்திருக்க, குந்த புஷ்பங்களின் மாலைகளால் வேடிக்கையான ஒருவித வேடம்பூண்டு தமது சிநேகிதர்கள் மகிழ விளையாடினர். அப்பொழுது இளங்காற்றானது சந்தனம் போன்ற வாசனையையும்

𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪𑌵𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌂
𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌮𑌲𑌯𑌜𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 ।
𑌵𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌦𑍇𑌵𑌗𑌣𑌾 𑌯𑍇
𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌗𑍀𑌤𑌬𑌲𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌵𑍍𑌰𑍁𑌃 ॥ ॥௨௧॥

𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑍋 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌯𑌦𑌗𑌧𑍍𑌰𑍋
𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌚𑌰𑌣𑌃 𑌪𑌥𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 ।
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌗𑍋𑌧𑌨𑌮𑍁𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇
𑌗𑍀𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑌨𑍁𑌗𑍇𑌡𑌿𑌤𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥ ॥௨௨॥

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌰𑍁𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍀𑌨𑌾—
𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌯𑌨𑍍𑌖𑍁𑌰𑌰𑌜𑌶𑍍𑌛𑍁𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍 ।
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌸𑌯𑍈𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌾𑌶𑌿𑌷 𑌏𑌷
𑌦𑍇𑌵𑌕𑍀𑌜𑌠𑌰𑌭𑍂𑌰𑍁𑌡𑍁𑌰𑌾𑌜𑌃 ॥ ॥௨௩॥

𑌮𑌲𑌯𑌜𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌮𑌲𑌯𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍈𑌃 𑌶𑍀𑌤𑌲𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌨𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌜𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌲𑌯𑌜𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌲𑌯𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍀𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 । 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨 𑌇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌗𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌗𑍀𑌤𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌵𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤 ॥ ௨௧ ॥ 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍॥ 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲 𑌇𑌤𑌿॥ 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌚। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇 𑌨𑌿𑌵𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍। 𑌅𑌤𑌃 𑌯𑌦𑌗𑌧𑍍𑌰𑌃 𑌅𑌗𑌂 𑌧𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑍋𑌦𑍍𑌧𑌰𑌣𑌃। 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍋𑌷𑌣𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌶𑍀𑌲𑍋 𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌣𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃। 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌥𑌿 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌚𑌰𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌉𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯 𑌏𑌕𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯। 𑌗𑍀𑌤𑌃 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 ॥௨௨॥ 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌮𑍁-

குளிர்ச்சியையும் அவருக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து அவர் சுகம்பெற வீசிற்று. கந்தர்வர் முதலிய தேவகணங்களும் வந்திகள்போல் வாத்தியகீதங்களுடன் புஷ்பங்களை வருஷித்து, அவரைச் சூழ்ந்துநின்றார்கள். (௨௦-௨௧)

கோகுலத்தையும் பசுக்களையும் ரக்ஷிக்க கோவர்த்தனகிரியைத் தாங்கின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாயங்காலத்தில் வேணுகானஞ்செய்து பசுக்களை யெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு, கூடவந்தவர்கள் தமது கீர்த்தியைப்பாடவும் பெரியோர்கள் வணங்கவும் புறப்பட்டு கோகுலத்துக் கருகேவந்தார். அதைப் பார்த்த கோபஸ்திரீகள் சிநேகிதர்களாகிய நம்முடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதற்காக, தேவகிவயிற்றுச் சந்திரன், பசுக்களினுடைய குளம்புபடிவதா லுண்டாகும் புழுதி படிந்த முன் மயிர் அழகும், நடந்துவரும் சிரமத்தால்உண்டாகும் ஓர்வித அழகும் நமது நேத்திரத்துக்கு ஆநந்த முண்டாக்க, இதோ வந்துகொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். (௨௨-௨௩)

𑌮𑌦𑌵𑌿𑌘𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨 𑌈𑌷𑌨𑍍—
𑌮𑌾𑌨𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑍀 ।
𑌬𑌦𑌰𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌵𑌦𑌨𑍋 𑌮𑍃𑌦𑍁𑌗𑌣𑍍𑌡𑌂
𑌮𑌣𑍍𑌡𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌨𑌕𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 ॥ ॥௨௪॥

𑌯𑌦𑍁𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋
𑌯𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵𑍈𑌷 𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 ।
𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌪𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌂
𑌮𑍋𑌚𑌯𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌨𑌤𑌾𑌪𑌮𑍍 ॥ ॥௨௫॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍁𑌕𑌃 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌲𑍀𑌲𑌾𑌨𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍀𑌃 ।
𑌰𑍇𑌮𑌿𑌰𑍇𑌽𑌹𑌃𑌸𑍁 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌕𑌾 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௨௬॥

[illegible]

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வனமாலை அணிந்து, கண்கள் சுழல விழித்துக்கொண்டு சுவர்ணமயமான குண்டலங்களின் காந்தி கன்னங்களில் வீசுவதால் இலந்தைப் பழமென வெளுத்த முகமுடையவராய் சிநேகிதர்கள் மனமகிழவும் பசுக்களுக்கு வெயிலினாலுண்டாகும் வருத்தம் விலகவும் மதயானையென விளையாடிக்கொண்டு சந்திரோதய மானதுபோல் சாயங்காலத்தில் கோகுலத்தி னருகே சென்றா ரென்று சில கோபஸ்திரீகள் பேசிக்கொண்டார்கள். (௨௪-௨௫)

சுகர் கூறுகிறார்.

அரசனே! இவ்விதம் கோபஸ்திரீகள் ஒவ்வொருதினம் பகலிலும்

இதி ஶ்ரீமத்³பா⁴க³வதே த³ஶமஸ்கந்தே⁴

ஶ்ரீக்ருஷ்ணக்ரீடா³யாம் கோ³பீ

யுக³ளகீ³தவர்ணநம்

பஞ்சத்ரிம்ஶோऽத்⁴யாய:.

கா³யந்த்ய: க்ருஷ்ணே சித்தம் யேஷாம் தந்நாஜீவிதம் யாஸாம் தா: க்ருஷ்ணே ஏவ மந:ஸங்கல்போ யாஸாம் தா:। மஹாந் உத³ய உத்ஸவோ யாஸாம் தா:। அஹ:ஸு ரேமிரே॥

இதி பா⁴வார்த²தீ³பிகாயாம்

பஞ்சத்ரிம்ஶாத்⁴யாய வ்யாக்²யா.

கிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டும் அவரிடத்தில் தமது ஜீவனை வைத்துக்கொண்டும் அவரது விளையாட்டைப் பாடிக்கொண்டும் சந்தோஷ படைந்தார்கள்.

கோபிகைகளுடைய யுகள கீதமாகிய

35 - வது, அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

॥षट्त्रिंशाध्यायप्रारम्भः॥

॥श्रीशुकः॥

वृषभासुरवधः

अथ तर्ह्यागतो गोष्ठमरिष्टो वृषभासुरः।
महीं महाककुत्कायः कम्पयन् खुरविक्षताम्॥ ॥१॥
रम्भमाणः खरतरं पदा च विलिखन्महीम्।
उद्यम्य पुच्छं वप्राणि विषाणाग्रेण चोद्धरन्॥ ॥२॥
किञ्चित्किञ्चिच्छकृन्मुञ्चन्मूत्रयन्स्तब्धलोचनः।
यस्य निर्ह्रादितेनाङ्ग निष्ठुरेण गवां नृणाम्॥ ॥३॥

षट्त्रिंशे तु हतेऽरिष्टे नारदोक्त्या [illegible]।
वसुदेवसुतौ ज्ञात्वा कंसोऽक्रूरं समादिशत्॥
[illegible] निहत्य सः।
[illegible] अरिष्टकः॥

अथेति । एवं [illegible] हिः कृष्णं प्राप्तं दृष्ट्वा व्रजस्य [illegible] अथ शब्दः [illegible] वृषभाकृति रम्भमाणः तं वर्णयति महीमित्यादि सार्धत्रयेण । महान्तौ ककुत्कायौ यस्य सः। खुरैः विक्षतां दारितां महीं कम्पयन्॥१॥ रम्भमाण इति रम्भमाणः वृषभजातिशब्दं कुर्वन् । विलिखन् विदारयन् । उद्यम्य

36—வது அத்தியாயம்.

விருஷபாசுர வதம்.

அரசனே ! பிறகு ஒருகாலத்தில் அரிஷ்டன் என்றெரு அசுரன் பருத்த திமிலும் உடலு முடைய இடப வேடம் பூண்டு, பூமி நடுங்க நடந்து டுக்காரம் போட்டுக்கொண்டும் குளம்புகளால் பூமியைக் கீறிக்கொண்டும் வாலை மேலே வீசிக்கொண்டும் நீண்ட கொம்புகளின் நுனியால் மண்ணுங்கட்டிகளைக் குத்தித் தூக்கிக்கொண்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மலஜலங் கழித்துக் கொண்டும் கண்களைப் பயங்கரமாகத் திறந்துகொண்டும் கோகுலத்தினருகிற் சென்றான். (க-உ-ங)

அச்சப்தத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் பயமடைந்த கோபஸ்தரீகள் பசுக்கள் இவைகளுடைய கர்ப்பங்கள் கலங்கி அழிந்தன. அந்த இடபத்தின் திமிலே மலையென்றெண்ணி அதன் பக்கம் மேகங்கள்வந்து தங்கின. மிகக் கூர்மையான கொம்புகளையுடைய அந்த இடபத்தைப் பார்த்து கோபர், கோபிகைகள், பசுக்கள் யாவும் பயமடைந்து கோகுலத்தைவிட்டு வெளியே ஓடிப் போய் ஏ கிருஷ்ணு ! ஏ கிருஷ்ணு ! என்று கதறிக்கொண்டு யாவரும் பகவானைச்

𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍈।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌘𑌨𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌕𑍁𑌦𑍍𑌯𑌚𑌲𑌶𑌙𑍍𑌕𑌯𑌾 ॥ ॥௪॥
𑌤𑌂 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍁𑌃।
𑌪𑌶𑌵𑍋 𑌦𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌵𑍁𑌰𑍍𑌭𑍀𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ ॥௫॥
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌯𑍁𑌃।
𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌭𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௬॥
𑌮𑌾 𑌭𑍈𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌷𑌾𑌸𑍁𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍।
𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑍈𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌦 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥ ॥௭॥
𑌬𑌲𑌦𑌰𑍍𑌪𑌹𑌾𑌹𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌫𑍋𑌟𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌽𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌲𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍋𑌪𑌯𑌨𑍍।
𑌸𑌖𑍍𑌯𑍁𑌰𑌂𑌸𑍇 𑌭𑍁𑌜𑌾𑌭𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 ॥ ॥௮॥
𑌸𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍋𑌪𑌿𑌤𑍋𑌽𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌖𑍁𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌨𑌿𑌮𑍁𑌲𑍍𑌲𑌿𑌖𑌨𑍍
𑌉𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌭𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌮𑍇𑌘𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑍁𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍॥ ॥௯॥

[illegible]

சரணமடைய, அவர், மிக்க பயமடைந்தோடிவந்து தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களைப் பார்த்து, அஞ்சேலென அபயந்தந்து சமாதானப் படுத்திவிட்டு அந்த அசுரனைப் பார்த்து, ஏ துஷ்டா ! ஏ மூடா ! பசுக்களையும் பையன்களையும் பயப்படுத்துவதில் யாதுபயன் ? உன்னைப்போல் கெட்டநடத்தை யுள்ளவர்களின் கர்வத்தையும் கொழுப்பையும் அடக்க நானிருக்கிறேன். இங்குவா ? என்றழைத்து, கைகொட்டி அரிஷ்டாசுரனுக்குக் கோபமுண்டாக்கி, தமது தோழனுடைய தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டு நின்றார். (௪-௮)

இவ்விதம் கோபமுண்டுபண்ணப்பட்ட அரிஷ்டனாகிய அந்த இடபமானது, பூமியைக் குளம்புகளால் கீறிக்கொண்டும் வாலை ஆகாசத்தில் தூக்கி வீசி மேகமண்டலத்தைச் சுற்றிக்கொண்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்

அக்₃ரந்யஸ்தவிஷாணாக்₃ர: ஸ்தப்₃தா₄ஸ்ருக்₃லோசநோ(அ)ச்யுதம் ।
கடாக்ஷிப்யாத்₃ரவத்தூர்ணமிந்த்₃ரமுக்தோ(அ)ஶநிர்யதா₂ ॥ ॥௧௦॥
க்₃ருஹீத்வா ஶ்ருங்க₃யோஸ்தம் வா அஷ்டாத₃ஶ பதா₃நி ஸ: ।
ப்ரத்யபோவாஹ ப₄க₃வாந் க₃ஜ: ப்ரதிக₃ஜம் யதா₂ ॥ ॥௧௧॥
ஸோ(அ)பவித்₃தோ₄ ப₄க₃வதா புநருத்தா₂ய ஸத்வரம் ।
ஆபதத் ஸ்விந்நஸர்வாங்கோ₃ நி:ஶ்வஸந் க்ரோத₄மூர்ச்சித: ॥ ॥௧௨॥

தமாபதந்தம் ஸ நிக்₃ருஹ்ய ஶ்ருங்க₃யோ:
பதா₃ ஸமாக்ரம்ய நிபாத்ய பூ₄தலே ।
நிஷ்பீட₃யாமாஸ யதா₂(ஆ)ர்த்₃ரமம்ப₃ரம்
க்ருத்வா விஷாணேந ஜகா₄ந ஸோ(அ)பதத் ॥ ॥௧௩॥
அஸ்ருக்₃வமந் மூத்ரஶக்ருத் ஸமுத்ஸ்ருஜந்
க்ஷிபம்ஶ்ச பாதா₃நநவஸ்தி₂தேக்ஷண: ।
ஜகா₃ம க்ருச்ச்₂ரம் நிர்ருதேரத₂ க்ஷயம்
புஷ்பை: கிரந்தோ ஹரிமீடி₃ரே ஸுரா: ॥ ॥௧௪॥

அக்₃ரே ந்யஸ்தே விஷாணாக்₃ரே யஸ்ய ஸ: । ஸ்தப்₃தே₄ அஸ்ருஜீ லோசநே யஸ்ய ஸ: । கடாக்ஷிப்ய கடாக்ஷேண திர்யக் நிரீக்ஷ்ய ॥ க்₃ருஹீத்வேதி ॥ ப்ரத்யபோவாஹ ப்ரதிகூலமபோவாஹ ॥ ௧௧ ॥ ஸ இதி ॥ அபவித்₃த₄: அபக்ஷிப்த: । ஸ்விந்நாநி ஸ்வேத₃யுக்தாநி ஸர்வாங்கா₃ணி யஸ்ய ஸ: । க்ரோதே₄ந மூர்ச்சித: க்ரோத₄மூர்ச்சித: ॥ ௧௨ ॥ தமிதி ॥ க்ருத்வா விஷாணம் உத்பாட்ய தேநைவ விஷாணேந ஜகா₄ந ஸ அபதத் ॥ ௧௩ ॥ அஸ்ருகி₃தி ॥ அஸ்ருக்₃வமந் அஸ்ருஜம் வமந் । அநவஸ்தி₂தே ஈக்ஷணே யஸ்ய ஸ: । நிர்ருதேர்யமஸ்ய க்ஷயம் ॥

கொண்டும் கொம்புகளை முன்பக்கம் நீட்டிக்கொண்டும் தேவேந்திரனால் உண்டாக்கப்படும் இடிபோல் வேகமாக ஓடி அவரைத் துரத்திற்று. (௯-௧௦)

பகவான் அந்த இடபத்தின் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு யானை மற்றொருயானையை மோதித் தள்ளுவதுபோல் பதினெட்டு அடி தூரம் பின்னுக்குத்தள்ளினர். (௧௧)

இப்படிப் பகவானல் தள்ளுண்ட அந்த இடபமானது மறுபடி யெழுந்திருந்து உடல் முழுதும் வேர்க்கப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கோபத்தினல் பரவசமாகி வேகத்துடன் மறுபடியும் எதிர்த்தது. (௧௨)

கிருஷ்ணபகவான் அந்த இடபத்தினது கொம்புகளை மறுபடியும் பிடித்துப் பூமியில் தள்ளிப் புரட்டி ஈரத்துணியைப்போலாக்கி காலால்மிதித்துக் கசக்கி அதனுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கி, அவைகளால் அதை அடிக்கவே அது புரண்டு விழுந்து இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டும் மலஜலங்களைக் கழித்துக்கொண்டும் கை கால்களை உதறிக்கொண்டும் கண்கள் துடிக்கக் கஷ்டமடைந்து உயிர் துறந்தது. இதைப்பார்த்த தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்து பகவானைத் துதித்தார்கள். (௧௩-௧௪)

𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌕𑍁𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌬𑌲𑍋 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌯𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃 ॥௧௫॥

𑌅𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 ।
𑌕𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌥𑌾𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 ॥ ॥௧௬॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌕𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑌮𑌾𑌹𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌯
𑌅𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌶𑍋𑌦𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌚 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌾 ॥ ॥௧௭॥
𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌵𑍈 𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌤𑌾𑌃।

𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌨𑌸𑍃𑌕𑍍। 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍 𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌅𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌃। 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌷𑍍𑌟𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌜𑌗𑌾𑌮। 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾॥௧௪॥ 𑌏𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌨𑌯𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃 𑌨𑌯𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃॥௧௫॥ 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌨𑌮𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑌾𑌰𑌯𑌾𑌹 𑌕𑌂𑌸𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌤𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌶𑍀𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥ 𑌤𑌦𑌾𑌹—𑌅𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃। 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 ॥ ௧௬ ॥ 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹—𑌯𑌶𑍋𑌦𑌾𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿। 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌗𑌰𑍍𑌭𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌶𑍋𑌦𑌾𑌯𑌾𑌃𑌸𑍁𑌤𑌾𑌮𑌾𑌹—𑌯𑌶𑍋𑌦𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌤𑌮𑌾𑌹 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌚𑌦𑍇𑌵𑌕𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂𑌸𑍁𑌤𑌮𑌾𑌹—𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍁𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂𑌰𑌾𑌮𑌂𑌚 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑌹𑌾𑌯𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌹—𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍁𑌤𑍌 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌗𑌤𑍌 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 । 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥ ௧௭ ॥ 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿॥

இவ்விதம், இடபவேடங் கொண்டுவந்த அசுரனைக் கொன்று தமது இனத்தார் துதிக்க, கோபஸ்திரீகள் நேத்திரானந்தமடைய பலராமருடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோகுலத்தில் பசுக் கொட்டடிக்குள் பிரவேசித்தார். (௧௫)

அற்புதமாக விளையாடிவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அரிஷ்டாசுரனைக்கொன்றபிறகு திரிகால ஞானியாகிய நாரதமகாமுனிவர் கம்ஸனைப் பார்த்து, அக்கன்னிகை (கம்ஸன் கத்தியால்வெட்ட உயர எறிந்தபோது மாயையானவள்) யசோதையினுடைய புத்திரியென்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவகியினுடைய குமாரனென்றும் பலராமன் ரோகிணியினுடைய பிள்ளையென்றும் அப் பிள்ளைகளை வசுதேவன் பயந்து தன் மித்திரனாகிய நந்தகோபனிடத்தில் பாதுகாத்துவரும்படிகொடுத்தானென்றும் அக் குழந்தைகள் இருவருந்தான் நீ யனுப்பின யாவரையும் கொன்றார்களென்றும் கூறினர். (௧௬-௧௭)

𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍋𑌜𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍋𑌪𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌚𑌲𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌨𑌿𑌶𑌾𑌤𑌮𑌸𑌿𑌮𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌜𑌿𑌘𑌾𑌂𑌸𑌯𑌾 ‖ ‖௧௮‖
𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌤𑍌 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌹𑌮𑌯𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍈𑌰𑍍𑌬𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌸𑌹 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾 ‖ ‖௧௯‖
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑍌 𑌕𑌂𑌸 𑌆𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌶𑌿𑌨𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌹𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌕𑍇𑌶𑌵𑍌 ‖ ‖௨௦‖
𑌤𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌚𑌾𑌣𑍂𑌰𑌶𑌲𑌤𑍋𑌶𑌲𑌕𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 ।
𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌹𑍂𑌯𑌾𑌹 𑌭𑍋𑌜𑌰𑌾𑌟𑍍 ‖ ‖௨௧‖
𑌭𑍋 𑌭𑍋 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰𑌚𑌾𑌣𑍂𑌰𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑍌 ।
𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇 𑌕𑌿𑌲𑌾𑌸𑌾𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌕𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑍇𑌃 ‖ ‖௨௨‖
𑌰𑌾𑌮𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌿𑌲 𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍌 ।
𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌹𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌲𑍍𑌲𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾 ‖ ‖௨௩‖
𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌮𑌲𑍍𑌲𑌰𑌙𑍍𑌗𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌪𑍌𑌰𑌾 𑌜𑌾𑌨𑌪𑌦𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑌮𑍍 ‖ ‖௨௪‖

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌤𑌂 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌅𑌸𑌿𑌂 [illegible]
‖ ௧௮ ‖ **𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿** ‖ 𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌤𑌵 𑌵𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾𑌂 । 𑌸𑍁𑌤𑍌
𑌨𑌵𑌯𑍌𑌵𑌨𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸 𑌵𑌚𑌸𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 ‖
௧௯ ‖ ௨௨ ‖ **𑌰𑌾𑌮𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿** ‖ 𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍌 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍇𑌨
𑌵𑌾 । 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌉𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍌 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌹 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌹𑍇𑌤𑌿 ‖ ௨௩ ‖ **𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾 𑌇𑌤𑌿** ‖ 𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾

இதைக் கேட்ட போஜபதியாகிய கம்ஸன், பஞ்சேந்திரியங்களும் பதரக் கோபமடைந்து, வசுதேவரைக் கொல்வதற்காகக் கூர்மையான கத்தியைக் கையிலெடுத்தான். அதை நாரதர் தடுக்கவும், இவனுடைய பிள்ளைகளல்லவா நமக்கு எமன் என நினைத்து, வசுதேவனையும் தேவகியையும் சங்கிலியால் கட்டச்செய்தான். நாரதர் போனபிறகு கேசி என்பவனை யழைத்து நீ பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் கொன்றுவிடு என்று சொல்லி யனுப்பினான். (௧அ-௧௯.௨௦)

அதன்பிறகு முஷ்டிகன், சாணூரன், சலதோசலகன் முதலிய மந்திரிமார்களையும் யானைப்பாகர்களையும் கம்ஸன் வரவழைத்து, வீரர்களாகிய சாணூர முஷ்டிகர்களே ! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். நந்தகோகுலத்தில் வசிக்கும் ஆனகதுந்துபி (வசுதேவன்) யின் புத்திரர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் எனக்கு எமனென்றல்லவா குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது ? அவர்கள் இவ்விடம் வரும்போது அவர்களோடு நீங்கள் மல்யுத்தம்செய்து அவர்களைக் கொன்றுவிடுங்கள். உக-உங

யுத்தகளத்தில் பலவிதமான திவ்விய மஞ்சங்கள் தயார் செய்யப்படட்டும் நமது நகரத்துள்ளவரும் மற்ற தேசத்தார்கள் யாவரும் தங்கள் இஷ்டப்படி யுத்தவேடிக்கைகளைப் பார்க்கட்டும். (உக(உச)

महामात्र निबोधेदं वचो मम महामते ।
गजः कुवलयापीडः [illegible] ॥ २५ ॥
संस्थाप्यो [illegible] रङ्गस्य [illegible] ।
तेन तौ तत्र हन्तव्यौ सुतावानकदुन्दुभेः ॥ ॥ २६ ॥
[illegible] कथं मया ।
स्वस्रीयौ भोजराजस्य कंसस्य जगतीपतेः ॥ ॥ २७ ॥
इत्युक्तस्तं महामात्रं कंसस्तत्र [illegible] ।
उवाच [illegible] वचनं सर्वेषां शृण्वताम् [illegible] । ॥ २८ ॥

[illegible] ॥ २४ ॥ महामात्रेति । गज इति [illegible] ॥ २५ ॥ तेनेति । [illegible] ॥ २६ ॥ [illegible] भोजराजस्य [illegible] जगतीपतेः [illegible] ॥ २७ ॥ इत्युक्त इति । [illegible] ॥ २८ ॥ शृण्वतामिति । [illegible] ॥ २९ ॥ [illegible]

மகா புத்திசாலியாகிய யானைப்பாகனே! யான் சொல்வதைக்கேள்; குவலயாபீடமென்னும் யானையின் துதிக்கையில் இருப்புலக்கையைக் கொடுத்து யுத்தகளத்தின் தலைவாசலில் நிறுத்திவை. (௨௫)

வசுதேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய இராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்விடம் வந்ததும் அந்த யானையைக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்லுங்களென்று (கம்ஸன்) கட்டளையிட்டான். (௨௬)

அதைக் கேட்ட யானைப்பாகன் மனங்கலங்கி ஜகத்பதியாகிய போஜமகாராஜனுக்கு மருகர்களான இவ் விருவரையும் நான் எவ்விதம் கொல்வேனெனக் கூறினன். (௨௭)

ஏ அரசனே! துர்புத்தியுள்ள கம்ஸன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டதும் அங்கு கூடியிருக்கும் யாவரும் அறிய, யானைப்பாகனைப்பார்த்து பின் வருமாறு கூறுகிறான். (௨௮)

॥ கம்ஸ: ॥

ஶ்ருணுத்⁴வமேதத்³வசனம் மயோதி³தம்
நிஶம்ய ஸர்வம் ஹ்ருதி³ தா⁴ரயந்து ச ।
யேனாஹமேதேஷு ஸுஹ்ருத்ஸ்வனாத³ராத்
சராமி பா³ல்யேஷ்வபி தத்ர காரணம் ॥ ௨௯ ॥

மாதா மம மஹாபா⁴கா கதா³சித்³ருதுவீக்ஷணா ।
விசரந்தீ க்³ருஹோத்³யானே மந்த³மாருதவீஜிதே ॥ ௩௦ ॥

அஶோகவகுலபுந்நாக³பூகபுஷ்பஸுஶோபி⁴தே ।
ப்⁴ரமத்³ப்⁴ரமரஸம்பாதகூஜத்கோகிலஸம்யுதே ॥ ௩௧ ॥

ந்ருத்யச்சி²கி²நிவஹே ச கபிக்ரீடா³விலாஸினி ।
வஸந்தஸமயே ரம்யே தாலஷண்டா³வ்ருதே வனே ॥ ௩௨ ॥

சரந்தீ தத்ர ஸா மாதா விஹாரார்த²ம் ஸமாவ்ருதா ।
பதிவ்ரதா காமவஶாத்³ ப⁴ர்த்தாரம் ஸஸ்மார ஸா ததா³ ॥ ௩௩ ॥

விசரந்தீ க்³ருஹேஷ்வித்யாஹாரா: உத்³யானகேளிப்ரதே³ஶ: உத்³யானம் விஶிநஷ்டி மந்தே³த்யாதி³நா । வீஜிதே கம்பிதே ॥ ௩௦ ॥ ௩௧ ॥ ந்ருத்யதி³தி ॥ கபிக்ரீடா³விலாஸ்யுக்தஸ்தான: । தேன ஸம்வ்ருதே கிமர்த²மித்யாஹ தத்³ஸுதேன காமோத்³ரேகஜனகதயா மனோஹர இத்யர்த²: । ஸாலா: ப்⁴ரமத்³ப்⁴ரமரேத்யாதி³னோக்தா வ்ருக்ஷதருவ்ருக்ஷ விஶேஷா: । ஸஞ்சாராவ்ருக்ஷ வ்ருக்ஷாவாதேஷாம் மாலயேன மண்டி³தே ஸ்வலங்க்ருத இத்யர்த²: ॥ ௩௨ ॥ ஸ்வயம் தத்³ராவ்ருதமாஹ சரந்தீத்யாதி³னா । தத்ர வனே மாதா ஸதாரம் விஹாரார்த²ம் ஸ்த்ராஹ ஸதா ஸ்னாதா ஸலங்க்ருதா ஸ்னாதா ஸலங்க்ருதா ஸமலங்க்ருதா ॥ ௩௩ ॥ ஸ்ம்ருதி ॥ ஶ்லோகத்³வயமேகான்வயம் । ஸர்வர்த்தூனாம் ஸர்வஜந்துமனோஹரத்வாய விஶேஷதாய வேஷ்டனா

கம்ஸன் கூறுகிருன்.

ஆதிமுதல் யான் எனது பந்துக்களுக்கு விரோதமாக நடப்பதன் காரணத்தை விளக்குகிறேன். அதைக் கேட்டு மனதில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். (௨௯)

முன்னெருசமயம் வசந்தகாலத்தில், மந்தமாருதம் வந் துலாவுவதும், அசோகம், வகுளம், பூகம் புன்னுகம் முதலியவைகளின் மலர் மலர்ந்து அழகு வாய்ந்ததும் அவைகளில் வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்து உலாவுவதும், குயில்கள் கூவிக்கொண்டும் மயில்கள் ஆடிக்கொண்டும் குரங்குகள் விளையாடிக்கொண்டும் இருப்பதான அனேக தாலமரக்கூட்டங்கள் நிறைந்ததுமாய் நமது அரண்மனைக் கருகாமையிலுள்ள உத்தியானவனத்தில் எனது மாதா ருதுகாலஸ்நானஞ்செய்து அலங்கரித்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கையில் பதிவிருதையாகினும் காமவிகார மதிகரித்துத் தனது பர்த்தாவை நினைத்தாள். (௩௦-௩௩)

அத்ரைவ ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸமயே த்ரமிளோ நாம நாமத: |
ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வத: காநநே த்ருஷ்ட்வா மாமேகசாரிணீம் || ||௯௪||

விஜ்ஞாய சிந்திதம் தஸ்யாஸ்ஸ்வபர்த்ருஸத்ருஶாக்ருதி: |
உக்ரஸேநவபுர்பிப்ரத் ஸ்மிதாபாங்கவீக்ஷிதை: || ||௯௫||

மாமாஸஸாத காமார்த்த: காமசாரோ பதிவ்ரதாம் |
அஜாநதா மயா ஸார்த்தம் ரேமே தேந ஸமம் வநே || ||௯௬||

ஸா தம் விதித்வா ரமணேதரம் ஸதீ
நிதாந்தகேதாவிலலோசநாஶயா |
உவாச கஸ்த்வம் கிதவார்யகர்ஹிதம்
துராத்மநா யேந க்ருதம் மயீத்ருஶம் || ||௯௭||

|| த்ரமிள உவாச ||

இதி ப்ருவாணாம் பரிஸாந்த்வயந் ஶநை—
ஸ்ஸதீமுபாஹூய த்ரமிளோ(அ)ப்யபாஷத |

அத: நாம்நா த்ரமிளோ நாம த்ரமிள இதி ப்ரஸித்த: ஸர்வஜ்ஞத்வயுக்த: உக்ரஸேநஸம்ப-ந்திவபுர்பிப்ரத் ஸ்மயமாந: ஸ்மிதாபாங்கவீக்ஷிதைஸ்ஸஹிதம் யதா பவதி ததா காநநே வநே ஏகயா ஸஞ்சாரோ யஸ்யாஸ்தாம் வநே ஏகாகி ஸஞ்சாரிணீமித்ய-ர்த்த: ததாபி பதிவ்ரதாம் மாமாஸஸாத | ஸா ச அஜாநதா நாம அயம் ப்ராயாஜா-நதீ அஹம் ஸ்வாப்ருதேந ஸம்ரேமே || ௯௬ || தத: கிம் தத்ராஹ — ஸேதி ||

அச்சமயத்தில் சகல பிராணிகளுடைய கருத்தையு மறிய வல்லமையுள்ள ரமிளனென்று பேர்கொண்ட ஓர் கந்தருவன், தனியே சஞ்சரிக்கும் என் மாதாவைப் பார்த்து, மறைந்து அவ்விடத்திலேயே திரிந்துகொண்டிருந்து அவள் கருத்தையு மறிந்து உக்கிரசேனன்போல் (என்பிதா) உருவங்கொண்டு, தனியே தன்னிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பினும் பதிவிருதாதர்மத்தினின்று சிறிதும் தவறாத அந்த ஸ்திரீயின் அருகில், மந்தகாசப் பார்வையோடு இனிமையாகப் பேசிக்கொண்டு சென்றான். அந்த ஸ்திரீ அவ னுண்மை தெரியாமல் அவனிடம் நெருங்கி, அவ் வனத்தில் அவனோடு சுகித்தாள். (௯௪-௯௬)

பிறகுஅவள்அவனைத்தன் கணவனல்லவென்றறிந்து, பதிவிருதை யானதால் மிக்க வருந்தி மனங்கலங்கி,கலங்கிய கண்களோடு அவனைப்பார்த்து ஏ துஷ்டா! பெரியோர்கள் இகழப்பட்ட இவ்விதமான கெட்ட காரியத்தைத் து:எண்ணத்துடன் செய்த நீ யார் என்று கேட்டாள். (௯௭)

திரமிளன் கூறுகிறான்.

ஏ பெண்ணே! நாங்கள் கந்தர்வகுலத்தில் பிறந்தவர்கள். தேவர்களுக்கொப்பானவர்கள். அவர்களுக்கரசனாகிய இந்திரனோடு சஞ்சரிப்பவர்கள். ஏ உத்தமியே! உன்னைப்போன்ற மனுஷிய ஸ்திரீகளுக்கு நாங்கள் கிடைப்பது அரி

[illegible]
[illegible] ॥௧௮॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥௧௯॥

[illegible]
[illegible] ॥௨௦॥

[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ॥௨௨॥

[illegible]

தென்றறி. மேலும் மூப்பு மரணம் முதலிய பலவிதமான மனோவியாதிகளை அனுபவிக்கும் மனிதர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், அதிகமான பேதமிருக்கிறதன்றோ? (௧௮-௧௯)

அதைக்கேட்ட அந்த ஸ்திரீ மிக்ககோபம் கொண்டு மனங்கலங்கி தேவர்களுக்குள் இகழ்ச்சியான ஏ துஷ்டா! இந்த பூமி ஜலம் அக்கினி வாயு ஆகாசம் சந்திரன் சூரியன் யமன் திசைகள் சந்தியாகாலம் இவர்களுக்குப் பயப்படா

ஸ த்வம் கிமிதி காமம் ஹித்யஸ்தாம்ஸ்வயமஸ்யகாரயஸே ।
இதி ப்ருவந்தீம் ப்ரோவாச கந்தர்வஶ்சாபஶங்கித: ॥ ॥௪௩॥
பத்மே பத்மகந்தே பத்மாக்ஷி மாநுஷ்யாஸு ஸுராணாம் ।
நராணாம் தேவகாந்தாஸு ப்ரதிரோதோ ஹி ஸங்கம: ॥ ॥௪௪॥
ஜாநீஹி மாம் மா க்ருதா: ஶங்காம் விஸ்ரம்பம் கச்ச ஸுந்தரி ।
தஸ்மாத் தே ஜாயதாம் புத்ரோ வீர்யம் ந வ்யர்த்தம் பவேத் ॥ ॥௪௫॥
ஶ்ரீமாந் தீமாந் மஹோத்ஸாஹோ ந தே ஸந்தாபயேத் ம்ருஷா ।
இத்யேவம் வாதிநம் க்ருத்தா மம மாதா யஶஸ்விநீ ॥ ॥௪௬॥
ப்ராஹ ஸம்த்யஜ்ய ஸந்தப்தா பாதிவ்ரத்யம் ஸ்வதர்மநுத் ।
நிஷ்டுரோ ஹிம்ஸ்ரகர்மா தே பாபிஷ்டோ பவிதா ஸுத: ॥ ॥௪௭॥

நராணாம் தேவகாந்தாஸு ப்ரதிரோதோ ஹி ஸங்கம இதி ॥௪௩॥௪௪॥ ஶாபஶங்கயா கந்தர்வஸ்ய வசநம் ஶ்ருத்வா — பத்மகந்தே இதி ॥ ப்ரதிரோத: ஸங்கம: பத்மகந்தே ப்ரதிரோதவிருத்தா: தத்ர பத்மகாந்தவிருத்தா: பத்மகந்த இதி வ்யாக்யா விருத்த இத்யர்த்த: ॥ ஹே பத்மாக்ஷி பத்மகந்தி ஶிவளகஸாம் மாநுஷ்யாஸு மாநுஷீஷு ஸுராணாம் ஸங்கம: ப்ரதிரோத இத்யர்த்த: ॥௪௪॥௪௫॥ ப்ராஹேதி ॥ ஸ்வதர்மநுத் பாதிவ்ரத்யம் ஸந்த்யஜ்ய ஸந்தப்தா ஸ்வதர்மநுதம் பாதி

மல், ஒருவனத்தின் மத்தியிலிருக்கும், தெளிவான ஒரு தாமரைக்குளத்தை மதவெறியால் சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு யானை கலக்குவது போல், இவ்விதமான கெட்ட காரியத்தைச் செய்து என் பதிவிருதா தர்மத்தைக் கெடுத்து என்னைப் பாவியாகச் செய்து, எனக்குச் சமாதானமும் சொல்வது சரியா?

(௪௰-௪௧-௪௨-௪௩)

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட கந்தர்வன் பயந்து, சபிப்பளென்று சந்தேகித்து, ஏ பத்மாக்ஷி! பத்மகந்தி மானிட ஸ்திரீகளிடத்தில் தேவர்களுடைய சங்கமம் விரோதமற்றதென்றும் தேவ ஸ்திரீகளிடத்தில் மனிதர்களுடைய சங்கமம் விரோதமென்றுமிருப்பதால், இது விஷயம் குற்றமாகாது; ஆகையால் உன்னை நான் கெடுக்கவில்லை, என்னுடைய வீரியம் வீணாகாது, ஸ்ரீமானும் புத்திமானும் மகாதீரனுமுள்ள பிள்ளை உனக்கு உண்டாகும்; நான் சொல்வது பொய்யல்லவென்று பதில் தெரிவித்தான்.

(௪௪-௪௫)

இவ்விதம் சொல்லும் கந்தர்வனைப்பார்த்த என்தாய், தர்மத்தின் எல்லை கடந்து நல்லோர்கள் நிந்தைக்காளாகிக் காமத்திற்குப் பரவசப்பட்ட மகாபாபியான நீ, பதிவிருதையென்று பேர் பெற்றவளான என்னுடைய உக்ரமான பாதிவிருத்தியத்தைக் கெடுத்துப் பரிதபிக்கும்படி செய்தபடியால், இனிப்பிறக்கும் உன் பிள்ளை கொடூரனாகவும் ஸாகசியாகவும் சற்றும் நற்குணமற்றவனாக

क्रोधेऽस्मिन् तनयो ह्यस्यास्तापसी निगूर्णोदयः ।
नानाद्रोहो देवतानां द्विजानां च तपस्विनाम् ॥ ॥௪௮॥
इत्थं वचं श्रुत्वा तस्यास्सः क्रुद्धायां शापशङ्कितः ।
तावकानां भवेद्दुर्मित्रत्वं त्वन्तरधीयत ॥ ॥௪௯॥
मते तस्मिन्नु गृहादन्यानाथा च यशस्विनी ।
केनाप्यज्ञाततत्त्वा सा गृहानेवाभ्यवर्तत ॥ ॥௫௦॥
ततस्सा गर्भिणी काले काले नैव सुषाव माम् ।
इति मे नारदः प्राह कदाचिद्भगवानृषिः ॥ ॥௫௧॥
तदा प्रभृत्यहं द्वेष्मि तानेतान् बन्धुदुर्जनान् ।
यथैवं तत्र प्रमाणं हि विष्णोर्देवि भो सदा ॥ ॥௫௨॥
उग्रसेनं च दुर्बुद्धिं देवकं च दुराशयम् ।
वसुदेवं च कितवं तांश्च तद्वाश्रयान् ॥ ॥௫௩॥

प्रत्याहानेः सन्तापयन्त आसतीत्यर्थः । निस्सेतोरविवेकस्य भिन्नप्र-
तस्य सद्गसम्पत्पुत्रस्य॥௪௭॥௫௧॥ तदेति॥ बन्धुदुर्जनान् बन्धुरू-
पान् दुर्जनान् सदैवाहं द्वेष्मि किं त्वया प्रियं प्रमाणं
साक्षाद्द्रष्टारः साक्षिण इत्यर्थः॥௫௨॥௫௩॥ उग्रेति॥ दुर्बुद्धिं
सन्तप्तां भवद्विधं प्रियतादिति । वसुदेवं यथा तथा नृदेवस्याति
नृदेशं करोतीत्यर्थः॥௫௪॥ ताह्यादिति॥ इमे नन्दादयः कंसजेनता

வும் தேவர்கள் முனிவர்கள் வேதியர்கள் இவர்கள் அனுக்கிரகத்திற்கு அபாத்திரனுமாக இருக்கக்கடவனென்று சபித்தாள். (௪௭-௪௮)

இவ்விதம் கோபத்துடன் அவள் சொன்ன பிறகு கந்தர்வன் அவள் சாபத்திற்குப்பயந்து, பிறக்கும் பிள்ளை தன்சொந்த ஜனங்களுக்கே சத்துருவாகயிருக்கட்டுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்து சென்றான். இவ்விதம் நடந்தது யாருமறியாராதலால், என் தாய் தனது பெருமையில் சிறிதும் குறைவடையாமல் உபவனத்தை விட்டுத்திரும்பி வீடுசென்று, அன்றுமுதல் கர்ப்பந்தரித்துசரியான காலத்தில் என்னைப் பெற்றாளென்பதாக, பகவானாகிய நாரத மகாமுனிவர் ஓர் சமயத்தில் எனக்குத்தெரிவித்தார். (௪௯-௫௦-௫௧)

அதுமுதல் நான் என் பந்துஜனங்களை துஷ்டர்களென்றெண்ணி எப்பொழுதும் பகைக்கிறேன். அவர்களும் என்னைப் பகைக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரியும். (௫௨)

ஆகையால் புத்தியில்லாதவனான உக்கிரசேனன், கெட்ட எண்ணமுள்ள தேவகன், தூர்த்தனாகியவசுதேவன், இவர்களை அண்டியிருக்குமற்றவர்கள் இவர்களைக் கொல்லுவதில் கந்தர்வ புத்திரனாகியஎனக்கு யாதொரு தோஷமுமுண்டா

ஹத்வா நஜாயதே தோஷோ ஹ்யஸ்ய ம்ருத்யுஜநந: |
தேநாதேக்ஷ்யாமி ஸர்வேஷாம் ஹநிஷ்யாமீதி தாவஹம் ||௫௪||
தாப்யாம் ஹஸ்தாப்யாம் பாஹுப்யாம் குஞ்ஜரேண பலீயஸா |
க்ருத்வா பாலக்ரீடாம் மஞ்ஜாம் யாந்து தத்த்வவீதிஷு ||௫௫||
ஸவஸுதேவோ க்ருஹேநஸ்ய தயாதஸ் நந்தகோபக: |
கோபாலா யாதவாஶ்சைவ யே சாந்யே தாவகாநுவ்ரதா: || ||௫௬||
ஸர்வாந் விவிதேநைவ த்ருஷ்டும் ந்ருபஶாந் ஸத்வாரகாந் |
ஆஹூயந்தாம் ஜாநபதா: பஶ்யந்து ஸ்வைரஸம்யுகம் || ||௫௭||
மஹாமாத்ர த்வயா பத்ர ரங்கத்வார்யுபநீயதாம் |
த்விப: குவலயாபீடோ ஜஹி தேந மமாஹிதௌ || ||௫௮||
ஆரப்யதாம் தநுர்யாகஶ்சதுர்தஶ்யாம் யதாவிதி |
விஶஸந்து பஶூந் மேத்யாந் பூதராஜாய மீடுஷே || ||௫௯||
இத்யாஜ்ஞாப்யார்த்ததந்த்ரஜ்ஞ ஆஹூய யதுபுங்கவம் |
க்ருஹீத்வா பாணிநா பாணிம் ததோऽக்ரூரமுவாச ஹ || ||௬௰||

ப்யாம் பாஹுப்யாம் ஹஸ்தாப்யாம் ஸஹாப்யாம் ஹதயோஸ்ஸதோரித்யர்த்த: | பால க்ரீடாம் பாலோசிதக்ருத்யம் க்ருத்வா தயோ: பாஹ்வோ: வதவீம் வ்ருத்திரித்யர்த்த: ||௫௫||௫௭|| ஸஹிதஸ்ய த்ரு ||௫௮|| ஆரப்யதாமிதி || மீடுஷே வரதாய பூதராஜாய ருத்ராய ||௫௯|| இதீதி || அர்த்ததந்த்ரஜ்ஞ: ஶாஸ்த்ரஜ்ஞ: அர்த்ததந்த்ரஜ்ஞ: ||௬௰|| ஹோஹோஇதி || ஶ்ரீபாகவதே ஹே சக்ரு

காது ஆகையால் தான் ராம கிருஷ்ணர்களைக் கொன்றுவிடுங்க ளென்று கொடூரமாகக் கட்டளை யிடுகிறேன். (௫௩-௫௪)

மகாபலமுள்ள குவலயாபீடமென்னும் யானையைக்கொண்டு அப்பாலர்களைக்கொல்லுங்கள். அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அதைப்பார்த்து வருத்தப்பட்டுப் பின் அப்பாலகர்களுக்கும் உத்தரகிரியை நடத்தி முடித்து, அவர்களும் அக்கதிசேரவேண்டும். (௫௫)

இனி நடக்கும் மல்ல யுத்தத்தில் ராம கிருஷ்ணர்களைக் கொல்வதைப் பார்ப்பதற்காக வசுதேவன், உக்கிரசேனன், நந்தன், தேவகன், கோபாலர்கள், இன்னும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள், இத்தேசவாசிகள் யாவரையும் அழைப்பியுங்கள்.

ஏ யானைப்பாகா! குவலயா பீடத்தை யுத்தரங்கத்தின் வாசலில் நிறுத்திவைத்து என் சத்துருக்களாகிய அப்பாலர்களை யானையைக் கொண்டு கொன்றுவிடு. (௫அ)

வரும் சதுர்தசி தினத்தில் யுத்த சாஸ்திரப்படி யுத்தபாகமானது ஆரம்பிக்கப்படட்டும். அதில் பூதராஜனாகிய யமன் திருப்திபெற சுத்தமான பசுக்கள் வதைக்கப்படட்டும். (௫௯)

இவ்விதம் கட்டளையிட்டு, காரியத்தின் முடிவை அறிந்த கம்சன் யதுபுங்கவனாகிய அக்குரூரனை அழைத்து, தன் கையால் அவன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு பின் வருமாறு கூறினன். (௬௰)